

Book Sharing

ပြောလျှံ

ချစ်ခြင်း၊ နှိုးခြင်း၊ သူဝါဒ

ဦးကို .....

ဦးကိုရယ် ...။

သူ့ကို တမ်းတ ငိုညည်းသံဟာ မေပွန် နလုံးသည်းပွတ်တွေ
သွေးစိမ့်ယိုမတတ်နာ ကျင်ဝေပြီးမှကြေးကြေးမြည် မြည် ထွက်ပေါ်နေခဲ့တယ်။

သူ မသိပါဘူး။

သူ မကြားပါဘူး။

ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင် မကြားနိုင်ပါဘူးလေ ...။

မေပွန် တစ်ယောက် တည်းသာ တိတ်တဆိတ်နဲ့ပဲ နလုံးသားဒဏ်ရာကို ပေးမ
ပွေ့ထွေးလို့ နေရပါတယ်။

တွေ :လည်းတွေ :မိတတ်ပါရဲ့ ။

ဦးကို ဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ မေပွန်ဘဝထဲမှာ တကယ်စင်စစ် ရှိမှရှိခဲ့ဖူး
ပါရဲ့ လားရယ် လို့ပေါ့။

တွေ :သမှလေ...အခု မေပွန် လက်ငင်းပစ္စုပ္ပန်တဒဂ်ကလေးမှာ ကိုပဲ
နာနာကျင်ကျင် ဝေခွဲ ရခက်နေသေးတယ်။ ဦးကိုနဲ့ တွေ . ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊

ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ အိမ်မက် လေလားရယ် လို့ မ ဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ကို ဇေဝဇေဝါ
ဖြစ်နေမိပါတယ်။

(အခု ဆိုတာက အိမ်ရှေ့ကားထားနေကျ မြေကွက်လပ်ကလေးမှာ ဧည့်ခန်း
ပြတင်းတွေ ရဲ့ အောက်ခြေအိမ်အုတ်နံရံကိုပိုပြီး မေပွန်ထိုင်နေတဲ့ ဒီအချိန်ကလေးပေါ့။

မေပွန်ညာဘက်မှာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ဖို့ တံခါးရှိတယ်။ မေပွန်ဘယ်ဘက်မှတော့

နတ်ဆုံးရှင် ခြံစည်းရိုးနဲ့ ဝင်းတံခါး ရှိနေတယ်။ ဝင်းတံခါးကိုကား အဝင်အထွက်ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပွင့်တာ။ လူ အဝင်အထွက် အတွက် တံခါးရွက်ကြီးမှာ ပလွယ်ပေါက်သီးသန့်လုပ်ပြီး သူလည်းသော ခတ်ရတာပဲ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ရန်ကုန်မှာ က အလုံအခြုံ တံခါးပိတ် သတိရှိ ပါမှ။

ပေမွန်တို့ နေတဲ့နတ် ခန်းတွဲ နတ် ထပ်တိုက်ကလေးတွေ ဟာ ဝင်းခြံနဲ့ တိုက်နဲ့အပြည့် ပဲ။ မြေကွက်လပ် ဆိုလို့ ဝင်းတံခါးကနေ ကားဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့ရပ်ရပ်ပယ် ဝိတစ် နေရာပဲရှိတာ။ ကားကို နေလုံ မိုးလုံအောင် ဧည့်ခန်း အမိုးအောက်ကနေ အဖီဆွဲဆွဲထားတယ်။ မီးဖိုထမင်းစားခန်း ဘက်ကနေပြီး အဆွယ်ဆွဲထုတ်ပြုပြင်ထားတဲ့ အခန်းရဲ့ နံရံကြောင့် ဒီနေရာကလေးဟာ ကား ရိုဒ်ခေါင်ဆိုလည်း မဟာ :ဘူးပေါ့။

နေလာတာ ဆယ်နှစ် ကျော်လာပြီ။ ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့် အိမ်လိုနေ သားကျနေပြီး နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေအောင် ပေပေက ဟိုပြင် ဒီဒွဲနဲ့ပဲလေ။

အိုး...အိမ်မက်မှမဟုတ်ခဲ့တာဘဲ။ ဒါကို မင်းပဲအသိဆုံးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလှည့်စားဖို့ ပကြိုးစား ချင်စမ်းပါနဲ့ ပေမွန်ရယ်။

ပေမွန်ကခေါင်းကို ဆက်ခနဲခါပြီးအတွေ့ :ဝကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရတယ်။ ဖြန့်ထားတဲ့ ပေမွန် ဆံပင်တွေ ဟာ ကျောတစ်ပြင်လုံး ပွားခနဲကြဲသွားတယ်။ လက်နှင့် အသာတင်ပြီး ပခုံးတစ် ဘက်ကို ဖြန့်ဆွဲယူပြီး ရှေ့ပို့ထားလိုက်မှ လည်ကုပ်ရှင်းသွားတော့တယ်။

ဦးကိုအကြောင်း မတွေ့ :မိအောင် ပေမွန်ဘယ်လို အာရုံပြောင်းပစ်ရပါ့မလဲ။

ပေမွန်ထိုင်နေတဲ့ ခွေးခြေကလေးကို နေရာနည်းနည်း ရွှေ့လိုက်တယ်။ ပွန်းလွှဲ နေ ရောင် ဟာအိမ်ရှေ့မြေနီလမ်းဆီကနေ ကျွေး ကျော်ပြီး ပေမွန်တို့ ခြံဝင်းထဲကို ရောက်လာပြီလေ။

ဧည့်ခန်းထဲက ပေပေနဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ ငြင်းခုံသံ၊ ရယ်မောသံသိုးသိုးသဲ့သဲ့ကြား ရ တယ်။ မေမေ က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရွတ်မြည် ဆူပူတတ်လွန်းတော့ ပေမွန်တို့သားအဖ တစ် တွေ က သူ့အနားသိပ်မကပ်ကြဘူး။ ကိုကိုပဲ နားထူသည်းခံနိုင်တယ်။ မေမေကလည်း

သူ့သားကြီး ကိုတော့ သိပ်မြည် တွန်တောက်တီး ပနေလို့ပေါ့လေ။ သူ့သားကို သူ့အတော် အလေး စိတ်တိုင်းကျပေတာကိုး။ ပြီးတော့လည်း သနားချစ်လည်း ရောယှက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ သား ယောက်ျားလေးရယ် လို့ တန်ဖိုးထားတာလည်း ပါမှာ ပေါ့လေ။

အိမ်ရှေ့လမ်းနီကလေးပေါ်မှာ လူတွေ သွားလာ ဝင်ထွက်တဲ့ခေါက် လျှောက်နေကြတာကို မေ့မိနေပြန်ပါတယ်။ စိတ်ထားတဲ့ ဝင်းတံခါးက ပန်းနွယ်တွေ ဟာ အတော် စိမ်းအုပ်သန် စွမ်းပြီး မေ့မိနေ့ ခေါင်းပေါ်က ခေါင်းမိုးပေါ်အထိ လိပ်ယှက်တက်နေပြီ။ ဒီတော့ လမ်းသွားလမ်းလာ တွေ က မေ့မိနေ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သာဘူးပေါ့။ မေ့မိနေ့ကလည်း မှက်လုံးရှိနေလို့သာ မှက်စိက မြင်တာပါလေ။ ဘာရယ်ညာရယ်ဘာမှလည်း အာရုံမပြုလိုက်ပါဘူး။

အုတ်နံရံဘေးမှာ မေ့မိနေ့ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေ ငိုနေနေနေတဲ့အချိန်...

ကဲ... ဦးကို ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဦးကိုဘာလုပ်နေမလဲ။

သူ ဆေးရုံမှာ အချိန်ပြည့် နေလေ့ရှိတဲ့သူမဟုတ်လား။ သူ့ဆီက စာတွေ ရနေတုန်း က၊ သူ့ပြောင်းရွှေ့သွားစတုန်းကပေါ့လေ။ အဲဒီ တုန်းက ဗုဒ္ဓဟူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ သုံးချိန် ပေါ့။ မနက်ပိုင်းတွေ တော့ သူ ဂေါက်သီးရိုက်သွားတယ်။ ညပိုင်းတွေ ကျတော့ သူ့ဆေးရုံသွားပြီး 'ရောင် :၆' တယ်တဲ့။ သူက လူနာနဲ့ ကင်းပြီးမနေနိုင်တဲ့ဆရာဝန်စားမျိုး။ ရုံးပိတ်ရက်ဆေးရုံတာဝန် အားလပ်ရက်တွေ မှာ တောင် ဆေးရုံသွားခွင့်တတ်တာ သူ့ဝရိုက်ပဲလေ။

ဟော...ကြည့်။ မေ့မိနေ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

ဦးကိုဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို အသည်းနလုံးထဲကထုတ်မပစ်နိုင်တောင် အတွေ့ : ထဲက ထုတ်ပစ်နိုင်ဦးမှပေါ့။

မေ့မိနေ့လိုက်ရင်ကော...။

ဒါတော့ မ ဖြစ်နိုင်တာပဲရယ်...။

မေပွန် ဘယ်လိုလုပ် မေ့ပစ်နိုင်မတုလဲ။

မေပွန် ဘဝကို ကတိမ်းကပါး သွက်သွက်ခါးအောင် ပွေ့ယမ်းပစ်ခဲ့တဲ့သူကို

မေပွန် ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။

သူ့ကိုမစဉ်းမစားနဲ့တော့ကွယ်။

သူ့ဆိုတဲ့လူ မေပွန်မှာ မရှိခင်က၊ သူနဲ့ မေပွန်ပတွေ ခင်က၊ အဲဒီ တုန်းက အကြောင်း တွေ ကိုပဲ စဉ်းစားမှပေါ့။

မေပွန်နဲ့ဆီက တစ်ဆိတ်ကလေးအဝေးကို ထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ ဦးကိုရယ်...

ဒီနှစ် ခန်းတွဲ တိုက်ခန်း မရခင်က မေပွန်တို့ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်မှာ နေရတယ်။

ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်က ကမ္ဘာ့အလမ်းမကနေ လမ်းကြားထဲ

သုံးလေးအိမ်ဝင်လိုက် ရင် ရောက်လာတာပါပဲ။

မေမေ့ အဖေ ဘိုးဘိုးက အဲဒီ အိမ်မှာ ဗိုလ်တကာဘုရင်လေ။

မေမေ့မောင်နှမတွေ အားလုံးလည်း အဲဒီ ဝင်းထဲမှာ ပဲ အိမ်ဆောက်နေကြတယ်။ ဝမ်းကွဲတွေ ရောပေါ့။ အားလုံးပေါင်းရင်၊ အင်း... ဝါးအိမ်တိတိရှိတယ်။

ရွပ်ကုန်ဖြို ထင်တယ်။

ဒီလို...ဒီလို

ဘွားဘွားရဲ့ အိမ် ကတော့ ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်ပေါ့။ ခြံကြီးကအမွေဆိုင်

ဖြစ်နေတာ။ ဘွားဘွား တို့ မောင်နှမတွေ အမွေရထားတာ။ ဘွားဘွားက ပစ္စည်းမယူဘဲ အိမ်ကို ယူထားတယ်။ သူ့တူနဲ့တူ ပတွေ (ဘွားဘွားရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ ပွေးတဲ့သားခွင်းတွေ)လည်း ဒီခြံထဲမှာ ပဲ အိမ် ဆောက်ကြ တယ်။ တစ်ခါ မေမေ့ အစ်ကို အိမ်ထောင်ကျ ပြန်တော့လည်း ဒီခြံထဲမှာ ပဲ ဆောက်ပြန် ရော။

မေမေအစ်မက ဘွားဘွားရဲ့ အသည်းကြော်လေ။ သူ့မိသားစုရော မေပွန်တို့တစ်
တွေ ပါ ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်မှာ ကပ်နေကြတယ်။ မေပွန်တို့ ဦးလေး ကတော့ လူပျ
ကြီးမို့ဘွားဘွားက ရင်အုပ် မကွာပြုစုစောင့်ရှောက်ဆဲပဲ။ ပွေးရာပါ နှလုံး ရောဂါ လည်း
ရှိတာပဲ။

ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်ဆိုပေမယ့် ဘွားဘွားခမျာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပဲ
ဩဇာကိုက်တာပါ။ ဘိုးဘိုးက နေရာတကာ ဩဇာသီး သီးတဲ့လူ၊ အသက်ပဲ ရှစ်ဆယ်နီးလာပြီ။
ဟိုတုန်းကအတိုင်း သစ်တောဝန် ဖာန် တစ်ပြားသားမှမလျှော့ဘူး။ (ဩဇာသီးသီးတယ်ဆိုတာ
အာဇာပြုဆရာကြီး လုပ်တာကိုမေပွန် တို့သရော်ပြီး ပြောတဲ့စကားလေး၊
နားလည်တယ်မဟုတ်လား။

ဘွားဘွားရဲ့ သားကြီး (မေပွန်တို့ဘကြီး) က ကန်ထရိုက်ကြီးဆိုတော့
လက်ဖျားငွေ သီးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူကတစ်အိုး တစ်အိပ်ထူထောင်ပြီးနေတယ်။
သူ့မိန်းမကလည်းကြီးကြီး (မေမေအစ်မ)နဲ့မတည့်ဘူး။ ဘာကြောင့် ရယ်မဟုတ်ဘဲ တွေ
့စကတည်းက မတည့်ဘူးပဲတဲ့။

ကြီးကြီးရဲ့ ယောက်ျားက ဗိုလ်ချုပ်ဇွဲမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ရှိတယ်။ မေပွန်
နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးတာတော့ဘကြီးဇော်က ရွှေကျိုကို အဓိကလုပ်တာတဲ့။ အပေါင်လည်းခံ
တယ်ဆိုလားပဲ လေ။ သူက အရင်းအနီး များများ လိုပြီး၊ ကြီးကြီးကလည်း ဘွားဘွားနားက
မခွာနိုင် တော့ အိမ်မခွဲ ကြဘူးပေါ့။ ဘွားဘွားနည်းတူ ကြီးကြီးလည်း လင်ဦးစားပေး။
လင်ကိုးကွယ်တဲ့ မိန်းမ စားမျိုးဆိုတော့ ယောက်ျားအိမ်တက် သမက်သဖွယ်
မျက်နှာမငယ်ရဘူး။ ဘကြီးက ဘီလူးစည်း လူ့စည်းသိပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်တော့ ပြ
နာ လုံးဝပရှိဘူး။

မျက်နှာမငယ်ရတာ က မေပွန်တို့ ပေပေလေ။ အရာရှိတော့ ဖြစ်လာပါရဲ့ ။ ၄၅၀
စကေးနဲ့ ဆယ်နှစ် မကနေခဲ့ရတာ ။ သူ့ခမျာလည်း ဘိုးဘိုးနဲ့ ဝေးရာမှာ ပဲ နေတယ်။
ရှောင်ရင်း ရှောင်ရင်း လုံးဝကို စကားမပြောတော့ဘူး။ ရယ်စရာလည်းကောင်းရဲ့ ။
စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းရဲ့ ။

ပေပေ ၈၀၀ စကေးရလာပြီးသိပ်မကြာခင်မှာ ပဲဒီရန်ကင်းနှစ် ခန်းတွဲ ကိုရတယ်။ သူ့နာမည် သူ့လျှောက်တွေ နဲ့ နေခွင့်ရတာ ဆိုတော့ သူသိပ်သဘောကျတယ်။ သူ အိမ်ဦးနတ်ပေါ့။

နှစ် ခန်းတွဲ ကိုပြောင်းရတာ ပေပေသိပ်ပျော်တယ်။ မေပွန်တို့လည်းပျော်တာပဲ။ ဝမ်းကွဲတွေ ကြားမှာ မေပွန်တို့က သူတို့လိုမှ မဝတ်နိုင် မတားနိုင် မသုံးနိုင် မဖြုန်းနိုင်ဘဲဟာ။ အားကျလို့ ဝမ်းနည်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့နဲ့သီးခြားနေရတာ ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိပေဘူးလား။

ဘိုးဘိုးရဲ့ ကား ဘကြီးရဲ့ ကားကို သွားစရာရှိလို့ ကပ်စီးကြရရင် နေရာပိုပါမှ၊ နေရာပို ပြန်တော့သူတို့ မထိုင် ချင် ဆုံးနေရာမှ (ဥပမာ- လေလုံတဲ့အလယ်ကောင်တို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဘကြီး ဇော်ရဲ့ နောက်ပိတ်ပယ်မလီသာခင် ဆိုရင်ပစ္စည်းတင်တဲ့ နောက်ခန်းထဲပေါ့။) ခုတော့ အဲဒီ တုန်းကလိုမကပ်တည်း မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူး။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် နဲ့။ ပေပေ ပဲပေါက်တဲ့ ဘီကြောက်ရာညှပ်ပါတ်ကလေးနဲ့။ တယ်လီဖုန်းလည်း ရှိပြီလေ။

ဝင်းတံခါးမှာ ဦးစေဦး လို့ဆိုင်းဘုတ်ကလေးဆိုက်ထားနိုင်တာကိုက အားမာန် တစ်ခု မဟုတ်လား။

ပေပေနဲ့ယူစက ပေပေဟာတောင်မရလိုက်တဲ့ မလိပ်မိုးမလိမ္မာ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးပါ တဲ့။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းမှု ရေး စီးကြောင်းထဲမျှောပါရင်း တစ်နေ့တခြား ရင့်ကျက် လာလိုက်တာ ခုတော့မေပွန်တို့ မောင်နုပေတွေ ကိုကြွားကြွားဝင့်ဝင့် မဟုတ်ပေမယ့် တင့်တင့် တယ်တယ် ဖျိုးထောင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

မေပွန်တို့ ညီအစ်မက ရန်ကုန်မှာ ပဲမွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ပဲကြီးဖြင်းလာကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။

ကိုကိုကျ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

ကိုကိုနာမည် မောင်ဖုန်းမြင့်ဆိုတာက ပေပေစိတ်ကြိုက် ရွေးမှည့်ထားတာ

ပေပွန် တို့ကို ပေပေကနာမည် ပေးတာလေ။ (ကိုကိုကျမှ ပေပေ ခြယ်လှယ် နိုင်တော့တာ။ သူ့ကိုမြန်မာ ပြည်မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်မှာ ပွေးတာတဲ့။ ကိုကို အဖေကအသားမည် မည် : မှက်လုံးမှက်ဖန် ကောင်း ကောင်းပေမယ့် သူကအပေဘက်နွယ်ပြီးအသားဖြူဖြူ မှက်လုံးပေးပေးကလေး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကို ဟာပေပေ အနှစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သား။ ဒါကို ပေပေနဲ့ပေပေက အလုံခြုံဆုံး ဖုံးဖိသိုဝှက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်ပေပွန်တို့ ညီအစ်မကလည်းသိနေတာပဲ။ ဘယ်လိုသိမှန်း သေချာမစဉ်းစားတတ်တော့ ပေမယ့် သိတော့သိနေတယ်။ ပေပေအမျိုးတွေ က အမှတ်တမဲ့ပြောကြဆိုကြတာကို ပေပွန်တို့ ညီအစ်မဆက်စပ်မှန်းဆယူကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ မိဘတွေ ရှေ့မှာ ပေပွန်တို့မသိဟန်နဲ့ဆောင်နေကြ တယ်။။ ကိုကိုရှေ့မှာ ပိုပြီးတောင် ဟန်ဆောင်ကြသေးတယ်။ ဆက်တာကပေပွန်တို့သိတယ် ဆိုတာ ကို ပေပေနဲ့ပေပေကလွဲလို့အားလုံးကပဲရိပ်မိတယ်။ အားလုံးထဲမှာ ကိုကို အပါအဝင် ဖြစ်နေတာ ကြောင့် ပေပွန်တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ကိုကိုက်ပြီး နို့မွမ်းမိသလို သနားလည်း သနား ရတာ ကတော့ ကိုကိုဟာ မသိလိုက် မသိဘာသာ မှင်သေသေ နေတတ်လွန်းလို့ပါပဲ။ ဘိုးဘိုး တို့အိမ်ကနေ ပေပေခွဲထွက် ချင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ထဲမှာ ကိုကိုကို အပွေးအပွေးခံ ပွေးစား တဲ့ ကိစ္စနဲ့အများ ဆုံးသက်ဆိုင်တယ်။ ဘိုးဘိုးတို့မှ သဘောမတူတာကိုး။

ပြောင်းရွှေ့ခါနီး ပေပွန်တို့ မိသားစုရှင်မြို့ တက်ကြွနေချိန်မှာ ကိုကို ဘာကြောင့် မှက်နာ ညှိုးနွမ်းနေခဲ့တာလဲ။ သူ့ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ရတယ်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းလို့ပေါ့နော်။

ဘယ်လို ဖြစ် ဖြစ်လေ၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့သီးခြားနေရတာ ကို မိသားစုတစ်တွေ သိပ်ကို မျှော်ကြတာပဲမဟုတ်လား။

အထူးသဖြင့် ကိုကိုဟာ ကျွေးအေး အိမ်တုန်းကထက်ပိုပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွက်သွက် လက်လက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်စိတ်ချမှု တွေ ရှိလာပုံပါပဲ။

ကိုကိုက ပေပွန်ထက် အသက်နှစ် နှစ် နဲ့ ကိုးလနဲ့ ဆယ့်တစ်ရက်တိတိ ကြီးတယ်။

သူက ငယ်ကတည်းက သေးသေးကွေးကွေး လူဖလံလေးရယ်။ (သူ့အပေ
ငှက်ဖျား မိပြီး ဆုံးသွားတဲ့နောက်ပိုင်း သားအမိအတော် ကလေးကသိကရီနှမ်းပါးကြဲတယ်လို့
ကြားဖူးသလိုပဲ။ သူ့အပေဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာတော့ မေမ့န်တို့မသိဘူး။ မေမေ့အမျိုးတွေ
လည်း သိတော့ ပုံမ ပေါ်ဘူး။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ မို့ ကိုကိုကလေးကို
ဖေဖေကသွားခေါ်လာတယ်ဆိုလား။ အဲဒီ နောက် ကွင်းဆက်ဖြတ်ကုန်တာပဲ။
သားလိုချင်တဲ့ဖေဖေတို့ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆက်ဖြတ်တောက် လိုက်တာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။
ကမ္ဘာအေးအိမ် ရောက်ရင်လည်း ဆွေမျိုးတွေ ဟာ အရွယ်ရောက် လာပြီး ဖြစ်တဲ့
မေမ့န်တို့ညီအစ်မ မကြိုက်မှန်း သိတာက တစ်ကြောင်း။ သူတို့ဘာသာလည်း မာ
ကားသိတော့တာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ ကိုကို့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို သူတို့တစ်တွေ တူးဖော်
မွှေးနောက် မနေကြတော့ပါဘူး။) လူ့ကောင်သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ ကိုကိုဟာအရပ်ငါးပေ
လေးလက်မစီရှိ ကြတဲ့ မေမ့န်တို့ညီ အစ်မထက် မြင့်လှရင်တစ်လက်မပေါ့။ ဖေဖေ နံဘေးမှာ
များ ဆိုရင်ကိုကိုဟာ ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက်ပိုနှိမ်နေတာ။

ငါ့သားက ငါနဲ့တူလို့ပါဆိုပြီး မေမေက ဖာဖာထေးထေးပြောတတ်တယ်။
မေမေက ပုတာတစ်ခုပါပဲ။ ဝဝလုံးလုံးကလေးနဲ့ အသားကလည်း ညိုတယ်။ ကိုကိုနဲ့
ဘယ်နေရာမှ မတူပါ ဘူး။

ကိုကိုက ဆံပင်တော့သန်တယ်။ မျက်လုံးမည်း မည်း ထူထူကြီးတွေ နဲ့
မေးရိုးလည်း မြင့်တယ်။ မျက်နှာထားတည်တယ်။

သူ့ဆံပင်တွေ ကို ခပ်ရှည်ရှည် ထားတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပွပြီး
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အနည်းဆုံးနှစ် လက်မလောက်တော့
အရပ်ပိုမြင့်သွားတာပေါ့။

သူ့သားရေး ညှပ်ဖိနပ်အမည်း ကလည်း အော်ဒါမှာ ချပ်ထားသလား မသိဘူး။
တစ် လက်မခွဲ လောက်မြင့်တယ်။

ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အမြဲဝတ်တယ်။ ပခုံးတစ်လက်မလောက်တွဲ ကျနေမှ

သူကသဘောကုတာ။ အဝပါးပါး ပျော့ပျော့ပဝတ်ဘူး။ လက်နဲ့စွပ်ကွယ်ပဲ ဝတ်တယ်။ အဲဒါ
သူပခုံး ကွယ်အောင်လိုဟဲ့ မပရဲ့ လို့စုက ကျိတ်ပြီး ဟားလေရဲ့ ။

သူ့ရှေ့မှာ တော့ ပေပွန်တို့က အစ်ကိုကြီးအရာထားပြီးလေးစားကြရတယ်။
မလေး စားလို့လည်း မ ဖြစ်ဘူးလေ။ သူက လေးစားအောင်ကို သိပ်အထာကိုင်တာ။။
သိပ်ကိုဆရာ လုပ်တဲ့ကိုကို။ သူ့ကွယ်ရာ သူမကြားလောက်ရင်တော့ သူ့ကိုဩဇာသီးလို့ပဲ
ခေါ်ပစ်ကြတာပါပဲ။

သူရုံးအလုပ်ကလွဲရင် ဘာကိုမှ စိတ်ပဝင်စားတဲ့ ပေပေကြောင့် ပဲ ကိုကိုဟာ
ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အိမ်မှု ပညာတွေ ကို အတော် စောစောစီးစီး
တတ်မြောက်ခဲ့ရတယ် ထင်တယ်။ မီးဖြူ(စ်)ပြန်ဆက်၊ မီးဖို၊ မီးပူ နာရီ ကတ်ဆက်ပြုပြင်၊
တော် ရုံတန်ရုံဆို ဆိုင်မပိုရဘူး။ အကူအညီ ပခေါ်ရဘူး။ ကားဆီပျောက် မီးပျောက်
လောက်များ ကိုကိုဟာပေပေထက် အလွန် စောပြီး တတ်နေပြီ။
ပေပေဒရိုင်ဘာကိုသင်ခိုင်းရင်း ပေပေကားကိုလည်းပေပေ ထက်အလွန် သူကမောင်း
တက်နေပြီ။

သူငယ်ငယ်က ပေပွန်တို့ စုစုတို့ကို ကြည့်ရ ထိန်းရတယ်။ အထူးသဖြင့်
စုစုကိုပေါ့။ ထမင်းခွံ၊ ရှုရှုတယ်အထိလုပ်ရတယ်တဲ့။ မီးဖိုထဲ ကြက်သွန်ခွာ၊ အာလူးခွာ၊
ဟင်းရွက်ခြေ၊ အမှိုက် သွန်တာတွေ ဟာ ကိုကိုရဲ့ အမြဲတမ်းအလုပ်တွေ ။ တံမြက်စည်းလှည်း၊
ကြမ်းတိုက်လည်း သူနဲ့ မကင်းဘူး။

ပေပေကို ဝိုင်းကူရင်း စာကျက်နှိပ် နည်းရလို့တော့ ကိုကိုအမှတ်ပကောင်းတာ
မဟုတ်ပါဘူး ထင်တယ်။ သူ့ကိုက စာကျက်ပွင်းတယ်။ သင်္ချာလည်း ညံ့တယ်၊ မြန်မာစာတော့
စာဖတ်များ လို့လားမသိဘူး။ တော် တယ်။ ဆယ်တန်း နှစ် နှစ် နေရတာ ကလွဲလို့ သပိုင်းနဲ့ဘွဲ့
ရလာ တယ်လေ။

ကိုကိုအကြောင်း ပိုစုံသွားအောင်ဖြည့်ပြောရရင် အလုပ်ခွင်မှာ အလုပ်ကြီးစား
တာရယ်။ အိမ်မှာ စာတစ်အုပ်နဲ့ အသံမကြား တိတ်ဆိတ်နေတာရယ်။ လခပြန်အပ်လိုက်ရင်

မေမေ့ အပေါ် တာဝန်ကျေလှပြီ ထင်နေတာရယ်။ ဒါတွေ ဟာမေမေ့ ပီသသလက္ခဏာတွေ ပဲလို့ မေမေ့ တဖွဲ့နဲ့ ထေ့ငေါ့လေ့ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခု အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အကျင့် ကတော့ လူကောင်ကြီး သလောက် ဖျားရင်နာရင် ညည်းညူမှဆုံးဘူး။ ဆေးထိုးခံရမှာ လည်း သိပ်ကြောက်။ သူ့အကြောက် ဆုံး ကတော့ကြွက်စုတ်ပဲ။ ကြွက်စုတ်တွေ ရင် အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ပြီး အနီးဆုံးခုံတွေ စားပွဲတွေ ပေါ် ပြေးတက် တတ်တာမို့ မေမေ့တို့ရယ်ရပြီး မေမေ့ပိတ်တို့ရတယ်။

ကဲ...မေမေ့။ မေမေ့ဟာ အပျိုတုန်းက စကားလည်းနည်း၊ ရိုးရိုးအေးအေးလည်း နေတတ်ခဲ့ တယ်လို့ ဘွားဘွားက ဝမ်းနည်းသလို တမ်းတတတ်တယ်။ သန့်ခမျာ ပင်ပန်းတယ်လို့ အခွင့်အခါ သင့်ရင် ပါအောင် ထည့်ပြောတတ်တယ်။ မေမေ့ညှို့ မေမေ့စီးပွားရှာရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာ တတ်သိတိုင်း နားလည်တယ်။

ကောင်းရောင် :ကောင်းဝယ်ပဲ ငွေရှာတာပါ။ လူသန့်ပိတ်သန့်ပါပဲလို့ မေမေ့က မေမေ့ ရှေ့မှာ ဖြေရှင်းသလိုလို အယူခံဝင်သလိုလို ခနဲတဲတဲ ရွဲ့တဲတဲလိုလို ပြောလည်း ပြောတတ် တယ်။ (မေမေ့ နာမည် က လုံးဝ မထည့်ပါဘူး) မေမေ့ အရောင် :အဝယ် ကိစ္စတွေ က အပေါင်းအ သင်း များ တယ်။ အဲဒီ တော့ သာရေး နာရေး လက်မလွတ်စေရဘူးလေ။ သံရုံးညှို့ခုံတွေ ကို လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ဆိုပြီး မေမေ့အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ဒါကိုမေမေ့ မကြိုက်ဆုံးဘဲ။ တိုးတိုး ကိုတ်ကိုတ်၊ တစ်ခါတလေ ပီခနဲ ညှို့ခုံသူတို့စကားများ ကြရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို မေမေ့က ကတ်ကတ် ကတ်ကတ်နဲ့ ရန်တွေ . ဖြေရှင်းရင်း မဆုံးနိုင်တဲ့အခါ မေမေ့လို အင်္ဂလိပ်စကား မကျွမ်းကျင်၊ ဗမာလို လည်း လေးလုံးမကွဲတဲ့ ရေခဲတုံးကြီး မေမေ့က 'ရှပ်စ် အပ်ပ်'လို့ တစ်ခွန်းတည်းကြုံး အော်တာပဲ။ မေမေ့က သားသမီးတွေ ကိုတောင် ရှက်တတ်သေးတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ ပိုရှက် တော့ပပေါ့။ အများ အားဖြင့် တိတ်ဆိတ်ပွဲသိမ်းသွားတတ်တယ်။

မဟုတ်လည်းစူးပါလာမယ်လေ။ မေမေ့လည်းတော် တော့ မေမေ့ကလည်း ရှင်းဖြူ ဖြိုးဖြိုးပဲ၊ သွားနားချည်တော့လို့ အချိုသတ်ပြီး စပ်ပွဲသိမ်းခိုင်းမယ်။

စုနာမည် က စုစုပိမ်းတဲ့။ သူ့ဘာသာပေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည် က စူး။ သူက

မေမေလိုပဲ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး တော် တယ်၊ သွက်လည်းသွက်၊ ထက်လည်းထက်၊
အင်္ဂလိပ် စကားကို ပွတ်နေအောင်ပြောတတ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ မေမွန်က သူ့ကို 'ဒစ်ရှင်နရီ ဝု
'လို့ခေါ်ကြတာ။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ အဘိဓာန်ကလေးပေါ့လေ။ အချိန်ကုန်ခံပနေတော့ဘဲ
နားမလည်တဲ့စာလုံး ဆိုသူပဲပေးလိုက် တော့တယ်။ သူကစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှာ
သရုပ်ပြဆရာမ ဖြစ်နေပြီ။ ဘွဲ့လွန် လည်းတတ်နေပြီ ပေါ့။ စုရဲ့ နာမည် ကို ကြိုက်သလို၊
ရောက်လေရာ စိတ်ဝင်စားခံရတဲ့စုရဲ့ အမှု အကျင့်ဟန်ပန်အား လုံးကို မေမွန်
သဘောကုတယ်။

မေမွန်နာမည် မေမွန်မွန်ဆိုတာကြီးကိုတော့မကြိုက်ပါဘူး။ ပြောရမှာ
ရှက်သလိုနဲ့။ စုနဲ့ရုပ် ခွင်းဆင်ပါတယ်လို့ပြောကြပေမယ့်စုလို ဆွဲဆောင်မှု မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။
မေမွန်ကလေး ကိုယ့် အမည် လည်း ကိုယ်မကြိုက်၊ ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကိုလည်း ကိုယ်မကြိုက်။
ရွေးချယ်လာတဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလမ်းခရီးကိုလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး မရှိတဲ့သူပါ။

မေမွန်ဟာ စက်ရုပ်တစ် ဂျပ်လို သံပတ်ပေးသလို
လှုပ်ရှားတတ်တဲ့သူပဲထင်တယ်။

အမှတ်ကောင်းလို့ နေအေးကျောင်းတက်ပါလို့ မေမေက တိုက်တွန်းလို့ ဆရာဝန်
ဖြစ် လာတာ။ မေမွန်ရည်မှန်းချက်ကိုဖျက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့ရတယ်လို့ စီးစီးပိုးပိုး
အသားမယူသာတာ က မေမွန်မှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရည်မှန်းချက်မှ မရှိခဲ့တာ။

မေမွန် တစ်သက်လုံး အရေး ကြီး နေခဲ့တဲ့ ပြဿ နာဟာ ရယ်စရာ
ကောင်းလောက် အောင်ကို အနှစ် ပဲ့တာပဲ။ ဒီလိုတွေ တတ်လာတာကိုက
ဘာမှမကြာသေးဘူးလေ။

မေမွန်က အတန်းတစ်ခုတက်တိုင်း အမှတ် အများ ဆုံးရဖို့ဖြစ်နိုင်ရင်
ဂုဏ်ထူးတွေ ထွက်ဖို့ပဲ အရေး ကြီးခဲ့တာ။

မှတ်မိသေးတယ်။

အမှတ်ရချင်လွန်းတဲ့ မေမွန်ကြောင့် ကိုကိုစိတ်ညစ်ရဖူးတာကော။

ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်။

မေပွန်တတိယတန်းတုန်းကပေါ့။

ကိုကိုလည်း တတိယတန်းပဲ။ (မေပွန် ငါးနှစ် သမီးလောက်ကမှ ကိုကိုကို

ရှမ်းပြည် ကနေ ပေပေသွားခေါ်လာတာ ဖြစ်မယ်။ ဖြူဖြူသေးသေးကောင်လေးကို ဒါ မေပွန်တို့အစ်ကိုလို့ ပေပေတို့ မိတ်ဆက်ပေးကြတော့ မေပွန်အံ့ဩ ဝမ်းသာနေခဲ့တယ်လေ။

ပြီးတော့သူ့ကို မေပွန် နဲ့တူတူပဲ ကျောင်းအပ်ရတာ ပေါ့။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်းလို့ သိပ်မကျန်းမာတဲ့။ ကိုကို ကို ဆရာဝန်လက်ထဲမှာ

မွေးပြီးစကတည်းကထားခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ မရေမရာ ဖြေရှင်းချက်ကို မေပွန် တို့ကိုလက်ခံထားလိုက်တာပါပဲ။

အတန်းခွဲငါးခုရှိတဲ့အနက် မေပွန်ကအတော် ဆုံး အတန်း 'အကလပ်စ်'မှာ နေရ တယ်။ ကိုကိုက 'ဒီ'မှာ ။ နင့်မောင်လေးလို့ မေပွန် အတန်းဖော်တွေ က မသိဘဲရမ်းပြောတာကိုပဲ ကိုကိုက ရှက်လို့လေ။ မေပွန်တို့ အတန်းဘက်ကို သူ့ဘယ်တော့မှမလာဘူး။ ကျောင်းဆင်းရင် မေပွန်ကို လှေကား ရင်းကပဲစောင့်တယ်။

မေပွန်တို့ အတန်းတွေ က အပေါ်ထပ်မှာ ၊ စု ကတော့အောက်ထပ်မှာ ။

မေပွန်တို့ တန်းခွဲဆရာမ ဟာ တခြားတန်းခွဲတွေ လွှတ်ပြီး သလောက်ရိမှ (ယမေဒစ် စမစ်) မင်းတို့သွားနိုင်ပြီလို့ ခွင့်ပြုတယ်။ ကျောင်းသူတွေ နှစ် ယောက် တစ်တွဲ အတန်းထဲကထွက်၊ ပြီးမှ ကျောင်းသားတွေ ထွက်။

အဲဒီ နေ့က ပညာရည်မှတ်တမ်း ကတ်ပြားရတယ်။ ပထမအစမ်းစာပေးပွဲမှာ 'ဘီ' တန်းခွဲက အောင်ဇေယျာက မေပွန်ကို နှစ် မှတ်နဲ့ ကပ်ကြောသွားတယ်။ ဒါတိုင်းဆိုမေပွန် အများ ဆုံး ရေနေကျ၊ ဒုတိယနေရာကိုသာ ကျန်တဲ့လူတွေ လုရတာ ပါ။

ဒီတစ်ခါကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျောင်းပြောင်း လာတဲ့အောင်ဇေယျာက ထိပ်ဆုံးရောက် သွားပြီ။

ပညာရည်မှတ်တမ်းကို မေပွန်လက်ထပ်ရင်း ဆရာမ က မျက်မှောင့်ကြဲ
တ်ပြတယ်။ အတန်း သိက္ခာကျသွားပြီကွာ...တဲ့။

ကပ်ပြားကိုင်ရင်း မေပွန်လက်တွေ တုန်နေတယ်။ မေပွန်မျက်လုံးတွေ မှုန်ဝါးပြီး
ဘာမှ သိသိကွဲကွဲ မမြင်တော့ဘူး။

မျက်ရည်ကျရာမှာ ရှက်လို့မေပွန် မငိုပါဘူး။ ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်ပြီး ပါးပေါ်
မျက်ရည်စီးကျမလာအောင် မျက်တောင် တပျက်ပျက် ခတ်နေခဲ့ရတယ်။

လှေကားရင်းမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ကိုကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့မှ
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ သီးလာတော့တယ်။

သေးသေးလို့လို့ကလေးရပ်နေတဲ့ ကိုကိုက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တစ်ခုခုလှမ်းပေးမှာ
ပဲလို့ မေပွန် ထင်နေခဲ့တာ။

အလကား ကိုကို။

မေပွန်မှ မျက်ရည်မကျရသေးခင် ဘယ်သူတွေ မြင်ကုန်ပြီလဲလို့ စိုးရိမ်တကြီး
မျက်နှာ အပျက်ပျက်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ကိုကိုဟာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်နေတယ်။

သူ့မျက်လုံးကဏ္ဍိးကဏ္ဍိးကလေးတွေ ထဲကမေပွန်ကို အပြစ်တင် နှင်တဲ့ အကြည့်ကို
ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတော့ မေပွန်ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားတာပဲ။

မေပွန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပူလာပြီး မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်တယ်။

ကျောင်းလွှတ်ခွန်ပို့ အိမ်ပြန်ပို့ တာပူနေကြပြီပဲ။ မေပွန်မျက်ရည်ကို ဘယ်သူမှ
သတိမထား အားသလို စိတ်ဝင်စားမှလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကိုပဲ ကိုကိုဟာ ကြံဖန်ရှက်နေတယ်။

စာပေးပဲမှာ အမှတ်နည်းလို့ အဆင့်ကျလို့ငို နှင်နေတယ်ဆိုတာ သူသိချင်မှ သိမှာ
။ သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမ က ဘယ်သူ ပထမ၊ ဘယ်သူ ဒုတိယဆိုတာပြောလို့ သိချင်လည်း
သိနေ မှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူများ နဲ့များ ရန် ဖြစ်လာသလား၊ နှော်လဲသလား

ဝံ့ဝမ်းပေးမြန်းစေချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ကလေးအရွယ်ပေပွန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့မှာပေါ့နော်။

ထိုနည်းတူစွာ ပဲ ပေပွန်ပသမကွဲခံစားလိုက်ရတာ ကတော့ ပေပွန်က အားကိုးတိုင် တည်ချင်ပေမယ့် ပေပွန်ကိုကိုက အားမကိုးရပါဘူးဆိုတာပဲ။

သူ့ဟန် သူ့ပုံစံနဲ့သူက သိပ်စိမ်းကားတတ်တယ်။

သူက ရှေ့ကသွားတယ်။

ပေပွန်က လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်၊ ထမင်းဘူး ကလေးကိုိုင်ပြီး၊ သူနောက်က တိတ်တဆိတ် လိုက်လာခဲ့ရတယ်။

စုက သူငယ်တန်း။

စုကိုအတန်းထဲမှာ ညှု ထိုင်စောင့်နေဖို့ သူ့ဆရာမ က ခွင့်ပြုထားတယ်။

သူ့ကျောင်း တက် အောင်မနည်းကြိုးဆွဲမော့အလိုလိုက်ထားရမှန်း သိနေတော့ နည်းနည်း အလို လိုက်ရတာ ပေါ့။

ပေပွန်တို့ကို မြင်တာနဲ့ စုဟာ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကြိုးက စုကိုိုင်ပြီး အတန်းပြင် ထွက်လာတယ်။

ကိုကိုက စုရဲ့ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဘယ်ဘက်ပခုံးမှာ သိုင်းလွယ်တယ်။ သူ့ လွယ်အိတ် ပါကျော်ဘက် တွန်းပို့ပြီး လျှောက်တော့ ခါးတောင် ကိုင်းချင်ချင်ပဲ။

စုက မြောက်ဆွ မြောက်ဆွနဲ့ ခုန်ပေါက် သီချင်းညည်းပြီး ကျောင်းကားဆီကို သွားတယ်။

ကိုကို ရှက်ပြန်ရော။

စုကို ကန့်ကွက်တားမြစ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

စုက နားမလည်ပါဘူး။ နားလည်လည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလုပ်ချင်တာ

သူလုပ်မယ့်သူပါပဲ။

ကျောင်းကားပေါ်ရောက်တော့ သုံးယောက် ခုံတန်းမှာ တွဲ ထိုင်ကြတယ်။
စုကပြတင်း ပေါက်နဲ့ ကပ်လျက် နေရာကို အပြုယူတယ်။ စုကျောင်းပတက်တဲ့နေ့မှပဲ အဲဒီ
နေရာကို မေပွန် ရတယ်။

မေပွန်က အလယ်မှာ ။ ကိုကိုက ဘေးစွန်းမှာ ပေါ့။

‘နင့်’ရီပိုကတ် ‘ဖြ’

ဗလာစာအုပ်ကြားက လက်တစ်လုံးလောက် ရှည်ထွက်နေတဲ့ ပညာရည်
မှတ်တမ်း ကတ်ပြားကို ပြောပြောဆိုဆို သူဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

မေပွန်စိတ်တိုသွားတယ်။ (ကိုကိုစိတ်ဝင်စားလို့၊ ဂရုစိုက်လို့သာ
ယူကြည့်တာပဲဆို တာကို မေပွန်ကြီးမှ နားလည်တတ်လာတာ။ အဲဒီ တုန်း ကတော့
စိတ်တိုတာပဲ။

“မကြည့်နဲ့ မြန်ပေး”

“ကြေ...ကြေ”

ကတ်ဖဲ့ပြောရပေမယ့် ကတ်ပြားကလေး ကြေမှာ တော့ တကယ့်ကို စိတ်ပူသွား
တယ်။

“အဆင့်တစ်က အမှတ်ဘယ်လောက်ပိုလို့လဲ”

“ဘယ်လောက် ဖြစ် ဖြစ်”

မေပွန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတာလောက်တော့ ကိုကို မဖြုံပါဘူး။

‘ရန် ဖြစ်မနေကြနဲ့ မေမေနဲတိုင်မယ်’ လို့စုက ဝင်စွာ တယ်။

ပြီးတော့ သူကတ်ပြားကလေးကို ဆွဲထုတ် လိုက်တယ်။ မေပွန်လို ယုယထားတာ
မဟုတ် တော့ သူကတ်ပြားက ခပ်နွမ်းနွမ်းခပ်ကြေကြေရယ်။

'ငါ အမှတ် တက်လာတယ် ကိုကို။ အမှတ်ပေါင်း နှစ် ရာကျော်သွားပြီ။
အဆင့်လည်းတက် တယ်။ ငါတို့ အတန်းထဲမှာ ည အဆင့်နှစ် ဆယ်ခုနှစ် ၊ သိလား'

တကယ်ဆို အတန်းအားလုံးထဲမှာ ဘယ်လောက်လဲဆိုတာဖြောရမှာ ။ ပိရက
မဖြောဘဲ လျှို့ထားတယ်။ မေပွန်မှန်းခြေ အဆင့်နှစ် ရာနီးနီး ရှိမှာ ပါပဲ။

“ကျောင်းသားခြောက်ဆယ်ထဲမှာ နှစ် ဆယ်ခုနှစ်တဲ့”

မေပွန်က မထိခလုတ် ထိခလုတ် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ကလေးပဲ၊ ဒီလောက်ရ တော် ပါပြီ” တဲ့ကိုကိုက။

မေပွန် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။

ကိုကိုက စုဘက် ဘာလို့ လိုက်ရတာ လဲ။

“ကိုကိုကတ်ပြား ပြစမ်းပါ”

စုက လူကြီးလူတတ်လုပ်ပြီး ကိုကို ကတ်ပြားကို တောင်းတယ်။

ကိုကိုက သိပ်စိတ်ပါလက်ပါရှိဟန်မတူပေမယ့် မငြင်းမဆန်ထုတ်ပြတယ်။

“အဆင့် နှစ် ဆယ်တဲ့၊ ညှစ်”

မေပွန် ရန်ရွာ မိတယ်။

ကိုကိုကို မနှိပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စုအမိန့်ပေးသလိုနာခံနေတာကို

ကြည့်ပရဘူး။

“အဆင့်တစ် ရတော့လဲ ကတ်ပြားပဲ။ နှစ် ဆယ်ရတော့လဲကတ်ပြားပဲ။ စက္ကူ

ကတ်ပြားချင်း အတူတူပါပဲနော် ... ကိုကိုနော်”

“လူနဲ့ မလိုက်အောင် စကားတတ်တဲ့ စုကို မေပွန်ကြည့်ပြင်းကတ်လာတယ်။

ဒီတစ်ခါ တစ်မရဘဲ နှစ် ဖြစ်နေရတာ ကိုလည်း ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သိပြီး စိတ်နုမိတယ်။

“အေးကွ။ ငါ့ညီမလေးပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကတ်ပြားခွင်းအတူတူပါပဲ။

ကိုကိုက စုစုလက်ထဲက ကတ်ပြားကိုလှမ်းယူတုန်း ဖြုန်းဆို မေပွန်က စိတ်လိုက်
ဟန်ပါ ဖတ်ခနဲ ပုတ်ချိတယ်။

ဗျဲခနဲ ဒေါင့်တန်း စုတ်သွားတော့မှ မေပွန်လန်ပြီး တုန်သွားတာပဲ။

စုက အားခနဲအော်တယ်။

တခြား ကျောင်းသားတွေ လှည့်ကြည့်ကုန်တာပေါ့။

စုရဲ့ လက်ထဲမှာ တစ်ခြမ်း၊ ကိုကို့ လက်ထဲမှာ တစ်ခြမ်း။

“နင် သိပ်ဆိုတာပဲ မပရာ၊ အရမ်းပဲ”

စုက အပြစ်တင်လည်း

“ဝတ္ထုပဲဟာ”

မေပွန် တုံးတိ ပြောလိုက်တယ်။

“ပေမေခဲပ တိုင်ပြော၊ သိလား ကိုကို”

ကိုကိုကို သူ့ဖြော ကံပေးနေပြန်ပြီ။

“တိုင်တစ်လုံး တစ်ပတ်”

မေပွန်က ဒါပဲအသံထွက်တာပါ။ မဝယ်နိုင် နင့်ပါး ငါ့ဆွဲချွေတွ ဘာတွေ

မပါပါဘူး။

“မေပွန် မရိုင်းနဲ့လေ”

ဘာလို့ ကိုကို ဒီလိုပြောရတာ လဲ။

မေပွန် ဝမ်းနည်းတယ်။ ဝမ်းနည်းခြင်းဟာ ဒေါသအ ဖြစ်ပြောင်းလဲ

ပေါ်ထွက်လာ တာက ကော ဘာကြောင့် လဲ။

မျက်နှာ သုန်သုန်မှု နှိပ်နှိပ် မေပွန် ထုံပေပေ လုပ်နေလိုက်တယ်။

သူကတ်ဖြား နှစ် ခြမ်းပုံကို ဆက်စပ်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုကို အားနာပေမယ့်၊
တောင်းပန်ချင် နေပေမယ့် မေပွန်နှုတ်ဆိတ်နေပစ်လိုက်တယ်။

မေပွန် လွယ်အိတ်ထဲက ကတ်ဖြား ကလေးကို
မေပွန်ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထိုး သိပ်ထည့်တုန်းက နှုတ်ခမ်းတွေ
တွန့်ကြေသွားမလားလို့ မေပွန်ကိုတိပြီး စိတ်ပူပီသေးတာပဲ”

မေပွန်လောက် မထိခိုက်၊ မခံစားရဘူး ဆိုရင်တောင်မှ ဒီလောက်ကြီး
ထက်ခြမ်းစုတ်သွား တာကို သူ စိတ်ညစ်မှာ ပဲနော်။

အဲဒီ အကြောင်းကို လူကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတဲ့ အခုခန့်ထိ တစ်ခါမှ ဖြန်မပြော
ဖြစ်ကြပါဘူး။

အမှတ် နည်းသွားတာကို သူ မသနားရကောင်းလား လို့စိတ် ငြိုး
ထားခံစားတတ်တဲ့ မေပွန် ကြောင့် သူစိတ်ညစ်တာကို သူ့ကောမှတ်မိနေလေမလား။

အရေး တကြီးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့်...

အင်း...

အတိတ်ရဲ့ အရိပ်ကလေးတွေ၊ ခြေရာ ကလေးတွေ ကတော့ ...

မေပွန်ဟာ ဘယ်အရွယ်ကတည်းက အမှတ်အများ ကြီးရဖို့အရေး ကြီး
နေခဲ့ပါသလဲလို့ စဉ်း စားနေမိပြန်တယ်။

ဦးကို ဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို မေ့နေနိုင်အောင် တခြား တစ်ခုခု စဉ်းစားနေမှ
ဖြစ်မယ် လေ။

ကိုကိုအကြောင်းလဲ သိပ်မတွေ့ :တာက ပိုကောင်းမှာ ပါ။ သူနဲ့ မေပွန်ဟာ

အနီးဆုံးနီးပြီး အဝေးဆုံးဝေးနေသူ နှစ် ယောက် ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘယ်အရွယ် ကတည်းကများ မေပွန်ဟာ အမှတ်အများ ဆုံး ရချင်နေခဲ့ပါသလဲ။

ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့။ ကျောင်းနေစအရွယ် အတည်းက ဖြစ်မှာ ပဲနော်။

အဲဒီ မတိုင်ခင် ကတည်းကလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပါပဲ လေ။

ဘယ်လိုပဲအမှတ်ရဖို့ အရေး ကြီးနေအာရုံစိုက် နေခဲ့ပါစေ။ မေပွန်ဟာ သက်မဲ့ ကျောက်ဆစ် ရုပ် တစ်ရုပ်မှမဟုတ်တာ။ မေပွန်ခံစားတတ်နေတယ်။ ဖျော်တတ် ဝမ်းနည်း တတ်သလို စိတ်ထိခိုက် နာကျင် နေတတ်တယ်။ မနာလိုစိတ် ဝန်တိုစိတ် တွေ ရှိတတ်နေတာ ကိုလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ မေပွန် ဝန်ခံရမှာ ပါ။

အမှတ်ပိုရတဲ့ အောင်ဇေယျ အပေါ် မကြည့်သာ သလိုဖေဖေနဲ့ မေမေက ပိုပြီး ရင်းနှီးယုယ တဲ့ စုကိုလည်း မေပွန်တစ်ခါတလေ မရှုဆိတ်ချင်ဘူး။

ဪ...မှတ်မှတ်ရရ။

ကိုကို လူပျိုပေါက်တုန်းကလေ...

အဲဒီ တုန်းက မေပွန်တို့ရဲ့ နှစ် ခန်းတွဲ မှာ 'အပြောချို' ကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အပျို နေချာပေါ့။ ခုပြန်စဉ်းစားတော့ ကိုကိုနဲ့စာရင် အဲဒီ မမဟာ အပျို ကြီးစာရင်းဝင်နေမှာ ပါ။ ကိုကိုနဲ့စာရင် အဲဒီ မမဟာ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်နေမှာ ပါ။ ကိုကိုက ကိုးတန်း ကျောင်းသားလေးပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။ အဲဒီ မမကဖြင့် ရုံးဝန်ထမ်း ဖြစ်နေမှ။

မမရုံးသွား ရုံးပြန်ကို သူက အခုမေပွန်ထိုင်နေတဲ့ နေရာကနေ စောင့်ကြည့် တတ်တယ်။ ဒီနေရာကနေပဲ ညညတိုင် ဂစ်တာ ကလေးခေါက်ပြီး သီချင်းတညည်းညည်း လုပ်တတ်သေးတယ်။

ဘာတဲ့ ... 'မချသပြန်'။

အဲဒီ လို သီချင်းကြီးတွေ ကို ဆိုလားဆိုရဲ့ ။

စုနဲမေမေ ကတော့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် တို့ဆိတ်ပြီး ရယ်ကြတာပဲ။

ပေပေက ပရိပ်မိဘူးပေါ့။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူးပေါ့။

ထူးထူးခြားခြား ကိုကို အပြုအမူ တစ်ခု ကတော့ နင်းဆီ ပန်းအိုးကလေး
ဝယ်လာတာပဲ။ ကိုကို ဘာလုပ်မလဲလို့စုက မေးတော့ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့တဲ့။

သူ့မမကို ပေးမလို့ ဖြစ်မယ်လို့ မေမေက မှတ်ချက်ချတယ်။

ကိုကိုဟာ မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါလောက် သူ့ ပန်းပင်ကို သွားကြည့်တတ်တယ်။
အဖူးက လေးဖူးလာတော့ စုကကောင်းတယ်။ ကိုကို ဖျက်နာကြီးကို စုသွားတာပဲ။

နင်းမှာ ဆံပင်ရှိလို့လားလို့ ဘုမူ တ်တာပဲ။

ဒါဖြင့် မေမေကို ခူးပေးလိုက်ပါလားဆိုပြီး စုက တစ်မျိုးကွန့်လာတော့၊ ကိုကို
ဒုက္ခတွေ့ နေ တော့တယ်။

စုကလည်း ကွယ်၊ မေမေ နင်းဆီပန်း မကြိုက်ပါဘူးလို့ မေမေက
ဖြေဖြောပေမယ့် စုက ရပ် မသွားဘူး။

ဒါဆို ကုသိုလ်ရအောင် ကိုကို ဘုရားတင်လိုက်ပေါ့တဲ့။

ကိုကို ဖြောမိဖြောရာ ဘုရားကလည်း နင်းဆီပန်း မကြိုက်ပါဘူးကွာတဲ့။

စုနဲမေမေ ရယ်လိုက်ကြတာ။

မေမွန် ကတော့ ကိုကိုကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကို မုန်းတောင် မုန်းမိ
သလိုပဲ။

ကိုကို လိုပဲ ပန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်ပြီး ပွင့်လာရင် ကိုကိုတော့ မမကို ပေးမှာ
ပဲ လို့ တွေး နေမိတယ်။

မေမွန် ဆိုးတယ်။

ပန်းပွင့်လာတာကို သူ့ထက်ဦးအောင် မေမွန်တွေ့ တယ်။

မေပွန် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သိလား၊ ပွင့်ဖက်သုံးခုလောက်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ အစကလေးတွေ ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သူပေးလို့ မရအောင်ပေါ့။

ကိုက်ဖတ်ကိုက်သွားတယ်ကွာတဲ့။ ဝိုးသတ်ဆေးနဲ့ ကိုသတ်ပစ်မယ် နေနင်း ဦးတဲ့။

အပြစ်ရှိတဲ့ မေပွန်ဟာ မလုံမလဲနဲ့ နောင်တရပြန်တယ်။ ဘာလို့များ ကိုကို လွတ်လပ်ခွင့်ကို မေပွန်နောက်ယှက် ချင်ရတာ လဲ။

နောက်တစ်ပွင့်မှာ တော့ မေပွန်မညစ်စုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုက မမဆီ ဘယ်လို ပေးမလဲ ဆိုတာပဲ တိတ်တဆိတ်စောင့်ကြည့် နေမိတယ်။

ဟင့်အင်း၊ ကိုကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးဘူး။ ခူးလည်းမခူးပါဘူး။ အပင်မှာ ခွမ်းခြောက်ပြီး ကြောသွားတဲ့အထိ ပန်းကလေးကို စောင့်လို့သာပဲ ကြည့်နေခဲ့တယ်။

အဲဒါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ မေပွန်တဲ့။

တကယ်တော့ကိုကို စိတ်ကစားတာပါ။ မမဘာသာ အတွဲ ရသွားအချိန်မှာ ကိုကိုဟာမမကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။ အသည်းလည်း ကွဲပနေပါဘူး။ သူ့အိပ်ရာ နံဘေးမှာ ဘရွတ်ရိုးလ်တို့၊ ဖိဘီကိတ်တို့ရဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ ဓာတ်ပုံတွေ ကပ်တဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်နေပြီ။ မလုံမလဲ ပုံတွေ လည်း ကပ်သင့်ကြောင်းကို၊ စုက အကြံပေးတော့ ဖြစ်ပလား ဟ... နမတွေ နဲ့ တဲ့။

ဘွဲ့ရခါးနီးလောက်တော့ သူ့အတန်းသူ တစ်ယောက် အပေါ် ကိုကိုတော် တော် စိတ်ဝင်စား တယ်။ ဒါလည်း စုသတင်းကြား အနဲ့ခဲလာတာပါ။ ကိုကိုက သိပ်လုံတာ၊ ငြင်းလည်း သိပ်ငြင်းတာ။

စုက နာမည် ရော လိပ်စာပါ အတိအကျရွတ်ပြတော့မှာ ပဲ ကိုကို လျှော့သွားတယ်။

မေပွန် ကတော့ ဘာသာပဲ စာကျက်လို့သာ နေခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှလည်းဝင်ပြီး
စကားနာ မထိုးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် မေပွန် တစ်ယောက် တည်း ဘုရားတင်ဖို့ ဇွန်ပန်းကလေးတွေ ခူးပြီး
ပန်းကန်ပြား ထဲ ပုံနေတုန်း ကိုကိုနဲဘေးလာ ရပ်ကြည့်တယ်။

မိရ ဖြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာတဲ့။ အဆက်အစပ်မရှိ ဖြောတယ်။
သူ့ဘာမဆိုလို တယ် ဆိုတာ မေပွန်နားလည်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ လည်း ပေါ့သွားတာ
အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီ နောက်မှာ လည်း ကိုကိုခင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက် ပြီး
တစ်ယောက် ရှိလာလိုက်၊ အနေဝေးသွားလိုက်နဲ့ပဲ။

တစ်ယောက် ယောက် နဲ့ ကိုကိုနှစ်သွားမလားလို့ တွေး မိတတ်ပြီး ချစ်သွားလည်း
ဘာဖြောစ ရာ ရှိမှာ လဲလေလို့ စိတ်လျှော့နေရတတ်တာ။

ဒါပေမယ့်လေ၊ စုတို့ မေပွန်တို့သာ အမျိုးမျိုး ဖြောင်းလဲနေကြတာပါ။

ကိုကိုကဖြင့် ကနေ့အထိ ပုံစံသေကြီးနဲ့။

ထောက်ခနဲ အသံတစ်ခုကြားရပြီး မေပွန်ချီတောင်းမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

အောက်ကိုလွင့်စဉ်သွားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာဟဟာ ဝင်းတံခါးအဝင်

အုတ်တိုင်နဲဘေးမှာ ကိုကိုကပ်စိုက်ထားတဲ့ ယိုးဒယားဆီးတော် သီးပင်ကများ လားလို့
မေပွန်မှာ အပင်ပေါ် မော့ကြည့် လိုက်၊ မြေကြီးပေါ် ရှာလိုက်နဲ့။

ထောက်ခနဲ ပခုံးကို လာမှန်ပြန်တယ်။

လွင့်ကျသွားတဲ့ ကျောက်သလင်းဖြူဖြူတစ်ခဲကို မေပွန်တွေ လိုက်တယ်။

'သွားစမနေနဲ့လေ။ သူ့ဘာသာသူ နေပါစေလား' ဆိုတဲ့ မေမေဟန်တားသံကို
ကြားလိုက် ရတယ်။

အပေါ်ထပ် တက်တဲ့လှေကားက ဧည့်ခန်းရဲ့ ဟိုဘက်ထောင့်က၊ အသံလာတဲ့ အကွာအဝေး ကို မှန်းပြီး မေမေအပေါ်ထပ် တက်တော့ပယ်ဆိုတာ မှန်းဆကြည့်နိုင်တယ်။

မေမေ တားမြစ်နေဆဲမှာ ပဲ တရုတ်ကတ် မှန်ပြတင်း ချပ်နှစ် ခုကြားက ကိုကို့ လက်တစ်ဘက် ထွက်လာတယ်။

ကျောက်စရစ်ခဲကလေးကိုင်ထားတဲ့ ကိုကို့ လက်ဆောင်းတွေ ကို မေပွန် ဆိတ်စွဲ ပစ်လိုက် တာပေါ့။

"ဖမ်းကိုက်လိုက်ရမလား ဟင်"

"မလုပ်ပါနဲ့ မေပွန်ရော၊ ဘွားတေး.....ဘွားတေး"

"ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ"

"ဘယ်အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ"

"ဘယ်သူမှ ကြောက်လို့လဲ၊ မှတ်ကရော"

ကိုကို့ လက်တစ်ဘက် ထပ်ထွက်လာတယ်။ သူ့ကိုမလွှတ် တမ်းဆိတ်ထားတဲ့ မေပွန်လက်ခုံပေါ်ကို ပွတ်လိုက်တယ်။

မည် : ငှော့ငှော့နဲ့ ဘာပါလိမ့်။

မေပွန် မျက်မှောင်ကြိုက်ပြီး စူးစမ်းနေတုန်းမှာ သူက.....

"နပ်ငွေဖတ်နဲ့ ပတူဘူးလား" တဲ့ ။

အိခနဲ အော်ရင်းသူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး မေပွန်လက်ကိုတအားလွှဲခါတယ်။

ဝရန်းသုန်းကား ထပြေးတာ ခွေးခြံပုကလေးတောင်လဲကျ ကျန်ရစ်တော့တယ်။

မီးဖိုထဲ တန်းနေအောင် ပြေးပြီး လက်ဆေးခွက်ထဲ ရေဒရဟော ပွင့်ချ

လက်ဆေးရတာ ပေါ့။

" သရက်ပြားပါဟာ၊ ဆရာဝန်မကြီးကလဲ ရွံ့ရှာတတ်ရန်ကော "

လက်ကိုဆပ်ပြာတိုက်နေရာကနေ မေပွန်လှည့်ကြည့်တယ်။

ထမင်းစားခန်းနဲ့ ပီးဖိုခေဆောင်အကူး တံခါးဝမှာ ကိုကိုရပ်ပြီး ပြုံး ၈၀

လုပ်နေတယ်။

"ပေပေစားပြီးကျွန်တို့ သရက်ပြားထုပ်ထဲက ကလော်ပြီး နင့်ကိုပေးတာ"

"တော် ပါ"

ဖြတ်တောက်တောက် ကန့်ကွက်ရင်း ရေပိုက်ခေါင်းကို လှည့်ပိတ်လိုက်တယ်။

လက်ခေဆေးခန်းအပေါ်ခေါင်းအထက်နားလောက်တန်းထားတဲ့ ကြိုး

တန်းပေါ်မှာ လွှားထား တဲ့ လက်သုတ်ပဝါကို ဖြုတ်ပြီး လက်တွေ ကို သေချာခြောက်အောင် သုတ်တယ်။

ကိုကိုဟာ မေပွန်ကို ကြည့်နေဆဲပဲ။

"ဒါလေးများ "

ဂျက်မြေသာ င်းလေနဲ့ သူကကိစ္စဝယ်နေသေးရဲ့ ။

"မေပွန် ရွံ့တတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ကိုကိုတော် တော် ညှစ်ပတ်ဟွန်း..."

လက်သုတ်ပဝါ ဖြန်ဖြန်ခဲ့ပြီး သူ့ဆီလျှောက်ခဲ့တယ်။

"နင်အာရုံ ဖြောင်းသွား အောင်လိုပါဟာ"

"ဘာလဲ"

"နင်ထိုင်ပိုင်နေလို့"

သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟာ နူးညံ့ရွန်းလဲ့နေတယ်လို့ မေပွန်ထင်လိုက်ပေမယ့်လည်း

တဒဂ် အတွင်းမှာ ပင်ကို သိပ်သည်းလျှို့ ဝှက်တဲ့ မျက်လုံးမှေးလေးတွေ မျှသာပါပဲ။

မေပွန်ပါးတွေ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

မေပွန်ပိုင်နေလို့လား။

“မပိုင်ဘဲနဲ့၊ ပျင်းလို့ ထွက်ထိုင်နေတဲ့ဟာကို”

မပိုင်မနိုင် ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့ ငြင်းဆန်မိတယ်။

သူက ဧည့်ခန်းဘက် လျှောက်သွားတော့တယ်။ မေပွန်ကို တုပြိုင်ငြင်းခုံနေဖို့

မလိုတဲ့ အတိုင်းပဲ။

နစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖြန့်ကြဲနေတဲ့ စာအုပ်တွေ ကို မေပွန်ထိုင်ဖို့ နေရာရှင်းလင်းပေးနေသေးရဲ့ ။

သူနဲ့ မေပွန်အကြားမှာ စာအုပ်ပုံကြီး ကတော့ ဒြားသွားတာပေါ့လေ။ စည်းတားဖို့ ကလနာ သတ်ဖို့သိပ်ကိုဝါသနာပါတဲ့ ကိုကို။

“ဒီစာအုပ်တွေ အကုန်ယူချလာပြီး ပတ်ကော ပတ် ဖြစ်ရဲ့ လား”

မေပွန် ပခုံးတွန့်မိတယ်။

“ကြည့် ဖြစ်ရုံတော့ ရှိမှာ ပေါ့”

သူ့ဆီက ပင့်သက်ရိုက်သံကြားလိုက်ရသလိုပဲ။

“ဒီအပတ်အတွင်း နင်တို့ ‘ပီအက်စ်’ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်မယ်တဲ့”

မဆက်မစပ် ပြောတယ်လို့ ထင်စရာ ရှိပေမယ့် မေပွန်နဲ့ အဘက်ဘက်က သက်ဆိုင်နေ တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သိပါတယ်လေ။

မေပွန်အာရုံ ပြောင်းသွား လိမ့်မယ်လို့ သူထင်နေတာ။

“ဘာထူးမှာ လဲ”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အပေါ်ဆုံးက

စာတစ်အုပ်ကိုကောက်ယူလှန်လော့နေလိုက်တယ်။

“ဆေးရုံဆိုတာ နင်ပျော်တဲ့နေရာပဲ”

“ဘာ”

“ဆေးစာအုပ်တွေ နဲ့ လူနာတွေ ကြားမှာ နင်ပျော်တယ်မဟုတ်လား။ အတွေ့အကြုံတွေ ရ မယ်။ ဘွဲ့တွေ ထပ်ယူပယ် နင့်ဘဝကို နင်ကျေနပ်ရောင့်ရဲသွားမယ်”

ပေမွန်နားကလော့လာရော။

ကိုကိုဟာ ပေမွန်ကို အလှင်ကလည်း နားမလည်ဘူး။ နောင်လည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။

“ဩဇာသီး သီးပနေပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ သွားစမ်းပါ”

ပေမွန်လည်းစကားဆုံး၊ သူလည်း နေရာကထလိုက်တယ်။

“သွားမယ်၊ သွားမယ်”

ပေမွန်ကြောင်သွားတယ်။

သူက တစ်လှမ်းနစ် လှမ်း လျှောက်သွားရင်းက ဖျတ်ခနဲဆိုလှည့်ကြည့်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ပြတယ်။

“စုကို သွားကြိုရဦးမယ်”

ဟုတ်သားပဲ။ တက္ကသိုလ်က နည်းပြဆရာမ ဒေါ်စုစုစိမ်းကို သူ သွားကြိုရဦးမှာ ပဲ။

“ကားရမှာ ပိုလား”

ဘက်ထရီဒေါင်းလို့ ဆိုင်က ဘက်ထရီနဲ့ လဲခိုင်းထားတာတဲ့။ အိမ်ကဘက်ထရီ ကတော့ ချာဂျင်သွင်းထားတာပို့ မနက်မှရမယ်တဲ့။

ကိုကိုဟာ ဧည့်ခန်းထောင့် လှေကားရင်းက မှန်မှာ သူ့မျက်နှာ သူကြည့်၊
ရှပ်အင်္ကျီအိတ် ကပ်ထဲက ဘီးကလေးထုတ်ပြီး ဆံပင်ကိုညှိ၊ တစ်ခါလက်ဖဝါးနစ် ဘက်ပွတ်ပြီး
မျက်နှာကို အဆီမပြန်အောင်ပွတ်။

"လုပ်မနေပါနဲ့၊ ခွံပြီးသားပါ"

သူ့သတ္တာပေါ် လွှားထားတဲ့ ပုဆိုးကို ကောက်ယူတယ်။ မေပွန်ကို ကျောပေးပြီး
ပုဆိုးလဲစည်းတယ်။ အပြင်ကပြန်လာရင် သူကခဏပဲပြန်လာရ လာရ၊
အိမ်နေအဝတ်နဲ့လဲထား တတ်တာ။

အပြင်မထွက်ခင် ဧည့်ခံကုလားထိုင်တွေ ရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အိပ်ရာကို
ပြန်အောင် ဆွဲဖြန့်ပုတ်ခါ သွားလိုက်သေးတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ နစ် ခန်းပဲရှိတော့ ကိုကိုက
ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ ကွပ်ပျစ်နဲ့အိပ်ရာ တစ်နေရာယူရတယ်၊ သူက သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်တော့
အဆင်ပြေနေတာပါ ပဲ။

သေးသေးကွေးကွေး လူဖလဲလေးပေမယ့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု
အပြည့်နဲ့ တကယ့် ယောက်ျားရင့်မကြီးပုံပမ်းနေတယ်။ အေးလေ၊ ယောက်ျား ရင့်မကြီးပါပဲ၊
အသက်ပဲ နစ် ဆယ်ရှစ်နစ် ကျော်လာပြီပဲနော်။

"စုကို သွားကြိုမယ် မေမေ"

သူက လှေကားရင်းကနေ အော်ပြောတယ်။

"အိုကေ"တဲ့။ မေမေ့ဆီက အသံပြန်လာတယ်။ တစ်ဆက်တည်း

"ပေါင်ပုနဲ့နဲ့စိန်နော်" တဲ့။

"ဟုတ်"တစ်လုံး ဖြေရင်း ကိုကိုက အိမ်ထဲက ထွက်တယ်။ "ပိုက်ဆံပါရဲ့ လား"လို့
မေမေက စိတ်ပူနေပြန်တယ်။

ကိုကိုက နောက်ထပ်ပြီး..."ဟုတ်"

မေပွန် ထိုင်နေတဲ့ နှစ် ယောက် ထိုင်ခုံ နောက်ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး

ဧည့်ခန်းတံခါးဆီ သွားနေတဲ့ ကိုကိုဟာ မေပွန်ခေါင်းကို အသာကိုင်လှုပ်သွားတယ်။ မေပွန်
ဆံပင်တွေ ကို လက်ချောင်းတွေ နဲ့ ထိုးဖွဲသွားတယ်။

အိမ်ဘေးကနေ သူထွက်သွားတာကို ပြတင်းကနေ မေပွန်လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ဝင်းတံခါးခိုက်ကို သူဖွင့်နေတဲ့အသံ ဂူလောက်ခနဲကြားရတယ်
တံခါးအဖွင့်အပိတ်မှာ ကျီခနဲမြည် သံနဲ့အတူ ဆီထည့်ရဦးမှာ ပါလားလို့ သူကိုယ်သူ
သတိပေးနေသံကိုလည်း ကြား ရတယ်။

"မေပွန်"

ဘာလို့လှမ်းခေါ်နေရပြန်တာလဲ။

"ဘာလဲ"

မေးခွန်းနဲ့အတူ တရုတ်ကတ် ကြားကနေ ချောင်းကြည့် လိုက်တယ်။

ကိုကိုက စာတစ်စောင် မြှောက်ပြပြီး ဝင်းတံခါးအတွင်း : ဘက်မှာ ခိုက်ထားတဲ့
စာဘူးပေါ် တင်ထားတယ်။

လက်တစ်ဘက် မြှောက်ပြပြီး ချက်ချင်း ပြန်ချတယ်။

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာမှာ ဘာများ ထူးခြားတဲ့
အရိပ်အယောင်ပြ သွားပါသ လဲ။

သူက ပုံစံသေးကြီးနဲ့လူပါ။

သူ့မျက်နှာမှာ ဘာအပြောင်းအလဲ ဖော်ပြမှာ တဲ့လဲ။

ဒါပေမယ့်လေ မေပွန်ကိုက မလုံလဲသူကိုး။

မေပွန် မျှော်နေတဲ့ စာများ လားလို့ တွေ့ မိနေတာကိုး။

ဦးကိုဆီက စာများ လားလို့ပေါ့။

ဟုတ်နေရင်တော့ ကိုကိုနည်းနည်း ဟန်ပျက်မှာ ပါ။ ပျက်ချင်မှလည်း ပျက်မှာ ပါ။

မေမ္မန်ဟန်မလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ သေချာနေတယ်။

ဟန်လုပ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူးလေ။

ကိုကိုသွားလိုက်ပြီပဲ။

ဒရောသော ပါး ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

ဘယ်လောက်များ အလောတကြီး ရှုပ်ပြာလိုက်သလဲ ဆိုရင် နေ့တိုင်း ဝင်ထွက်

နေကျ ဧည့်ခန်းတံခါးပေါက် အောက်ခြေသစ်သားတန်း ပါးရှပ်ရှပ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး

ဟပ်ထိုးလဲတဲ့ အထိပဲ။

မေမ္မန် အာမေဒိုတ်သံက တိုးပါတယ်။ မေမ္မန်ဆတ်ခနဲ လဲကျသံက ပိုပြီး

ကျယ်သွားတာပါ။

“ဘာ ဖြစ်တာလဲမေမ္မန်” လို့ မေမေက အပေါ်ထပ်ကနေစိုးရိမ်တကြီး

လှမ်းမေးတယ်။

“တိုက်မိလို့ပါ”

မတော် တဆ အမေအောက်ထပ်ဆင်းလာရင် ပုံပျက် ပန်းပျက် တွေ သွားမှာ

စိုးလို့ မေမ္မန် လူးလဲ ထလိုက်ရတယ်။

ခြေကပူလောင်လောင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေတယ်။

စာအိတ်ဆီ ဇောကပ်နေတဲ့ မေမ္မန် ကတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲဝင်းတံခါးဆီ အပြေး

တဝိုင်း သွားခဲ့တယ်။

လေယာဉ်ပျံစာအိတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။

မကြည့်ဝံ့နဲ့ လက်ရေး ကိုကြည့်လိုက်တော့...

ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်သန်းမောင်ရယ်။

နင့်တကိုရတာ ငါဝမ်းမသာလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့်...

တစ်အိတ်ကိုင်ပြီး ငေးငိုင်းနေမိတယ်။

ခုမှပဲ ခြေမက တစ်ဝင်တစ်ဝင်နာကျင်လာလိုက်တာ။

နာမှာ ပေါ့၊ ခြေသည်း သုံးချိုး တစ်ချိုး မက ကျိုး ပဲ့ပြီးဒဏ်ရာရခဲ့ပြီကိုး။

သွေးစိပ်နီရဲနေပြီကိုး။

အတွင်း ကြေးကြေပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့။

အင်း... ဒီခြေသည်းတော့ ပြုတ်ကုဏ္ဍာထွက်သွားမှာ ပါပဲ ထင်ပါရဲ့ လေ။

ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ အိပ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ရတယ်။

နင့်တကိုရတာ ငါဝမ်းမသာလို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်သန်းမောင်ရယ်။

ငါ့ခြေမကို ဆရာဝန်ပီပီသသ ဆေးကုလိုက်ပါရစေဦး။

ပြီးရင် နင့်တကိုငါနှစ် နှစ် ကာကာ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်မှာ ပေါ့။

ခဏလေးနော်မောင်။

ငါးမိနှစ်၊ ငါးမိနှစ်။

ခြေထောက်ကို ရေသေချာဆေးရတယ်။ ဆပ်ပြာနဲ့ တိုက်ရတယ်။

ဟင့်အင်း... အရက်ပြန်နဲ့တော့ မသုတ်ချင်ဘူး။ သိပ်စပ်နေမှာ ။

ဆရာဝန်ဆိုတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လူနာအတွက်လို့လေးသေးမရှိစေရ

ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ငဲ့ညွှာကြမှာ ပဲ။

အနည်းဆုံး မေပွန်တော့ ငဲ့ညွှာတာပဲလေ။

အနာဆေးမထည့်ခင် သူ့စာက လက်မှတ် ကလေးကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။

သူ့ရဲ့ လက်မှတ်ကို ငှက်ရုပ်ကလေးနဲ့တူအောင် ရှုပ်ရှုပ်လိမ်လိမ်ထိုးထားတယ်။

အဲဒီ လက်မှတ်ကို မေပွန် တူအောင်ထိုးနိုင်တယ်။

ဆေးဝါးရိပ်ဖွင့်ရင်း သူတို့တစ်တွေ အကြောင်းကို မေပွန်ပြန်တွေ့နေပြန်တယ်။

[သုံး]

ခင်သန်းမောင်ရဲ့ လက်မှတ်ရော မေပွန်လက်မှတ် ကိုပါ တင်တင်ဖြိုင်နဲ့

ကွန်းထိုက် လည်း ထိုးတတ်တာပဲ။ မေပွန်တို့တစ်တွေ ဟာ တစ်ယောက် လက်မှတ် တစ်ယောက် ထိုးတတ်မှ သူငယ်ချင်းစစ်မှာ မဟုတ်လား။

ဆန်းတော့ အဆန်းသားရယ်။

မေပွန်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးအတွဲ ဆုံး သူငယ်ချင်းဟာ နာမည် ကြားရုံဆိုရင် ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြားရ အတော် ခက်မယ်။

လူတွေ ပြန်တော့ဖြူဖြူနီနီပိုင်ဆိုင်ဆံပင်လှိုင်းတွန်းနဲ့ ဒေါင်းတည်မောင်းတည် နိုင်လွန်း လို့ ဦးနောက်တွေ ခြောက်သွားနိုင်တယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ဝပိုရှုပ်တွေ ထည်လဲနဲ့ ယောလုံး ချည်နှစ် နံစပ် ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝတ်ဆင်တတ်သေးတာ။

ကျောင်းမှာ တုန်းက ဘာအခမ်းအနားပဲ ရှိရှိ၊ ဘာသာရေး ဖြစ် ဖြစ်၊ လူမှု ရေး ဖြစ် ဖြစ်၊ ခင်သန်းမောင်တို့ ရှေ့ဆုံးကဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ရမလား၊ ဆရာကန်တော့ပွဲလား၊ စာဆိုတော် နေ့ဟောပြောပွဲလား၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ညစာစားပွဲလား၊ ပို့စတင်းအပြောင်းအလဲ နှုတ်ဆက်ပွဲလား။ သူ့ကို ကဝါသနာရှိလို့ကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ခဲ့တာ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဘဝမှာ တုန်းကဆို ကျောင်းသားကြီးတွေ ကို၊ ဘလော့ဒ် ပို့စတင် စာမေးပွဲလာစစ်တဲ့ ဆရာကြီးတွေ ကလည်း သူ့ကိုသတိမထားမိဘဲနေနိုင်ရီးလား။ မချက်မ ပြုတ် တတ်တဲ့ မေပွန်တို့တွေ ရဲ့ ဒေါင်လူကြီး စားဖိုပုဏ္ဏား ဟာ ခင်သန်းမောင်ပဲ ဖြစ်နေပြန်ရော။ ကိုကိုသန်းပဲ ခေါ်ခေါ်၊ မောင်လို့ပဲကလိကလိ၊ ခင်သန်းမောင် ကတော့ မဖြူ ပါဘူး။ ဇာတိမပျောက် သေးဘူးလို့ စွပ်စွဲ ရအောင်ကလည်း ကမ္ဘာကျော်စားဖိုပုဏ္ဏား ကြီးတွေ ဟာ

ယောက်ျားတွေ ပါတဲ့။ သူက။

သူ့ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ တစ်မျိုး တစ်ပုံ ဖြစ်နေတာကိုအားလုံးက ချစ်စနိုး ကျီစယ် ခွင့်လွှတ်နေ ကြတော့တယ်။

သူနဲ့ မေပွန်တို့တွေ က ဆေးကျောင်းတတ်ယနစ် ကျမှစပြီး တွေ့ ကျရတာ။ သူက မန္တလေးက ပြောင်းလာတာလေ။

ကျောင်းစ ရောက်စကတည်းက မေပွန်ဟာ ခုံခုံပါတ် ချင်းကပ်လျက် တင်တင်မြိုင်နဲ့ပဲ တောက်လျှောက် တွဲ လာရတယ်။

တင်တင်မြိုင်က ရန်ကုန်သူ ပီသတဲ့ ရန်ကုန်သူပါ။ သွက်တယ် လယည်တယ်။ သူ့အဖေက သမားတော် ကြီးဦးရွှေမြိုင်လေ၊ အငြိမ်းစား ပြီးတာတောင်မှ ဆေးပညာ လောကမှာ အရှိန်အဝါ ကောင်းဆဲပဲ။

သူက ပုပု သေးသေးကလေးဆိုတော့ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကို မက်မက် မောမောစီး တယ်။ အိန္ဒိယသွေး နောပြီးသားပေမယ့် မျက်လုံးကို လိုင်နာထူထူခြယ်။ မိတ်ကပ် မိန်းမိန်းလိမ်းပြီး မျက်ခွံအပြည့်ရှိခိုးလိုက်တယ်။ သူ့အနားမှာ ကောင်လေးတွေ အမြဲပိုင်းနေတာ။ ဆေးကျောင်း သားဟုတ်တာရော၊ အခြားတက္ကသိုလ်တွေ ရော၊ ကျောင်းသားမဟုတ် တာတွေ လည်းပါတာပေါ့။ မရိ မြိုင်လို့ သူ့ကို ခေါ်တတ်ကြတယ်။

သူ စန်းပွင့်တယ် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်လို့ပြောရမှာ ပေါ့လေ။

ခင်သန်းမောင် ကတော့၊ တင်တင်မြိုင်ကိုက အတင်းအဓမ္မဆွဲဆောင် ယူလွန်းပါတယ်လို့ စွပ် စွဲတယ်။ ဒါတော့ မေပွန်မဝေဖန်ချင်ဘူး။ မိန်းကလေးချင်း မနာလိုလို အတင်းအဖျင်း ပြောသလို ဖြစ်နေပါ့မယ်။

မေပွန် ပင်ကိုကလည်း သူများ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ တွေ ကိုစိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မောင်သန်းရဲ့ ပြောစကား အရတော့ မေပွန်ဟာ မိန်းမနှင့် မတူသော မိန်းမတုံး။ ဟုတ်မလားမသိ ဘူးနော်။ ပြီးတော့ ရှိသေတယ်။ နင့်ကို မိန်းမ နဲ့မတူပေမယ့်

ငါခင်တယ်တဲ့။ (အဲဒါ ဟုတ်မှာ ပါလို့ စုကရယ်လိုက်တာ။ နင့်ကို ကူလီကူမာ ချစ်မလာတာ ကျေးဇူးတင်ဦးတဲ့။

မေပွန်တစ်ခုပဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့ပေရ ဖြစ်ရတာ က တင်တင်မြိုင်ဟာ မေပွန်လိုလည်း စာ မကြိုး စား။ ဉာဏ်လည်း မကောင်းလှ ပါဘဲနဲ့ စာမေးပွဲ စစ်လိုက်ရင် အမှတ်ချင်း မကွာတဲ့ အပြင် တစ်ခါ တလေ သူကတောင် သာသေးတယ်။

သူက ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးရွှေမြိုင် သမီးဟဲ့လို့ ခင်သန်းမောင်က ဖြေရှင်းချက် ထုတ်တယ်။

ခင်သန်းမောင်ကလည်း သူနည်း သူဟန်နဲ့ အချိန်တန်ရင် စာမေးပွဲ အောင်လာတာပဲ။။ အလွန်ဆုံး ဆပ်ပလီ ထိရုံပါပဲ။ သူ့လောက် အတန်းမမှန်၊ စာမကြေတာ သူပဲရှိတယ် မေပွန် အသိ ဆုံးပဲရယ်။

အလုပ်သင် ဆရာဝန်သက်တန်း တစ်နှစ် ကို ခင်သန်းမောင်တို့ ကွန်းထိုက်တို့၊ တင်တင်မြိုင် တို့နဲ့အတူ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်

ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ ပျော်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ အများ ကြီးပါပဲ။

ဂျာတီ ခဏခဏလဲပြီး ခဏခဏလစ်တတ်တဲ့ ခင်သန်းမောင်နဲ့ တင်တင်မြိုင် အလုပ်တွေ ကို မေပွန်ပိုပြီး လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ အားနာလိုလည်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ မို့ မတွက် ကက်ခဲ့တာ လည်းပါတယ်။ မေပွန်ကိုယ်တိုင်က ကြိုးစားချင်လွန်းတာ၊ တတ်ချင်လွန်းတာက အဓိက ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ။ မေပွန်ကို ကူညီတတ်တဲ့ သူ ကတော့ ကွန်းထိုက်ပေါ့။

ကလေးဆောင်မှာ ရော၊ တင်တင်မြိုင်ပေါ့။ ည ဆယ်နှစ် နာရီထိုးရင် သူဝင်အိပ်ပြီ၊ ခင်သန်းမောင်က မနက်လေးနာရီအထိ တာဝန်ယူတယ်၊ မေပွန်က မနက် ၈နာရီအထိ။ အသည်း အသန်လူနာရှိနေရင် လူနာ အသစ် များ နေရင်တော့ မေပွန်နဲ့ ခင်သန်းမောင် မနိုင်တဲ့အဆုံး တင်တင်မြိုင်ပါ။ နှိုးရတယ်။ အမယ်လေးနှိုးရခက်သလားမမေးနဲ့။ တစ်ခါခါ သွားနှိုးလိုက်။ အိုကေ လာခဲ့မယ်၊ သွားနှင့်

ဆိုတာ အဟုတ်ကြီးထင်ရင် မှာ :ကြောဆိုက်ရော။ လူနာ တစ်ယောက် လောက် အရေး ပေါ်ပြု
ရလို့သာပြီး သွားမယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းကသာ ပြန်ထွက်လာမယ်။ တင်တင်မြိုင်တို့ အိပ်ပက် ကျွန်
ပြန်ရောက်တုန်း။ ထပ်နှိုး။

မေပွန်က လူပင်ပန်းလာရင် စိတ်တိုပြီး တင်တင်မြိုင်ကို စကားဟဟ ပပြော
တော့ဘူး။

ခင်သန်းမောင် ကတော့ မကြားတကြား စောင်းခွတ်ပြော၊ နောက်သလိုလိုနဲ့
အတည်ပြော၊ အားမနာပျစ်ပျစ် နစ် နစ် ပြော၊ ဒီအတိုက်အခိုက်တွေ ကို 'ခင်သန်းမောင်ရဲ့
သမိုင်းပေးတာဝန်လေ။ မဆုတ်မနစ်ထမ်းရွက်ရမှာ ပဲ'တဲ့။ သူက။

'တင်တင်မြိုင်တို့ ကတော့ နို့ရိုကလေးကို ဘွားအေဆီ ပေးထားတုန်း
ထိုးအိပ်ရတဲ့ ကလေး မအေးကနေတော့ပဲ' လို့လည်း မသိမဆိုင် လက်ပံသား ဓားနဲ့ချ
င်တတ်သေးတယ်။

တင်တင်မြိုင်ကလည်း မဖြူပါဘူး။

'အိုင်ကရုတ်တရက်ထရင် ပါလပတေးရှင်း ရတတ်လို့ပါကွယ်'တဲ့။

ကလေး တစ်ယောက် သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါ နဲ့ သွေးလန်ပြီး
ရောက်လာတုန်း က အ ဖြစ် အပျက်ကလေးကို မဆက်မစပ် သတိရလာလို့
ဖြတ်ပြောရဦးမယ်။

အဲဒီ တုန်းက လက်ထောက် ဆရာဝန် အသစ်စက်စက် ကလေး တစ်ယောက်
ရှိနေတယ်။

တင်တင်မြိုင်က ဆရာ့ကို မျက်စိ ကျပြီး ချစ်ကိုစပ်ချင်ပုံပါပဲ။ ထူးထူးခြားခြား
အိပ်ရာ ထလာ တယ်လေ။

'မင်းတို့ကပ်ဒေါင်း လုပ်တတ်သလား'လို့ ဆရာက သမားဂုဏ်ဆယ်ပြီး ခပ်တည်
တည် မေးတယ်။

အလုပ်သင် ဆရာဝန်တွေ ကလည်း လူလည်တွေ လေ။ သိတာပေါ့။ ဆရာက ဆရာဝန် ပေါက်စပဲဟာ၊ ဘာထူးမှာ လဲ ဘယ်တက်ဦးမှာ လဲ၊ ဒီကလေးဆောင်မှာ မှ သူက ပညာယူရဦးမှာ ။

‘ကွန်းထိုက်တော့ ဖျားနာဆောင်မှာ တုန်းက အသည်းရောင် အသားဝါ ကိုမာ တစ်ယောက် ကို လုပ်ဖူးတယ် ဆရာ။ သူ့အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်’

‘လာမလုပ်ခိုင်းလို့ ဖြစ်မလား’

သိပ် ဖြစ်တာပေါ့ဆရာ၊ သူတို့အပေါ်ထပ်က အေးဆေးပဲ ဥစ္စာ’

တင်တင်မြိုင်စကားရောဖောရောလုပ်နေလို့ ခင်သန်းမောင်နားကလောနေပြီ။ သူ့အကြည့် ကိုမှန်းပြီး ပေပွန်က အကဲခတ်နိုင်နေတယ်လေ။

‘ခေါ်လိုက်မယ်နော် ဆရာ’

တင်တင်မြိုင်က တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်နေပြီ။

ဆရာက ဆိတ်ဆိတ်နေ သဘောတူလိုက်တယ်။

‘ကလေးဆောင်အပေါ်ထပ်ကို ပေးပါ’

တင်တင်မြိုင်က မုန်းကို ပေပွန်လက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ ပေပွန်ယောင်တောင်တောင် ပေါင်တောင်နဲ့ ယူထားလိုက်မိတယ်။

မောင်က မဖြော့ချင်ဘူး၊ ဖြော့ကို မဖြော့ချင်ဘူး ဆိုတဲ့ ခေါ်မြဲလေးရဲ့ ပျက်နာပေးနဲ့ ပေပွန်ကို ကြည့်နေပြန်တယ်။

ကွန်းထိုက်ကို ပေပွန် ပိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ တင်တင်မြိုင်က ဆရာကို အိုကေပြီဆို တဲ့သဘော ပေးပဲ့ပြုနေတယ်။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အောက်ဆင်းခဲ့ဖို့ ပေပွန်က ကွန်းထိုက်ကို ခေါ်လိုက်ရတာ ပေါ့။

နောက်မှ ခင်သန်းမောင်က ရှင်းပြတယ်။

■

Book Sharing

`နင်နဲ ကွန်းထိုက်ကို ဘာလိုလိုထင်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပြီး နင့်ကို ဆရာက
စိတ်ပဝင် စားတော့အောင် လမ်းကြောင်းရှင်းလား'တဲ့။

`သူ့သွက်လပ်ပါးနပ်တာကို ဆရာ သတိထားမိသွားအောင်လဲ လုပ်ပြလိုက်တာ'
တဲ့။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကွန်းထိုက် တစ်ယောက် ကတော့ အိပ်ရင်မူးမူးနဲ့
အောက်ထပ် ဆင်းလာ ရတာ ပေါ့။

ကွန်းထိုက်ကလည်း အင်မတန် လက်မငြိမ်တဲ့ ကောင်။ မေပွန်တို့ရှေ့မှာ
လက်စွမ်းပြချင် တာလည်း ပါမယ်လေ။

`ရပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ပေါ့'တဲ့။ သူကလည်း
ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့။

ကလေးရဲ့ ခြေဖျက်စိ အထက်နားမှာ ခွဲစိတ်ပြီး သွေးပြန်ကြော ရှာရမယ်။

သူ လုပ်တာ ကိုင်တာကိုမေပွန်တို့အားလုံး အသက်အောင်ပြီး
စောင့်ကြည့်နေကြရတာ ပေါ့။ သူက ခွဲစိတ်ဆောင်မှာ ညတုန်းက ဆရာတွေ
ကြည့်အောင်နေပြီး အူအတက်ရောင် တို့၊ အစာအိမ် ပေါက်တို့ ဝင်ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့သလို
ဖျားနာဆောင်ရောက်တော့လည်း အဆုတ်ထဲ ဝင်တဲ့ ရေတွေ ဖောက်
ဦးနှောက်အမှေးပါးရောင် တဲ့ လူနာတွေ ရဲ့ ခါးရိုးဖောက်နဲ့ အတော် အလုပ် ဖြစ်လာတဲ့သူ။

မေပွန်တို့ မိန်းကလေးတွေ က စာဘက်မှ ပိုအားသန်တယ်လေ။ လက်တွေ
ကျတော့ ယောက်ျားလေးတွေ လောက် လက်မသွက်၊ အကွက် မမြင်ဘူး။ အဲဒီ အထဲမှာ
ကွန်းထိုက် ကတော့ ဟိုက်ပါပဲ။ ကွက်ကျော်မြင်သလား မမေးနဲ့။

အတူတူချင်းပေမယ့် တစ်ဖူး ပိုရှုတတ်တဲ့ ကွန်းထိုက်ကို မေပွန်တို့ ကိုတ်ပြီး

အထင်ကြီးနေကြရတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ သွေးပြန်ကြော ရှာမတွေ့ဘူး။

ကိုယ်တိုင် မတတ်လို့ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကို အားကိုးမိလျက်သား ဖြစ်သွားတဲ့ ဆရာ ပေါက်စကလေး သမ္မာလည်း ကလေးသူနာကိုကြည့်လိုက်၊ ကွန်းထိုက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နဲ့အတော် အကွပ်တွေ နေတော့တယ်။

ကွန်းထိုက်ဟာ မျက်နှာ သွယ်သွယ်၊ နှုတ်၊ ပေါ်ပေါ်နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးကလေးနဲ့ လူ့ချာ တစ်ယောက် ပါ။ တင်တင်မြိုင်အပြောအရဆိုရင် ကိုယ်လုံးလည်း လှတယ်။ (ယောက် ဘေးလေးတွေ လည်း ကိုယ်လုံးလှတာ မလှတာရှိမှန်း တင်တင်မြိုင် ဖွဲ့နွဲ့ပြမှ မေပွန်သတိထားမိတော့တယ်။ ပခုံး သိပ်၊ ရင်အုပ်လို့၊ ခါးကိုင်း၊ ဖင်ရှုံ့၊ ဒါတွေ က မလှတာ။ ပခုံးကျယ်၊ ရင်အုပ်ဖွံ့၊ ခါးရှည်ပြီး ဖင်တုံးမ ကြီးတာကလှတာ၊ တင်ပါးကလေး နည်းနည်း ချိန်နေရင် ဘောင်းဘီရှည် ဖြစ် ဖြစ်၊ ပုဆိုးကလေး စည်းထားတဲ့အခါ ဖြစ် ဖြစ်၊ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသတဲ့၊ တင်တင်မြိုင် အဖွဲ့အနွဲ့ကို လေ့လာရင်း မေပွန်မျက်စိထဲမှာ ၊ အင်း... ကွန်းထိုက်ဟာ ကြည့်ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။

တတိယနှစ် မှာ ကတည်းက မေပွန်အပေါ် သူ့စိတ်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ နှိုးကပ်လာ တာမေပွန်သိပါတယ်။ မသိခင်လိုလည်း မရဘူးလေ။ မကြာ တကြာ စကြာ ပေါ်တင်နောက်ကြည့် မဟုတ်လား။

သွေးလန့်ပျော့ခွနေတဲ့ ကလေးရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်မှာ ကွန်းထိုက်ဟာ တကယ့်ခွဲ စိတ်ပါရဂူကြီးလို သွေးကြောရှာနေတာ ဟန်အပြည့်ပါပဲ။

သူခါးဆန့်လိုက်ပြီး ကိရိယာတွေ ကို ကလေးခြေထောက်နဲ့ဘေးမှာ ချထားလိုက်တယ်။

'ကျွန်တော် ဆာဂွင် တစ်ယောက် ယောက် ကို သွားခေါ်လိုက်မယ် ဆရာ' လက်အိတ်ချွတ်ရင်း ခပ်အေးအေး မှင်သေသေ ကြေညှာလိုက်တော့ မေပွန်တို့

အံ့အားသင့် ကုန်တယ်။

ဆရာ မျက်နှာမျက်သွားတယ်။

ခွဲစိတ် ကိရိယာတွေ နဲဘေးမှာ လက်အိတ် ချွတ်ချွတ်ထားလိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ် ဘက်ကို ခပ် ကားကားဆဆပြီး စိတ်အေးအေးထားဖို့ အမှုအရာပြတယ်။

'ဆရာ စာရေး မပေးလိုက်လဲ ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ သွားခေါ်ပါ့မယ်'

'ဖြစ်မလား၊ လိုက်ပါ့မလား'

'သိပ် ဖြစ်တာပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တို့နဲ့ သိပ်ခင်တာ။ ပိုင်ပါတယ် ဆရာရဲ့.'

ကွန်းထိုက် ပိုင်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ သူ တစ်ယောက် တည်းတော့ မသွားဘူး။ စစ်ကူ ခင်သန်းမောင်နဲ့ အားဖြည့်သွားတာ။

ဆရာဦးညီညီလွင်ခမျာ တပည့်တွေ နှိပ်စက်လို့ မိုးထဲလေထဲလိုက်လာရမှာ ပါရောလား။

ကွန်းထိုက် ခွဲထားတဲ့ နေရာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆရာညီညီက နောက်တစ်ဘက်မှာ ခွဲဖို့ ပြင်တယ်။

မေမွန်တို့ အံ့ဩသွားရတာ က ဆရာ့စားချက်ဟာ ကွန်းထိုက်လို အလျားလိုက်မဟုတ်ဘဲ ကန့်လန့်ဖြတ်ပါကလား။ (ဖျားနာဆောင်တုန်းက တွေ ပူးခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ပေမဖြစ်လေ)။

ခွဲစိတ်က ပါရဂူဆိုတော့ မိနစ်တိုင်းအတွင်း မှာ ပဲ သွေးပြန်ကြောထဲကို ရင်ဂါအရည်တွေ သွင်း ပေးဖို့ ပလတ်စတစ်ပိုက်ထည့်ပြီး၊ ချပ်ပြီး ဖြစ် သွားပါတယ်။

ကျေနူးတွေ အထပ်ထပ်။

'နင့်ဟာကြီး နင့်ဘာသာ ပြန်စိတ်လိုက်တော့'

ဆရာညီညီက မျက်စိပစ် ညွှန်ပြပြီး ထားရင်ခွဲတော့တယ်။ ကွန်းထိုက်က အပြေအလွှာ ထီးတော် မိုး ပါသွားတာပေါ့။

ပြန်ချုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ခင်သန်းမောင် တာဝန် ဖြစ်လာတော့တယ်။ မေပွန်တို့နဲ့စာရင် သူက ပိုပြီးလက်ရဲဇက်ရဲ ရှိပြန်တယ်။

သူက ဘာလို့ အရှည်လိုက်ကြီး ခွဲတာလဲလို့ ဆရာပေါက်စက မျက်မှောင် ကြွတ်ပြီး မေး တယ်။

ကွန်းထိုက် ခွဲထားတဲ့ ဒဏ်ခွက်ကို ခင်သန်းမောင် ပြန်ချုပ်ရင်း မှင်သေသနဲ့ပဲ...။

'ကျွန်တော် တို့က အတွေ့ အကြုံ နည်းသေးတော့ ဆာရှင်လိုစားချက် မပိုင်ဘူးလေ ဆရာရဲ့။ ကန့်လန့်ခွဲရင် မတော် တဆသွေးကြော ပြတ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သတိ တမံ ဉာဏ်မြေကတုတ် ဆိုသလို...'

တင်တင်မြိုင်က မေပွန်တင်ပါးကို ကုတ်တယ်။ မေပွန်မရယ် မိအောင် အတော် ကြီး အောင့် အည်း ထားရတယ်။

ဆရာ မရှိတော့မှ လေးယောက် သား အတောမသတ်ရယ် လိုက်ကြရတာ လေ။

တော် သေးတယ်။ ဆရာကိုယ်တိုင် ကပ်ဒေါင်းကျမ်းကျင် သွားတဲ့ အချိန်မှာ မေပွန်တို့ သား ပွားမီးယပ်ဆောင်ကို ရွှေ့သွားရပြီလို့သိသွားပေါ့။

'မရှိမြိုင် ရှည်ကြောတာနဲ့ ငါတို့ ငါးပါး မှာ ကံတော့မလို့'

အဲဒီ လို ခင်သန်းမောင်က အပုပ်ချလည်း တင်တင်မြိုင် အပြုံးမပျက်ပါဘူး။ ပြန်မပြော နားမထောင်ဘဲ။

မခွဲမခွာကြခင် နောက်ဆုံး အချိန်တုန်း ကတော့ မေပွန်တို့တစ်တွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ ပါတယ်။

အလုပ်သင် ဆရာဝန် ပြီးဆုံးကြောင်း လက်မှတ် အမှတ်စာရင်းနဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ် သွားထုတ် ရင်းနောက်ဆုံး တွေ ကြတုန်းက...

ကွန်းထိုက်က နောက်အကျဆုံး ရောက်လာခဲ့တာ။

သူ့စီးတော် ယဉ် ဟွန်ဒါကလေးနဲ့ပေါ့။

သူ့ဆိုင်ကယိနဲ့ အကြိုတင်လာတဲ့ အတန်းကြီးသမား တစ်ယောက် ကတော့ မေပွန်တို့ကို တွေ့တော့ ကွန်းထိုက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး စာကြည့်တိုက်ဘက်သွားလိုက်တယ်။

ကျောင်းကလူတွေ တင်မက အတန်းဖော်တွေ ကပါ မေပွန်နဲ့ကွန်းထိုက်ကို ကျောင်းပပြီးခင် အတွဲ ဖြစ်သွားမှာပဲ လို့စောင့်ကြည့်နေတာ။

မေပွန်တို့နှစ်ယောက် ဘာမှမ ဖြစ်သေးဘူး ဆိုတာကို ခင်သန်းမောင်နဲ့ တင်တင်ပြိုင်က အခိုင်အမာ ပြောတာတောင် မှ တချို့က ပယုံကြည်ဘူး။

ဒီကြားထဲ မေပွန်နဲ့ ခင်သန်းမောင်တို့ပဲ မိန်းမနှစ်ယောက် ကူလီကူမာလိုလို သတင်းစကားတွေ ပလိုတမာပြောနိုင်ကြသေးတယ်။ မခက်သေး။

အဲဒီ နေ့က မေပွန်ကိုလိုက်ပို့ပြီး မပြန်ဘဲကိုကိုစောင့်ခေါ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် မေပွန်မ ဖြစ်ဘူး။

သူငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ မခွဲခွာကြခင် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပိုင်းပွဲ နှစ်ယောက်လို့လဲ ဖြစ် ဖြစ် မြောက်မြောက် မဟုတ်လှပါဘူး။

အလုပ်သင်သင်တန်း ကုန်ဆုံးသွားတာ နှစ် ပတ်ပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒီ ကြားထဲမှာ တင်တင် ပြိုင်နဲ့ တောင် သုံးခါတွေ ပြီးတယ်လို့ပုန်း လေးငါးခါပြော ဖြစ်ကြတာပဲ။

ခင်သန်းမောင်နဲ့ဆိုတာတော့ နေ့တိုင်းတွေ ။ တစ်ခါကလေး မနက်စာတင်မက ညစာပါစား ပြီးမှ မေပွန်တို့အိပ်ကနေ သူပြန်သွားတာ။

သူ့ကို တစ်မိသားစုလုံး ခင်ကြတယ်။ မေပွန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်နှစ်ယောက်လည်း သိမှတ်ကြတယ်။ မေပွန်တို့ ခေါ်သလို 'မောင်'လို့ အားလုံးကပဲ...။

ကိုကိုကလည်း မောင်ကိုခင်ပါတယ်။ ငါ့နား သိပ်ကပ်စေနဲ့ ငါ့ပုဆိုးလည်း

ငှားပထားနဲ့ဦး။ တော်ကြာ ငါ ဘုန်းမြင့်ကနေ ဘုန်းနိမ့်နေပယ်၊ ဘာညာနဲ့တော့ မေပွန်ကို မှာ တာပေါ့လေ။

သူ့ကားကလေးနဲ့ ရွတ်ခဲနဲဆို ရောက်လာတတ်တဲ့ တင်တင်မြိုင်ကိုတော့ ကိုကိုက ကြည့်ပရ ဘူး။ မေးထူး ခေါ်ပြောထက် ပိုအရောမဝင်ဘူး။ သွက်လက် လွန်းတယ် တဲ့။ မေမေနဲ့စ ကတော့ တင်တင်မြိုင် ဝတ်စားပုံ၊ သွက်လက် ချက်ချာပုံ၊ ပြည့်စုံပုံတွေ ကို သိပ်သဘောကျတယ်။ သူ မျက်နှာ များ တာကိုတော့လည်း မကြိုက်ဘူးပေါ့လေ။

မေပွန်ကို ကွန်းထိုက်နဲ့ လှော်ပေးတာမျိုးကိုတော့စုက လက်ခံတယ်။ နင်တို့ ဆေးကျောင်း သူတွေ က အလုပ်သင်လည်း ပြီးရော အသက်လည်း အစိတ်နား ကပ်နေရော။ လူ့သက်တမ်းရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံဟာ တာသင်ရင်း ကုန်ဆုံးသွားတာပဲတဲ့။ မေပွန်က လေးပုံတစ်ပုံပါဟာဆိုတော့ နင့်အ သက်ပဲခုနစ် ဆယ်ကျော်အထိ နေရပါစေဦး ပမရာတဲ့။

စုအတွေ့ : စုအမြင်အရ ကွန်းထိုက်ကို မေပွန်စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ယူဆနေတာ၊ အကြံပေး နေတာ ထားတော့။

ကိုကိုက ဘာလို့ မေပွန်ကို မနုမြောတာလဲ။ နမကို လိပ်ဖြာပိတုန်းတွေ ရစ်ဝဲလာရင် အစ်ကို တွေ ဟာ သဝန်တို့တက်ကြတယ် မဟုတ်လား။

သူ့ရှေ့မှာ စုက မေပွန်ကို ဘယ်လိုပဲ စနေ နောက်နေလည်း ကိုကိုဟာလေး။ သူနဲ့ မဆိုင်သ လိုကို အမှတ်တမဲ့ကြီးနေတတ်တယ်။

အမှန်မှာ လက်မှတ်တွေ ယူပြီးတာနဲ့ မေပွန်ပြန်ဖို့ပါပဲ။

နောက်ကျမှ ရောက်လာတဲ့ ကွန်းထိုက်ကို စောင့်ဖို့လည်း အဝက မရည်ရွယ်ဘူးလေ။

“မေပွန်၊ နင့်အစ်ကိုကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါလားကွာ။ ငါတို့ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲလောက် သွား ကြည့်ကြရအောင်ပါ။ ဘင်းဘူးဟောက်စ်မှာ လဲ တစ်ခုခု ကျွေးချင်လို့ပါ”

ကွန်းထိုက်ရဲ့ သွေးဆောင်မှု မှာ အတိမ်းညွတ်ဆုံး လူကခင်သန်းမောင်ပေါ့။
သူက တတ်နိုင် သမျှပေပွန်နားမှာ ပဲ နေခိုတာ။ သူများ ပြောလည်း ပြောစရာ။

“နတ်ဆက်နေလယ်စာပေါ့နော်။ ကောင်းသားပဲ ပေပွန်။
ကိုဘုန်းမြင့်မြန်ပါစေတော့။ ငါ သွားပြောလိုက်မယ်” လို့မောင်က တက်ကြွနေတယ်။

ပေပွန်ခေါင်းခါတော့ ကွန်းထိုက် မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

ခင်သန်းမောင် ကတော့ လုံးဝ အားပလျှော့ပါဘူး။

“နင့်အစ်ကိုပါ ခေါ်သွားကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ငါ့သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်။ ကိုကိုက အားနာတတ်ပါတယ်။

ငါခေါ်ရင် လိုက်မှာ ပါ”

“သူ သွားစရာရှိတယ်”

ပေပွန် ဆက်ငြင်းနေသေးတယ်။

ပေပွန် ဒီလောက် ငြင်းနေတာကို ခင်သန်းမောင် သဘောပပေါက်ဘူး။

“ဖျက်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ဟ”

“နင့်အပေ..၊ ဖျက်လိုရမလား။ စုကို သွားကြိုရမှာ ”

“ဟဲ့..ညနေမှ ကြိုမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...၊ သူ နေ့တစ်ဝက် အော့ဖ်ရတယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် မြန်ပါစေဟာ၊ ငါ သွားပြောလိုက်မယ်”

ခင်သန်းမောင်က ပေပွန်နဲ့ ပေးဆွေးနွေး မညှိနိုင်တော့ဘူး။

ပေပွန်လည်း စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွား ပြီး ဆက်မငြင်းတော့ပါဘူး။ ကိုကိုမြန်မှာ

မဟုတ်မှန်း ပေပွန်သိတယ်။ ဒီတော့ ဒုက္ခစရိယာ ကျင့်ပြီး ပေပွန်ကို စောင့်ပလေ့စေ”

“နင့် ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ ဘာတွေ သွားထုတ်ချည့်စမ်း ကွန်းထိုက်။ ငါတို့ ဒီနားက
စောင့် နေပယ်”

ကွန်းထိုက်က ခင်သန်းမောင်ရဲ့ အစိန့်အတိုင်း တစ်သေဝပတိမ်း
နာခံနေလိုက်တာ။

မေပွန်နဲ့ခင်သန်းမောင်က မော်ကွန်းထိန်း အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးနံဘေးမှာ
ကျန်ရစ်တယ်။

တင်တင်မြိုင်က အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ (သူနဲ့
ဘာလိုလိုတောင်အစွပ်စွဲခံရတဲ့) ဆရာ တစ်ယောက် နဲ့ [သူနဲ့ဘာလိုလိုတောင် အစွပ်စွဲခံရတဲ့]
ဆရာ တစ်ယောက် နဲ့ လေပေးဖြောင့်နေတယ်။ မေပွန်တို့က အနီးကပ်နေရတဲ့ သူတွေ
ဆိုတော့ သူများ တွေ ထင်သလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဒါလည်း တင်တင်မြိုင်က
မကြိုက်လို့ပါ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကြိုက်တယ်ဆိုတာက ယူဖို့မဟုတ်ဘူးလေ။ ချစ်လို့
မဟုတ်ဘူးလေ။ တင်တင်မြိုင်မှာ ကသေဘာကျတာရယ်။ ကြိုက်တာရယ် နှစ် ဆင့်ရှိပြီး
ခင်တာနဲ့ မတူဘူးတဲ့။ ချစ်တယ်ဆိုတာက တော့ ဆယ်တန်းတုန်းကပဲ ချစ်ဖူးတယ်
ဆိုတာပဲလေ။

မေပွန်ကကော အချစ်ဆိုတာကို မခံစားတတ်ခဲ့လို့လား။ လူတွေ က
ဖြောကြတယ်လေ။ ဦးကိုနဲ့ မတွေ့ ခင်အထိ မေပွန်ဟာ အစိမ်းသက်သက် အရိုင်းကလေးတဲ့။
ယောက်ျား တစ်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သူတို့ဖြောတာမှန်မှာ ပေါ့လေ။

အချစ်လား...။

ဒါတော့ မေပွန်ဘာသာတောင် မသိတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးပုစ္ဆာ။ မေပွန်
မတွက်ချက် ကြည့်ပါဘူး။ အဖြေကို မေပွန်မှ မသိနိုင်တာ။

မောင်က သူ့ဆံပင်ကို လက်နှစ် ဘက်နှင့် သပ်လိုက်တယ်။

“ကိုကိုကို ငါသွားဖြောလိုက်မယ် မေပွန်။ နင်နေခဲ့”

မေမ္မန်က သူ့ကို နှုတ်ခမ်းပဲ့ပြီး မေးငေါ့ပြလိုက်မိတယ်။ စမ်းကြည့်လေဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

မေမ္မန် တစ်ယောက် တည်း ကျွန်ရစ်တုန်း ကွန်းထိုက်ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ခင်သန်းမောင်ကော”

“ဟိုဘက် ခဏ ထွက်သွားတာပဲ”

ကွန်းထိုက်က မေမ္မန်နဲ့ဘေးမှာ ရပ်ပြီး တင်တင်မြိုင်ဘက်လှည့်ကြည့်တယ်။

တင်တင်မြိုင်က ဆရာနဲ့စကားလက်ဆုံကျနေတုန်းပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ အဖီ နေ့က သူဝတ်ထားတဲ့ ဘလောက်စ်ဟာ ကျားသစ်ဆင်၊ ထမီအနက်နဲ့ ခြောက်လက်မ ခွာမြင့်ဖိနပ် အနက်လေ။ သူကအဲသလို ပူပူလောင်လောင် ထင်းခနဲ အဝတ်အစားတွေ သိပ်ဝတ်တတ်တယ်။ သူနဲ့လည်း လိုက်ပါတယ်လေ။

“နင်စဉ်းစားပြီးပြီလား မေမ္မန်”

ရုတ်တရက်တော့ မေမ္မန် အငိုက်မိသွားတယ်။

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ကိုလေ...”

“အမယ်...”

မေမ္မန် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူနဲ့ မေမ္မန်ကို ရှေ့တွင် မရှောင် မထိခလုတ် ထိခလုတ် နောက်ပြောင်နေကြတာ ကြာပြီဆိုပေမယ့် သူတစ်ခါမှ ပွင့်မပြောခဲ့သလို သူပြောရင် လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မေမ္မန်မပြောခဲ့ပါဘူး။

ခုခါကျမှ ဆိုင်းမဆင့် ခုံပပါ။

နောက်တော့တစ်ခါ မေမ္မန်မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးပြန်စဉ်းစားတယ်။ မေမ္မန်က အပိုင် တွက်နေမိ တာလား။

“နင့်ကို ငါကဘာစဉ်းစားရမှာ လဲဟင်”

ကွန်းထိုက်က မေပွန်ကို အားပလိုအားပရ ဖြစ်သွားသလို ရှေ့တစ်လမ်း တိုးလာတယ်။ လူ့ခွင်းထိမတတ်၊ ရင်ခွင်းအပ်မတတ် ဖြစ်သွားလို့ မေပွန် နောက်ဆုတ်လိုက်ရ တာပေါ့။

“နင်သိသားနဲ့မေပွန်ရယ်။ အားလုံးလဲ သိပြီးသားကိစ္စ”

မေပွန်ရယ်ခွင်လာတယ်။

မေပွန်ကိုခွင်ရေ ဆိုလာတဲ့ သူဟာဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်လာလို့မှ လက်တစ် ဘက် ချိုး ရေလို မပြည့်သေးပါဘူး။ မေပွန်ရင် ခုန်တတ်ခွင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်းထိုက်ဟာက ရယ်ခွင်အောင်စိတ်တိုအောင် ဖြစ်နေသလိုကြီး။

“ကွန်ထိုက်ရဲ့ ၊ တစ်ဖက်သတ်ကြီးတော့ သိနေတယ်လို့ မသေချာနဲ့လေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

မေပွန်က အတည်ပေါက် နောက်လိုက်တာပါ။ မနောက်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့ မေပွန် မတွေ့မိဘူးလေ။ သူငယ်ခွင်းတွေ ပိုမလေးစားတာလည်းပါမယ်။ ပြီးတော့ ကွန်းထိုက်နဲ့ မေပွန်ကိုခွင်သူတွေ အ ဖြစ် စိတ်ကူးကြည့်လို့ကိုမရခဲ့ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့မှန်းသေချာမသိပေမယ့် မှန်းကြည့်တတ်တယ်။ မေပွန်သူကို မခွင်လို့ ဖြစ်မှာ နော်။

တကယ်ဆို မေပွန်က ပါးအိုကလေးတွေ ရှက်သွေးဖြန်းပြီး လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်လာရမှာ ။ ဝတ္ထုတွေ မှာ အဲသလို ဖွဲ့နွဲ့ကြတာကော။

လက်တွေ့ အ ဖြစ် ကျတော့ ပြောင်းပြန်။

ကွန်းထိုက်ဟာ အသားမဖြူပါဘူး။ တော် တော် ကြီးညိုတဲ့အသားပါ။ အဲဒါတောင် ရှက်သွေးနဲ့ သူ့မျက်နှာဟာနီမောင်သွားတာပဲ။ မေပွန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို ထားစရာ နေရာမရှိအောင် ဟိုလွှဲဒီလွှဲ ယောက် ယက်ခတ်သွားတယ်။

မေပွန် မရယ်ပါဘူး။ မေပွန်မျက်နှာက အများ အားဖြင့် မှင်သေပါတယ်။

ရင်ထဲမှာ တော့ ကျိတ်ပြီး ရယ်ခွင်နေတာပဲ။

အမယ်... ယောက်ျားကလေးတွေ ကို အထင်သေးလို့ မ ဖြစ်ဘူးနော်။

သူ့ရက်သွားပေမယ့် လက်လျှော့သွားမယ် မထင်လေနဲ့။

ပေမွန်နဲ့ဘေးက နံရံကို လက်တစ်ဘက်ထောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ တော့မှပဲ
ချာလီ ဘောင်းဘီပ ဝေါကင်းရှု ဖ်နဲ့၊ သူ့ရှု ဝမိုးပြင်ထားတာကို သတိထားမိတယ်။
သူ့ရှင်းရှာကင်ဟာ သူ့ကိုယ်နဲ့ကွာပြီး ရှေ့ဟိုက်ကျနေတယ်။ ခါတိုင်းလည်း သူဟာအပြုအဝင့်
သေသပ်ရှု ကျတဲ့သူပါပဲလေ။ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်လေး တဖုတ်ဖုတ်စီးပြီး ရေဘက်
နေကာမျက်မှန်ကလေး တစ်တပ်တပ်နဲ့ ကျောင်းသူ သစ်လွင်ကလေးတွေ
စိတ်ဝင်စားခံရလေ့ရှိသူပါ။ ပေမွန်တို့ ကတော့ ရွာနားကမြက် ရွာနားပေးခွင်တာလား
မသိပါဘူး။ သူ့ခင်တာပဲ ရှိတယ်လေ။

“ငါမပြန်ခင် နင့်သဘောထားကို ညှိသွားခွင်လို့ပါပေမွန်ရယ်၊ နင့်ကိုငါဖြောခွင်
နေတာ ကြာလှပြီ”

သူဟာယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ သူ့ကိုပေမွန် မကြောက်
ဘူးလေ။

“နင့်ဖြောမှ ငါသိမှာ ပေါ့ ကွန်းထိုက်ရယ်”

သူ့စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ နံရံမှာ ထောက်ထားတဲ့လက်ကိုဖြုတ်ပြီး
လက်ခုံနဲ့ သူ့နားခေါင်းကို ပွတ်လိုက်တယ်။

“နင့်ကို ငါခွင်နေတာ တတိယနှစ် ကတည်းကပဲ ပေမွန်”

သူတစ်ကယ်ဖြောပြီဆိုတော့ အမယ်... ပေမွန်မျက်နှာမထားတတ်တော့ဘူး။
ခန်းခ နဲ့ မကျိတ်ဝံ့ တော့ဘူး။

တင်တင်မြိုင်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိတယ်။ တင်တင်မြိုင်က စကားအ
တော့ မသတ်သေးဘူး။ ပြသနာပဲ

ခင်သန်းမောင်ကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စတောင် မပြင်ရသေးဘူး။ ကိုကိုနဲ့များ ရန်ကင်းအထိ လိုက်သွားပြီလားမသိပါဘူးလို့ ငြိုငြိုငြင်ငြင် တွေးနေမိတယ်။

“သူငယ်ချင်းချင်း အခင်မင်ပျက်မှာ စိုးလို့ ငါမျှ သိပ်ထားခဲ့ပါတယ်ဟာ။ ဒါပေမယ့် အခုငါတို့ ပညာရေး ခရီးတစ်ထောက် ပြီးဆုံးသွားကြပြီ။ ဘဝရှေ့ရေး ကို အကွက်ချဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်နေပြီ။ ဘာမပြော ညာမပြောငါပြန်သွားရင် အခြေအနေတွေ တစ်မျိုး ဖြစ်ကုန်ပြီး နင်နဲ့လွဲသွားမှာ ငါစိုးရိမ်တယ်”

မေပွန်သိတော့လည်း သိနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို မချစ်တာလည်း သိနေခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖွင့်ပြောလာတဲ့အချိန်မှာ မေပွန်တစ်ခုခု အဖြေပေးရတော့မယ်။

နင့်ကို မချစ်ဘူးလို့တော့ မပြောသင့်တာ သေချာပါတယ်။

“တို့တွေ သူငယ်ချင်းတွေ လိုပဲ ဆက်ခင်သွားကြရအောင်”

မေပွန်အသံ တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေလို့ ပိုပြီး ရှက်လိုက်တာလေ။

အဲဒီ တုန်းမှာ ခင်သန်းမောင် ရောက်လာတယ်။ မေပွန်ကကယ်တင်ရှင်ကြီး ပြင်ရသလို စိတ်ပေါ့ပါး ဝမ်းသာသွားပေမယ့် ကွန်းထိုက်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ဇွတ်တိုးလို့သာ ပြောနေတယ်။

“သူငယ်ချင်းလိုတော့ ငါ့ဘက်က မ ဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မေပွန်။ ကျောင်းပြီးတဲ့ တစ်နေ့မှာ နင့်ကိုလက်ထပ်ခွင့် ကမ်းလှမ်းဖို့ ငါစိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့တာကြာပြီ။ ခုမှတော့ မပြင်နိုင်တော့ဘူး”

ခင်သန်းမောင်ရဲ့ စူးအာင့်အာင့် ပျက်နာကြီးကြောင့် မေပွန် စိတ်ရှုပ်ရပြန်တယ်။

ခင်သန်းမောင်က ကွန်းထိုက်ရဲ့ နောက်ကျောကို ဘုန်းခနဲရိုက်လိုက်တော့မှ သူ ရောက် နေတာကို ကွန်းထိုက် သိတော့တယ်။ စူပါခူပဲလို့ မေပွန်က ကိုက်ပြီး သြဘာ ပေးနေမိ တယ်။

ကွန်းထိုက် သိပ်ရှက်သွားမယ်လို့ မေပွန် ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ယောက်
ား လေးတွေ ဟာ နားလည်ရခက်တယ်နော်။

“မင်းမလဲကွာ” တဲ့။

ဒါပဲပြောပြီး ခင်သန်းမောင်ရဲ့ လက်ကို တွန်းပယ်လိုက်တယ်။

သူပြောချင်တာ မကုန်သေးလို့ မအိပ်သာ ဖြစ်နေတာ သိသိသာသာပဲ။

“မင်းယောက်ဖက ဖြန်ခိုင်းလို့ကို မရဘူး။ စောင့်နေမယ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ခေါ်လဲ မလိုက်ဘူးကွာ။ ခွကိုကုန်ရာ”

ကိုကိုညှစ်နေပြီလို့ သိလိုက်တယ်။ မေပွန်ကို သူမထားခဲ့ ချင်ဘူးပေါ့လေ။
စိတ်ပူလို့လား။ ညှစ်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါလေ။ မေပွန်ကလည်း ညှစ်တာပဲ မဟုတ်လား။

ကျောင်းကင်တင်းကို ရောက်သွားကြတယ်။

ခါတိုင်းလို ပျော်ပျော်ပါးပါး ဟီးဟီး ဟားဟား ပါပဲ။ ခုလိုပြန်ဆုံကြဖို့ မလွယ်မှန်း
သိနေကြတော့ အဲဒီ ပျော်ရွှင်မှု မှာ တစ်ခုခုတော့ လစ်ဟာနေမှာ အမှန်ပဲလေ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စုဝေးထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ကွန်းထိုက်က မေပွန်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်။ သူဟာ မေပွန်ကိုရဲရဲတင်းတင်း
ငေးကာစိုက်ကာလည်း ကြည့်ဝံ့နေပြီ။ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒ သူ့ပွင့်လင်းခဲ့ပြီကိုး။

မေပွန်က လက်ဖက်ရည် မကြိုက်ပါဘူး။ ကော်ဖီလည်းမကြိုက်ဘူး နွားနို့ဆို
ပိုမှန်းသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာ များ တော့ချဲ့ပေါ့
ရှယ်တစ်ခွက်တော့ ကုန်အောင် သောက်နိုင်လာတယ်။

“ယူကို လက်ဖက်ရည် သောက်တတ်အောင်တော့ အိုင်တို့သင်ပေးပြီးပြီး။
သင်စရာတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

တင်တင်မြိုင်က ကျီဝယ်တဲ့မျက်လုံးတွေ နဲ့ပေးပေးစင်းစင်းပြောတယ်။

မေပွန်က ခပ်နဲ့နဲ့ပဲ ပြန်မေးမိတယ်။

“ယူတာဝန်ပဲ ကွန်းထိုက်၊ ယူသင်ပေးလိုက်”

ကွန်းထိုက်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိတော့ ကွန်းထိုက်ကမျက်လုံးညို၊ ညို၊ ကြီးတွေ နဲ့

စိုက်ကြည့်နေတယ်။

မေပွန် အနေခက် သွားတာပေါ့။

“ဆိုင်ကယ်အစီးသင် ချင်တယ်ဆို၊ ကွန်းထိုက်ပြန်လာသင်လိုက်ပေါ့ဟ”

တင်တင်မြိုင်က ထော့နင်းကြီးလျှော့ချောင်း ပြုံး စေ့နဲ့လက်ညှိုး တစ်ဘက်ကို

မေးစေ့ အောက် ထောက်ထားတယ်။

ခင်သန်းမောင်က မကြည့်မလင်နဲ့ တင်တင်မြိုင်ကိုရော ကွန်းထိုက်ကိုပါ ငြုၤနေ

တယ်။

အကင်းပါးတဲ့တင်တင်မြိုင်ကစကားလမ်းလွှဲလိုက်ပါတယ်။

“လုပ်အားပေး ဆရာဝန်တွေ ခေါ်မယ် မေပွန်၊ ယူလျှောက်မလား”

မေပွန်ခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် အိုင်အပေ ဆေးခန်းမှာ ဝင်လုပ်ပါလား။ ပါပါက အိုင်ကို ဆေးခန်းမှာ

လုပ်စေချင်နေတာ။ အိုင်ကမလုပ်ချင်ဘူး။ ယူနဲ့ဆို အိုင်ကပဲ”

မေပွန်အံ့အားသင့် သွားတယ်။

အလုပ်သင်ပြီးလို့ ဆပထုတ်ယူခါနီး အထိ မေပွန်ဖြင့် အလုပ်ဘယ်မှာ

လုပ်မယ်လို့ အစီအစဉ် မကုသေးဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသေးတာ။

တင်တင်မြိုင်ပါပါက နလုံးလှ အထူးကု ဆေးခန်းမှာ ထိုင်တာ။ သူ့ရှယ်ယာ အများ ဆုံးပါ တယ်လို့ ခင်သန်းမောင်တို့က ပြောတာပဲလေ။ စည်းစနစ်အင်ပတန်ကြီးသတဲ့။ အလုပ်ခွန်ဆို အခွန် ပြည့်ရှိနေမှာ တဲ့။

“အဲဒါကောင်းသားပဲ မေပွန်။ နင်ကလဲ အလုပ်သိပ်လုပ် ချင်တဲ့သူ။ မဂိုမြိုင်ပါပါကြီး ကလဲ အလုပ်သိပ်ခိုင်း ချင်တာတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့”

ကွန်းထိုက်နဲ့ ပျက်လုံးခွင်း ဆုံးမိတော့ သူ ကတော့ မသိပသာ ခေါင်းခါ ဟန့်တား တယ်။ တင်တင်မြိုင် အလုပ်ကို မလုပ်စေချင်ဘူးတဲ့ သဘော။

ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ တင်တင်မြိုင် တစ်ယောက် ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်နေတာ ဟာ သူ့အပေ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ယောက်ျားတွေ ထည်လဲ တွဲ နေခဲ့တာ တဲ့ တင်တင်မြိုင် အရွယ် ရောက်လတော့ အပေတွေ လိုက်၊ သမီးတွေ လိုက်ကို နေတာတဲ့။ သူများ တွေ ပြောတာပဲလေ။ ခင်သန်း မောင်ကလည်း မေပွန်ကို သတိပေးတယ်လေ။

အဲဒီ တုန်းက မေပွန်လည်း အမှတ်တပဲ့ မေမေ ပျောက်ပျောက်ပဲရယ်။

အစိုးရအလုပ် ရအောင်စောင့်နေရတဲ့ စပ်ကူးပပ်ကူးအခွန်မှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေရမယ် လို့ လေးလေးနက်နက်မတွေ့ ပိသေးဘူးလေ။

ကွန်းထိုက်က ပြည် ပြန်ပြီး ဆေးခန်းဖွင့်မယ်။ မြို့ပေါ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အနီးအနားက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ တဲ့။ သူတို့ဘက်က ရွာတွေ က စီးပွားရေး ကောင်းကြတော့ ဆေးခန်းသွားဖွင့်ရ တာအဆင်ပြေတယ်တဲ့။

ခင်သန်းမောင်က လားရိုး ပြန်ပယ်။ သူ့အပေက ဝေးဝေးမှာ မနေစေချင်တော့ ဘူးလေ။ ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်တော့လည်း ဘယ်လိုပဲ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတယ် ပြောပြော စိတ်မချနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

တင်တင်မြိုင် ကတော့ အပေရိကားရောက်နေတဲ့ အစ်ကို အစ်မတွေ ဆီ သွားလည် မှာ တဲ့ လေ။ အမြဲနေဖို့တော့ စိတ်မကူးဘူးလို့ ပြောတာပဲ။

လက်ငင်း အစီအစဉ်မရှိဘဲ ငေါင်နေတဲ့ သူဟာ မေပွန် တစ်ယောက်
တည်းပဲလေ။

“ဘယ်တော့ အမေရိကား သွားမှာလဲ”

“တစ်လ အတွင်း ပေါ့”

“အဲဒီ လောက် မြန်ပါ့မလား”

“မြန်ပါတယ်”

တင်တင်ပြိုင်က အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲ။

“မေပွန်ပွန် တစ်ယောက် ကတော့ ရန်ကုန်ပြိုကြီးမှာ နေပြီး ဘယ်နေရာမှ
ခေတ်မ ပီဘူး”

ခင်သန်းမောင်က မေပွန်ကို နှိပ်နေသေးတယ်။

“သွားစမ်းပါ မောင်ရယ်”

မေပွန် သူ့ကို စိတ်တိုမိတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေရင်း ကိုကိုတော့ ပျင်းနေမှာ ပဲလို့ အတွေး ပေါက်
ပေါက်လာပါရဲ့ ။ ဒါပေမယ့် မေပွန် မပြန်ဘဲ ပေထိုင်နေတာပဲ။ ဘာရယ်မသိ သူ့ကို ညည်းခွင့်မိ
တတ်တယ်။

ဘယ်သူကမှလည်း မေပွန်ပြန်နှင့် လို့ မတိုက်တွန်းကြဘူး။

နာရီဝက်လောက်ကြာလည်း သူတို့က ထပြန်ဖို့ စိတ်ကူးကြသေးပုံ မပေါ်ပါဘူး။

“ဆမ သွားထုတ်ရင် ဆုံကြဦးဖို့”

ခင်သန်းမောင်က အကြံပြုတယ်။

“ငါက မနက်ဖြန်ပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ် ဝယ်ပြီး နေပြီ”

“နင့် ထမင်းစား လက်မှတ်ကို စောင့် မယူတော့ဘူး လားကွန်းထိုက်ရဲ့.”

“ပြန်လာမယ်လေ၊ ပြန်လာမှ ယူမှာ ပေါ့”

“အေးလေ၊ မင်း ကတော့ နီးတာကိုး။ ငါကသာ ခရီးက ဝေးတော့ ဝေးတာကို

အပင်ပန်း ခံ နိုင်ပါတယ်။ အမေဆူဒီး ပူဒီးတာကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး။ ဆ မ ရမှပဲ”

“ယူက စိန်ပန်းမြေကို စွန့်တော့မယ်ပေါ့”

ခင်သန်းမောင်က သူ့လို သံယောင်လိုက်ပြီး ဖွဲ့.ဖွဲ့.နွဲ့.နွဲ့.ဖြောတဲ့ တင်တင်မြိုင်ကို

အလိုမကျဖြစ်သွားတယ်။

“မရှိမြိုင်ရယ်။ မအပ်မစပ် ဖြောလိုက်တာများ ငါဖြင့် နားတောင် ဖြုံသွားတယ်”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလား မောင်ရယ်”

တင်တင်မြိုင် ရယ်နေတယ်။

“မေပွန်က ဘာ ဖြစ်လို့ နာရီတကြည့်ကြည့်လုပ်နေတာလဲ။ နေချင်နေ၊

ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့။ မတင်မကျနဲ့ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ခင်သန်းမောင်က မေပွန်ဘက် မြားဦးလှည့်လာပြန်တယ်။

မေပွန် ဆက်ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

“အေး၊ ပြန်တော့မယ်”

ဖြောဖြောဆိုဆိုနောက်လှည့်မကြည့်တမ်း မေပွန် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျေးဗွေးပြုရသူဟာ ကွန်းထိုက်မှန်းသိပါတယ်။ တစ်လှည့်ကျေးနေကျဆိုတော့

အထွေ အထူး ကျေးဇူးတင် စကားဆိုမိသလို နှုတ်ဆက်ဖို့ လိုတယ်လည်း မထင်ဘူးလေ။

ဒါကိုပဲ ခင်သန်းမောင်က ကွန့်နေ ညွန့်နေသေးတယ်။

“xxx ခွဲခွာကြမယ်ဆိုရင် xx ရုတ်တရက်လည်း xx နှုတ်မဆက်ဘဲ xx သွားပါ

မေမ္မန် xx"

သူ့ သီချင်းကြောင့် မေမ္မန် လည်ပြန်ကြည့်ရင်း လက်သီးပြလိုက်တယ်။

ကွန်းထိုက်ဟာ ပြီးမလို ညိုမှောင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုနေတယ်။

ဒီလိုတော့လည်း မေမ္မန် အားနာသလို ရှိသား။ သူ့ကို သဲ့သဲ့ ပြုံးပြမိတယ်။

မောင် ကတော့လေ၊ ယုန် တစ်ယောက် လို ရှေ့နစ် ချောင်း ကြီးနေတဲ့ သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးဖြူရင်း သူ့လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြီး လက်ဝါး ဖြန့်ပြတယ်။

“ယူလဲ လက်ဝါး ဖြန့်ပြလိုက်စမ်းပါ မြောင်းနခင်းရယ်။ ဒါခေတ်သစ် အချစ်သင်္ကေ ဖြစ်မယ်” လို့ တင်တင်မြိုင်က ကွန်းထိုက်ကို မြှောက်ပေးတယ်။

“မရှိမြိုင်နော်၊ နင့်ကိုလင် မြန်မြန်ရ သွားပါစေ ဆုတောင်းလိုက်ရ” လို့ မောင်က အသား လွတ် ဝင်တီးတယ်။

မေမ္မန် လက်ကိုပြန်ချပြီး တစ်ယောက် တည်း ပြုံးလာမိတယ်။

ကိုကိုဟာ ဘီခြောက်ရာကလေးရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ကွေးကွေးကောက်ကောက် အိပ်ပျော်နေ လေရဲ့။ အမယ်... ခလေးခလောနဲ့ ဟောက်များ တောင် ဟောက်နေသေး တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်း ပွင့်လှက်သား အုပ်ထားလို့။

ပြတင်းပေါက်ထဲကနေ လက်သွင်းပြီး ကိုကိုရဲ့ ထောင်နေတဲ့ ဒူး တစ်ဘက်ကို ကုတ်လိုက် တယ်။

အအိပ်အနေဆတ်တဲ့ ကိုကိုဟာ ချက်ချင်း ပဲစာအုပ်လည်းဖယ်၊ မျက်လုံးလည်း ပွင့်၊ ငုတ် တုတ်လည်း ထထိုင်တယ်။

“ကြာလိုက်တာဟာ”

သူ့ကို နှိပ်စက်ရတာ ကို မေမ္မန် ကျေနပ်သွားတယ်။

နိုးရတာ ကို သနားတော့လည်း သနားမိသား။ သူဟာ နစ် နစ် ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်ပျော် နေခဲ့တာ ကိုး။

ကား တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သမ်းဝေနေတဲ့ ကိုကိုကို
ချစ်စနိုး ကြည့် နေမိတယ်။

“ညက မအိပ်ရတာ ကျေနပ်တာပဲ”

“မအိပ်ရဘူး ဆရာဝန်မကြီးရဲ့”

“ဘာ ဖြစ်လို့”

“ဝမ်းကိုက်လို့”

သူ့မျက်ကွင်း ကျေနပ်တယ်လို့ ထင်မိပေမယ့် အမှတ်မထင်ပဲရယ်။

“ကိုကို ခေးသောက်ထားရဲ့ လား”

“အင်း”

“ဘာခေးသောက်”

“သာလာဆပ်”

မေမ့နဲ့ စိတ်ပျက်သွားတယ်။

“ဝမ်းကိုက်တာနဲ့ သာလာဆပ် ဘာမှမဆိုဘူး ကိုကိုရဲ့”

“သိဘူးလေ၊ စုတိုက်တာပဲ”

ကားကို ပြည်လမ်းကြီးပေါ် ချီးကွေ့လိုက်ပြီး တစ်ရိန်ထိုး မောင်းနေတယ်။

စုနီ တိုက်တာတဲ့။

မေမ့နဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်း အတွင်း သားကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကလေး

ဖိကိုက်မိတယ်။

“ခုကော ဝမ်းကောင်းသွားပြီလား”

တပင် ရွှေမေးလိုက်တာလေ။

“နင့် စောင့်ရင်း တစ်ခေါက် ပြေးလိုက်ရသေးတယ်”

အိမ်ရောက်မှ ကိုကိုကို ဆေးတိုက်ရဦးမယ်လို့ တွေးရင်းတစ်ခုခုကို မကျေမနပ်

ဖြစ်နေခဲ့မိတယ်။

ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မေပွန်ရှိပါလျက်နဲ့ ကိုကိုဟာဘာကြောင့်

စုတိုက်တဲ့ ဆေးကို သောက်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် များ တတ်နိုင်သမျှ မေပွန်ကို

ရှောင်ပြေးနေရတာလဲ ကိုကို ရယ်။

“တင်တင်မြိုင်က မေပွန်ကို သူ့ပါပါရဲ့ ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်မလားတဲ့”

ကွန်းထိုက်လိုများ မနစ် ပြိုဟန် ပြုမလားလို့ မေပွန်နပ်ကြောင်း ပေးတာပါ။

ကိုကိုမှာ ဘာမှ ထူးခြားသွားတာ မတွေ့ရဘူး။ တင်တင်မြိုင် ပါပါရဲ့

ဆေးခန်းမှာ လုပ်တာ ဟာ တင်တင်မြိုင်နဲ့ပေါင်းတာလို စိတ်ပူစရာ မရှိဘူးလို့ ကိုကိုထင်လို့

ဖြစ်မှာပေါ့။

“အလုပ်က အဆင်ပြေမလား”

“အထူးကုတွေ ထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းပဲ။ ခွဲစိတ်ကုသတယ်၊ ကလေးမွေးတယ်၊

ဓာတ်မှန်၊ အိမ်စိ ရှိ အာလ်ထရာဆောင်းအစုံရှိတယ်”

“နင့်အတွက် အဆင်ပြေရင် လုပ်ပေါ့”

တင်တင်မြိုင်ရဲ့ ဆေးခန်းပါ ဆိုတာကို သူ့ဘာမှကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူး

ထင်တယ်။ တင်တင်မြိုင် နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာ မို့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိတာဘူး

ထင်သလားလည်း မသိပါဘူးလို့ မေပွန် လှည့်ပတ် တွေးနေမိတယ်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကိုကိုတို့က မေပွန်တို့ လောကအကြောင်း

သိလည်း မသိ၊ အထင်တကြီးလဲ ရှိကြပေတာပဲ။

တင်တင်မြိုင်နဲ့ နှစ် ရှည်လများ တွဲ လာရတာ တောင် သူဘာများ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့် ကွက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

မေပွန်က ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို ခေါင်းညှိတ်ခေါင်းခါလုပ်စေချင် နေတယ်။ မေပွန်
အလွန်ပဲ ပေါ့။

တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက် ကိုကိုမောင်းနေတယ်။ စုကို ကြုံဖို့ သူ
လောနေ တာ။

“ကိုကို၊ ကမ္ဘာအေးဇေးမှာ ခဏရပ်ပေးမလား”

ကိုကို မျက်နှာအိုသွားတယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ် ဝယ်ချင်လို့၊ ခဏလေးပါ”

“သံပရာခြမ်းလား”

“အင်း”

“ငါ ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်”

သူက ကားအရှိန်မလျှော့ဘဲ ဆက်မောင်းနေတယ်။

မေပွန်ကို လမ်းထိပ်မှာ ပဲ ရပ်ပေးမယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ် ဝယ်လာပေးမယ်တဲ့။

မေပွန် အတွန့်မတက်ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းနေရစ်တယ်။

သူတို့ပြန်လာတော့ မရွှေစုက ခေါင်းကို ခြောက်အောင် လေပူမှု တံခက်နဲ့မှု

တ်နေပြီ။

“ဟယ်... ငါ့ခေါင်းလျှော်ရည် ထုပ်ကို ယူလျှော်ပစ်ပြီလား”

လူးလဲ ထထာတဲ့ မေပွန်ကို စု ခေါင်းမလှည့်ဘဲ မှက်လုံးစွကြည်ပြီး ဖြေတယ်။

“ကျွန်တက်မနေပါနဲ့နော်။ ငါ့ဖို့ ကိုကို ဝယ်လာတဲ့အထုပ်နဲ့ လျှော်တာပါ”

ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ဘယ်အချိန်က ပစ်တင်ထားတယ် မသိတဲ့ သံပရာခြမ်း

ထုပ်ကလေးက မေပွန်ကို ပြက်ရယ် ပြုနေတယ်။

အိပ်ရာပေါ် ဗိုင်းခနဲ ပြန်ပစ်လှဲပြီး စုကို ကျောပေးလိုက်တာပေါ့။

“နင့် ဒရိုင်ဘာကလဲ နားလှည်းလိုက်တာ”

စု လက်ထဲက လေပူမှု တံစက်ကို မေပွန် ယိုးမယ်ဖွဲ့ အပြစ်တင်ပစ်တယ်။

စုက ဂရုမစိုက်လေဟတ် သီချင်းတညဉ်းညဉ်းနဲ့လေ။ သူ့စရိုက်အတိုင်း

အင်္ဂလိပ်သီချင်း ခပ်သွက်သွက်ကလေးပေါ့။

“လက်မြှော က်xx လက်မြှောက် xx ချစ်တယ် xx ချစ်တယ် xx ချစ်တယ် xx

ခုပြော xx ချစ်တယ် xx ချစ်တယ် xx မင်းပြောလေ xx လက်မြှော က် xx လက်မြှော က် ”

မေပွန် နားကလောတာနဲ့ ခေါင်းအုံးနဲ့ နားကို ပိတ်ထားပစ်လိုက်တော့တယ်။

အနာ ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပြီးသွားပြီ။ ပဲနေတဲ့ ခြေသည်းကို ရသ

လောက်တော့ ကတ် ကြေးနဲ့ ညှပ်ထုပ်လိုက်တယ်။ ကျွတ်ထွက်မှာ ပဲဆိုတာ သိပေမယ့်

ဟင့်အင်း ... မချွတ်တုတ်ဝံ့ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ကွာထွက်လာပါစေတော့။

ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ ဆေးဗီရိုထဲကို ပစ္စည်းတွေ သိမ်းသော့ ပိတ်တယ်။

ထိခိုက်ရှုနာဆိုတော့ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးသင့်တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

မေပွန် ကြောက်တယ်။ ပင်နစလင်ဆေးပြားပဲ သောက်ထားတော့မယ်။ အနာ

သက်သာအောင် ပါရာစက် တမောလည်း တစ်လုံး ...။

ဆေးသောက်ဖို့အရေး၊ ရေနွေးကြမ်း ထည့်ရသေးတယ်။ မေပွန်က ရေစိမ်း

မသောက်ခင်ဘူး။ ရေကျက်အေးလည်း အိမ်မှာ မကျိဘူးလေ။ ပိုက်ရေပဲ သန့်ပါတယ်လို့

မေမေက ပီတာမတက် အောင် ချွေတာတယ်။ ရေစိမ်းမသောက်ချင်တိုင်း ရေခဲခဲကြမ်းချည်း
သောက်တာ အကျင့်ကို ပါလို့၊ ပိုဆိုးတာက ရှမ်းပြည်မှာ နေတဲ့ ပေါင်းကာမှ အဆင်ပြေတဲ့အခါ၊
ရလွယ်တဲ့အခါ ဆားကလေးခပ်ပြီး သောက်ချင်တတ်နေတာ။

အပေါ်ထပ်က ခြေသံ လှုပ်ရှားသံတွေ ကြားနေရာ မေမေ အိပ်မနေဘူးဆိုတာ
သိနေရတယ်။

နေရောင် ဟာ ဧည့်ခန်းထဲကို တော် တော် ထိုးကျလာပြီ။

ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ပြီးမှ ခင်သန်းမောင်ရဲ့ စာကို ပွင့်ဖတ်ရတယ်။

ကွန်းထိုက်က တစ်ပတ်တစ်ခါ ရေး နေကျတော့ ကို မရေး တော့တာ ကြာပါပြီ။
သူက မေ ပွန်နဲ့ဦးကို ယူလိုက်ကြပြီတောင် ထင်နေမှာ ပေါ့လေ။

မောင်က ကွန်းထိုက်လို စာမှန်မှန် ရေး ပူးတာ မဟုတ်ဘူး။ လူရောက်မလာသလို
စာလည်း မှတ်မှတ်ရရ နှစ် ခါလာရေး ထူးတာ။

သူ့လက်ရေး က ကျွဲကျဲသော သော့ ရယ်။

နင့်ကို ငါ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ် မေပွန်ပွန်။

သိပ်လည်း စိတ်နာနေတယ်။

စိတ်ဆိုး စိတ်နာခြင်းတွေ ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ငါဘယ်

လောက် ကြေကွဲနေရတယ်ဆိုတာ နင် သိနိုင်မတဲ့လား။

လားရှိူး ရောက်နေပေမယ့် သတင်းတွေ က သတင်းတွေ က ဒီလောက်

ပြတ်လပ် မနေဘူး။

နင့်အကြောင်းတွေ ငါကြားနေရတယ်။

နင့်ကို နှမြောတယ် ဟာ။

ဒါပေမယ့် ... ငါဟာ နင့်ရဲ့ ထာဝရ ...

ခင်သန်းမောင်

ဦးကိုနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ပထမဆုံး ခင်သန်းမောင်ဆီက ရတဲ့ အဆက်
အသွယ်ပါ။ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။ ငါးလနဲ့ ဆယ်နှစ် ရက်။

သူ့ပြောင်းရွှေ့သွားတာက သုံးလနဲ့ နှစ် ဆယ်ကိုးရက်။

သူနဲ့လုံးဝ မတွေ့ကြုံတာ လေးလတင်းတင်း ပြည့်တော့မှာပဲ။

သူ့ဆီက စာပရောက်တာလည်း တစ်လကျော်ခဲ့ပြီပဲ။

သူ့သွားစက မေပွန်နဲ့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်သေးတယ်။ တစ်ခါက
မေပွန်ပရီဘူး။ နောက် တစ်ခါက ကျွန်တော့လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ စုနဲ့ကိုကိုရီနီနီနီနီနီနီနီနီ
မေပွန်မှာ အိုးနင်းခွက်နင်းပေါ့။

ခုတော့ ဖုန်းမဆက် ဖြစ်ကြတာလည်း ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။

ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာ နဖူးပေါ် လက်တင် စဉ်းစားရင်း တစ်ခါ ငုတ်တုတ်ထထိုင်
မိပြန်တယ်။

သူ့ခေါင်းရင်းက စာအုပ်စင် တစ်နေရာမှာ အစီအရိတ်ထားတဲ့ ကတ်ဆက်ခေ
တွေကို ကောက်ကိုင် ကြည့်နေမိတယ်။

နေရာ ရွှေ့ပြောင်းရင်း ကတ်ဆက်နံဘေးကို အမှတ်ပထင် မေပွန်ရောက်
သွားတယ်။

မေပွန်တို့အိမ်မှာ သီချင်းခွေတွေ ဟာ ကိုကိုနဲ့စု ရွေးချယ်အသံ သွင်းထားတာ
တွေ ချည်းပဲ။ ပေပေက ဂီတဆို သူနဲ့တစ်လှိုင်းစီ။ မေပေကလည်း သီချင်းတွေ စိတ်ကူးရရင်
ညှိုးပါရဲ့ ၊ စာသား မည် မည် ရရ မရဘဲ အဖျားရှူး သွား၊ ပြီးလိုမ့်သွားတာ ချည်းပဲ။

မေပွန်က သီချင်းကြိုက်ပါတယ်။ စုလိုလည်း အဝတ်အစား သိပ်မဝယ်တော့

ပိုတဲဉ်ကွဲကို သူတို့လိုပဲ သီချင်းသွင်းဖို့ နေနေတာပဲ။

စုက သီချင်းသွင်းရင် နိုင်ငံခြား သံစဉ်၊ နိုင်ငံခြားသီချင်း၊ ဒါပဲ။ သူတို့ သီချင်း သံစဉ်ကို ကော် ပီလုပ်ထားများ နားထောင်သလားလို့ မေပွန်က မေးတော့ အရသာတစ်မျှ :စိတ်။

စုဇီ ငွေလိုရင် မေပွန် မပေးဘဲ နေရုံပဲနေတယ်။ မေပွန်ထက် အသက်သုံးနှစ် ငယ်ပေမယ့် သူ့မှာ အလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေနဲ့၊ မေပွန်က နှလုံးလှမှာ ရက်ပိုင်းပဲ လုပ်လိုက်ရပြီး ရန်ကင်းမှာ ပဲ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း စပွင့်ရလေတော့ အရင်းအနှီးလည်း မိဘပဲစိုက်၊ လူနာလည်း မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက် နဲ့လေ။

ကိုကိုမှာ လည်း ဝင်ငွေရှိတာပါပဲ။ မေမေလှယ့်၊ မေမေအတွင်း :ရေ မှု အနေနဲ့ မေမေက ရာခိုင်နှုန်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားပြီး ခွဲဝေပေးလေ့ရှိတယ်။ ကိုကိုက လိုမှ တောင်းမယ်ဆိုလည်း မရဘူး။ ကိုကိုဆီက သူငွေလိုတဲ့အခါ နေ့ပြီး အဲဒီ တော့လည်း အတိုးပေးသေးတယ်။ ဒါဟာ ဘော့စ်နက်ပဲတဲ့။ မေမေက အဲဒီ လို တိကျပြန်ရော။

ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတလေ မေမေ မေ့နေလို့ ကိုကိုမှာ ဆေးလိပ်ဖိုးတောင် မရှိအောင် ခန်း ခြောက်နေတတ်တယ်။ မေပွန်ဆီက သူ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်တောင်းတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူ မတောင်းဘဲ မေပွန်အလိုက်တသိ ပေးလိုက်တာပါပဲ။

သူ့သီချင်းတွေ ငွေဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိရင်လည်း မေပွန်ပေးတယ်။ ပြန် အဆပ်မ ခိုင်းပါဘူး။ သူကလည်း မဆပ်ပါဘူး။

သူက ခင်မောင်တိုး သီချင်းတွေ ကို ကြိုက်တယ်။ စိုင်းထီးစိုင်းတိုး၊ မွန်းအောင်တိုး၊ ခင်မောင် ထူးတိုး၊ ခိုင်ထူးတိုးရဲ့ ပြန်မာသံတွေ ကို ငွေသွင်းတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ အထဲမှာ စန္ဒရား လှထွင်ရဲ့ တိမ် တမာန်တိုး။ ကိုအံ့ကြီးရဲ့ လူချွန်လူကောင်းတိုးလည်း ပေါသေးတယ်။ မေဆွီတိုး၊ ဟေမာတိုးကိုလည်း ကြိုက်ပေမယ့် သူဟာ ချိုပြုံးရဲ့ တက္ကသိုလ်က ငွေလမင်းတိုး၊ ဘဝချင်းဆုံ တွေ ပါရစေ တိုးကို ပိုပြီး စွဲလမ်းတယ်။

ကက်ဆက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိတယ်။

“xx ဆုတောင်းရယ်မပြည့်နိုင်တယ် xx အသံချိုအေးလေးရှိပါလည်း xx ရုပ်အဆင်းက နံ ချာတယ် xx ဪ xx စိတ်မနာသူ ရှိမလား xx သူ့ဘဝရယ် xx”

မေပွန် ပြုံးမိတယ်။

ကိုကိုဟာ သူ့ရုပ်ရည်အတွက် အားမငယ်ရင်သာရှိရမယ်။ ဘဝကိုသူ တစ်ခါတစ်ရံ အားငယ် တက်တာ သေချာပါတယ်။ ဝမ်းနည်းတာ၊ မကျေနပ်တာ ဖြစ်နိုင် ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ။

သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။

မေပွန် ထမင်းအိုး တည်တယ်။ လွယ်ပါတယ်။ ထမင်းချက်အိုးထဲ ဆန်ထည့်၊ ဆန်ခဲဆေး၊ အမှတ်အသားအတိုင်း ရေထည့်ပြီး ပလတ်ထိုး၊ မီးပွင့် ဒါပါပဲလေ။

ပြီးတော့ တစ်ခါ ကက်ဆက်နား ပြန်လာပြီး၊ ကြက်သွန်ခွာရင်း သိအင်း နားထောင်တယ်။

စု ပြန်လာရင် ဈေးဝယ်လာလိမ့်မယ်၊ အသားငါးကိုင်ပြီးသား၊ အသီးအရွက် လှီးပြီးသားသ ဝယ်လာမှာ ပါ။ ကြက်သွန်ဖြူခွာပြီးသားလည်း ပါမှာ ပေါ့။ သူ့ဘာဝယ်လာမယ် မသိဘူးလေ။ သေ ချာတာက ကြက်သွန်နီ လိုမှာ ပဲ။

မေမေ ဆင်းလာတယ်။ မွေးပွ တဘက်ဖားဖားကြီး ခြုံလို။ တိုတိုကလေး ဖြတ်ပြီး ကောက် ထားတယ်။ သူ့မျက်နှာကလေးဟာ ပိုင်းပိုင်း နနကလေး။ မေပွန် တက္ကသိုလ် ရောက်စလောက်တုန်း ကဆို မေမေကို မေပွန်အစ်မချည်း ထင်ကြတယ်။ ခုတော့သူ ဝသွားပြီ။

လူကောင် သေးသေး။ ဝဝ လုံးလုံးကလေးပေမယ့် ပြောသလို မျက်နှာ ကလေး ကတော့ န နေတာပဲ။ ငါက စိတ်ညစ်မခဲဘူး။ ပြဿ နာကို ပျော်ပျော်ကြီးပဲ ဖြေရှင်းတယ်တဲ့ ဟုတ်မှာ ပဲနော်။ ဒါကြောင့် နတောပေါ့။

“သံပရာရည် သောက်မလား ပေပေ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ မေပွန်၊ ကျေးဇူး”

ကြက်သွန်ဇော် နံမှာ စိုးလို့ လက်ဆေးရပြန်တယ်။

မထူးပါဘူး။ မတ်ခွက် လောက်ကြီးနဲ့ပဲ ဖျော်လိုက်တော့မယ်။ ဟိုနှစ် ယောက်
လည်း ရောက် လာမှာ တော့မှာ ။ ဖေဖေ ကတော့ အပြန် ညဉ့်နက်မယ်လေ။ ရုံးကားနဲ့မှ
လာလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် သကြားရည်နဲ့ ဆားဖျော်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပေးထားတယ်။
သူ့လာမှသံပရာ သီးညှစ်ထည့် ပြီးတိုက်မယ်။

ဖျော်လည်းပြီးရော ကားသံလည်း ကြားပါရော။ စုရဲ့ အသံ ကတော့
ဆူညံနေတာပဲ။ သေး သေးစူးစူးနဲ့ ကားစက်သံဆူဆူ အုပ်အုပ်ကြားက
ထွင်းဖောက်ပေါ်လာတယ်။

“ဘာရမလဲ ကိုကိုရ၊ တစ်ပိဿ တစ်ရာငါးဆယ်ဈေးနဲ့ရောင်း တာ ဈေးမှ
မဆစ်ဘဲ အလေး ပြည့် ပေးရမှာ ပေါ့။ ခုတော့ ငါးကျပ်သားကြီးတောင် ခိုးထားတယ်။ စုက
သမာဓိခွန်ခွင်မှာ သွား ချိန်တာ။ ဈေးသည် အချင်းချင်းဆီမှာ ချိန်ရင် ရှုပ်ကုန်မယ်၊
မဟုတ်ဘူးလား။”

“မြန်မြန် သယ်သွားစမ်းဟာ၊ နင့်ပုဇွန်တွေ က ညှိတယ်။ တစ်နေ့လုံး တတ်ဆီနဲ့နဲ့
ခေါင်း နောက်ရတဲ့ အထဲ”

စုက နှုတ်ခမ်းစုပြီး ဆောင်ဆောင်နဲ့လာတယ်။ ဧည့်ခန်းဘက် မဝင်တော့ဘဲ
ပီးဖိုဆောင် တံခါးကနေ တန်းဝင်လာတယ်။

“မမက သိပ် လိမ္မာတယ်ကွာ။ နေပူလွန်းလို့ ရေငတ်နေတာ။ သဲကန္တာရထဲက
ပြန်လာရ တာကျနေတော့တယ်”

ဈေးဝယ်လာတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ခဲ့ပြီး အားနေတဲ့ လက်နဲ့
ဖန်ခွက်ကို ဇိုးဇိုး ဆတ်ဆတ် ကောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေပွန်ထည့်ပြီးစ သံပရာရည်ကို
တစ်ရိုက်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက် တယ်။ တစ်ခါ အဲဒီ ခွက်ကိုချ မေပွန်လက်ထဲက လှမ်းယူပြီး
အိမ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ကိုကိုကို သူကဖန်ခွက်ကလေး ကမ်းပေးလို့နေတယ်။

“အမောပြေကိုကို၊ ရော့”

မေပွန်ဟာ လက်ထဲမှာ တော့ ကိုကိုကို ဆီးကြိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပေမယ့်
အော်ခဲ ပန်းကန်ကြားပဲ ကျန်ရစ် တော့တယ်။

မေပွန်ဟာ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်တဲ့ ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို
ထွက်လာ ခဲ့ရတယ်။

ကိုကို.ရှေ့က ဖြတ်အလာမှာ မေပွန် ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမပြောင်းလဲ ပါဘူး။ သူ
ဆီက မျက်နှာသာရဖို့ ခုဆို ပိုတောင်မပျော်လင့်တော့ပါဘူးလေ။

“ကျေးဇူးမေပွန်”

တိုးတိုးညင်ညင် သူ့အသံဟာ မေပွန်မျက်လုံးတွေ ကို သူ့ဆီ ရွေ့သွားစေခဲ့တယ်။
ကိုကိုက သံပရာရည်ခွက်ကလေး မြှောက်ပြလိုက်ပြီး တစ်ကျိတ်
သောက်လိုက်ပါတယ်။

မေပွန် မျှော်သွားတယ်။

တစ်ပြိုင်နက်မှာ ပဲ ဝမ်းနည်းမိပြန်တယ်။

ဘာကို ဝမ်းနည်းပြီး နေရပြန်တာလဲ။

“ဒီနေ့ နင့် ဆေးခန်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အပေ လာလိမ့်မယ်။ ကျတု
ငွေတော့ယူသာယူ။ ရောဂါ သေချာရှာပေးရုံပဲ”

ကိုကိုတို့ တစ်တွေ ဟာ မေပွန် ဆေးခန်းအတွက် လူနာလည်း
ရှာလာပေးတတ်သည်။

“အာ ... မမက လုပ်ပြီကွာ။ ကက်ဆက်ထဲမှာ အခွေငြိနေပြီး သွားပြီး မျက်ပြီး
ကိုကိုတော့နင့်ကို ကောတော့မှာ ပဲ”

မြား တစ်စင်းလို လျှင်တဲ့ သွက်တဲ့စုဟာ ဧည့်ခန်းထဲကိုရှေ့က ရောက်နေပြန်ပြီး

သီချင်းခွဲ ကြိုးငြိသွားတာကို သူပဲအလျင်ဆုံး သတိထားမိနေပြန်တယ်။

“ရပါတယ်ကွာ၊ သူ လျော်လိမ့်မယ်၊ သူက ရန်ကင်းက သူထိန်း၊ သူထိန်”

“အမ်စီတူးက သူထိန်း၊ သူထိန်း၊ ဟုတ်ပေါင် နလုံးလှက၊ အဲလေ ... ဆောရီ၊

ရန်ကင်း ဆေးကုခန်းက ...”

စုက သတိတရမှာ : ချော်သွားတဲ့ စကားလုံးကို တိခနဲ ဖြတ်လိုက်တယ်၊

စကားဖြတ်ခါမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ နလုံးလှ စကားဟာ နလုံးသားကို လွှဲကို ထိရှသွားစေတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲက မေမေ ထွက်လာတယ်။

“ကားပြင်လာတာ ညမှ စာရင်းတင်တယ် မေမေ” လို့ ကိုကိုကနှုတ်ဆက်တယ်။

“အိုကေ၊ ညကျမှာ ပေါ့”

မေမေ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။

ကိုကိုဟာ ကက်ဆက်ကို ခလုတ် ဟိုနှိပ် သည်နှိပ်နဲ့ ကြိုးစထွက်လာဦးမလား

စမ်းသပ်နေ တယ်။

နလုံးလှ ...

နလုံးလှတာ မှန်ပါရဲ့...

နလုံးထိရှခဲ့ရသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ...

အို ... ဦးကိုရယ်။

အလုပ်သင် ပြီးဆုံးသွားတဲ့နောက် နှစ် လသုံးလတော့ မေမေ့ဟာ အိပ်လိုက်၊

စားလိုက်၊ အိမ် အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်လိုက်နဲ့ပါပဲ။

ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ကိုကို စာအုပ်စင်ကို ဖွဲ့နောက်ရင်း စိတ်ကြိုက်လည်း

ကုန်သလောက်ရှိပြီ။ သူ့အကြိုက်တွေ က မေမေ့ စိတ်မဝင်စားတာ အများ စုကိုး။

မေပွန် အားနေတော့ မေပေတို့အဝတ်တွေ ကို ခိုင်ခံ့လျှောက်ပေးရတယ်။ ကိုကို အဝတ်တွေ လည်း အပါအဝင် ပေါ့။

မီးပူတိုက်ရင်းလည်း ခါးချဉ်မတတ်တဲ့။ စုအဝတ်တွေ က အများ ဆုံးပဲ၊ တခါတလေ တစ်နေ့တည်း နှစ် စုံသုံးစုံ လဲတတ်တယ်။ ဈေးသွားလို့၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ရုပ်ရှင်သွားလို့၊ တစ်အိမ်ကျော် က အန်တီ ဖောရိန်းက ပြန်ရောက်နေလို့လား တွေ မလို့။

“မမရေ၊ ဒါလေး နှစ်ထည်ပါပဲဟယ်၊ ရော့ လျှော်လိုက်တော့နော်။ ငါအလုပ် နောက်ကျနေ လို့ပါဟယ်၊ လိမ္မာသားနဲ့နော်၊ နော်” ဆိုတာမျိုးတွေ များ လာတော့ မေပွန် ၆၊ စုလာတာပေါ့။

သူ့စာမေးပွဲဖြေနေတုန်း ကတော့ စုက ထမင်းပွဲရှေ့အရောက် ပို့ခဲ့တာနော်၊ မေမေ” လို့ စုက တိုင်တာ မေမေက “ဟုတ်သားပဲ မေပွန်ရယ်။ ဒီညီမကလေး တစ်ယောက် ရှိတာ နည်းနည်း ပါး ပါး လုပ်ပေးမှာ ပေါ့၊ သူ့ခမျာ ကျောင်းတစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတာကို” ဘက်လိုက်ခွင်တယ်”

“သူ့စာမေးပွဲတွေ မှာ ပဲ သမီးကြီးက လုပ်ပေးပါတယ်ကွာ၊ ဆရာဝန် ဘဝဆိုတာ တစ်သက် လုံး အလုပ်များ မှာ ကွာ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် နားပါစေလား” လို့ မေပေကြားဝင် ဖွန်ဖြေတယ်။

စု အဝတ်ကို မလျှော်ပေးရပေမယ့် မီးပူ တိုက်ရတဲ့ အဝတ် ကတော့ ရှိဖြဲ ရှိနေတာ။

အလုပ် ပုံမနေအောင် နေခင်းတိုင်ကျရင် မေပွန် လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်၊ တစ်ဆက်တည်းလုပ်တယ်။

တင်တင်ပြိုင် ဆီကတယ်လီဖုန်း လာတုန်းက မေပွန်တိုက်နေတာ၊ မီးပူ တိုက်မလို့ မေပေနဲ့ ကိုကိုရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကို ရေစက်ကလေးတွေ တောက်နေတာ။

“အိုင် သန်ဘက်ခါ သွားတော့မယ်။”

“သွား ဖြစ်သွားပြီလား။”

မေမွန်ကို နှုတ်ဆက်တာပဲ ထင်နေခဲ့တယ်။

တယ်လီဖုန်းကို လည်ပင်းမှာ ညှပ်ထားရင်း ကိုကို ရှုပ်အင်္ကျီကို ဖြန့်တယ်။

“လေယာဉ်ပျံကွင်း လိုက်ပို့မယ်လေ။။ ဘယ် ဖလိုက်နဲ့ သွားမှလဲ”

တင်တင်မြိုင် အဖြေတစ်ပိုင်း တစ်စမှာ ပဲ တယ်လီဖုန်းက လည်ပင်းကနေ လွတ်ကျသွားတယ်။

“ဟေး... မေမွန်၊ ယူဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့ကို ရှင်းပြတော့ သူက တအံ့တဩ ရယ်နေတယ်။

“ယူ မီးပူတိုက်နေရသလား၊ သနားပါတယ်”

သူက စုတ်သပ်လိုက်သေးတယ်။

“သနားလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တင်တင်မြိုင်ရယ်”

“ဟေး... ဒီမှာ၊ တကုတ်ကုတ်နဲ့ မီးပူတိုက်နေမယ့်အစား တစ်ဆိတ်လောက် အိုင်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ကူညီပါလားဟင်”

မေမွန်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ဖုန်းဆက်တယ် မှတ်နေတာ၊ မဟုတ်ဘူးသိလား။

“ပါပါက ဆရာဝန် တစ်ယောက် လိုချင်တယ်တဲ့။ အလုပ်မှာ တာဝန်ကျပြီး

လူနာကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ရောဂါ ကို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်ပါစေတဲ့။ ဟင်း... သတ်မှတ်ပီ သေသတွေ ပွဲနဲ့ပြုရတာ အသေအချာပါပဲ။

မေမွန်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာ အသေအချာပါပဲ။

“နင့် ကိုယ်စား ဝင်လုပ်ပေးရမှာ လား”

တင်တင်မြိုင်ဟာလေ၊ အင်မတန် ပြောင်မြောက်တဲ့ ပြက်လုံးတစ်ခုလို သဘောထား သလား။ မသိ။ တဟက်ဟက် ရယ်နေတော့တယ် ...။

“တင်တင်မြိုင်၊ တို့ရဲ့စကားဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ရယ်စရာ ကောင်းနေသလားဟင်”

“ဆောရီး မေမ့နဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ မအောင့်မေ့ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ယူအကူအညီကို အိုင် တကယ့်ကို လိုအပ်နေတာပါ”

“တို့ကို လိုအပ်နေတာ တင်တင်မြိုင် ပါဝါဆို”

“ဒါပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် အိုင်က ယူကို သူ့လက်အပ်နိုင်ရင် အိုင် ဟိုမှာ ကြာကြာနေဖို့ ၊ သုံးစွဲဖို့ အခွင့်အရေး ပိုရမှာ ပေါ့ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ မေမ့နဲ့ရာ ပလီ(စ်) ကွာ”

“တင်တင်မြိုင် ပါပါဆီ အင်တာဗျူး ဝင်ရဦးမှာ လား”

“နီး နီး ယူအကြောင်းကို ကျောင်း တက်နေကတည်းက အိုင် မကြာခဏ ပြောပြလွန်းလို့ ပါပါက သဘောကျပြီးသား”

“တို့က ဘယ်အဆောင်မှာ တာဝန်ကျမှာ လဲဟင်”

“ဟော ယူနောက်နေပြီး ယူအလုပ်သင် ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ယူဟာ အထွေထွေ ရောဂါ ကု ဆရာဝန်လေ”

“ဟော ယူနောက်နေပြီး ယူအလုပ်သင် ဆရာဝန်လေ”

မေမ့နဲ့ ပခုံးတွန့်ရင်း ၊ ဟုတ်ပါရဲ့ မေမ့နဲ့ဟာ ဘွဲ့ရထိုက်ပြီးဆိုတဲ့ ပါမောက္ခချုပ်ရဲ့ ထောက်ခံ ချက်ကို ရရှိပြီးပြီပဲ ။

အလုပ်သင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီပဲ။ မေမ့နဲ့ ဆေးကုသပေးနိုင် နေနိုင်ပါပြီ။ အဲသလို ပီတီနဲ့ တွေးမိပါ တယ်။

“ဒါဆို ဘယ်တော့ အလုပ်ဝင်ရမှာ လင်”

“ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန် မနက်ရှင်နာရီ အရောက်လာလေ။

ပါပါက ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အလိုမှာ ကွက်တိ ရောက်နေပြီ။ အိုင်လဲ ရှင်နာရီရောက်အောင် ကြိုးစားမယ်။ နိး .. နိး အိုင် တစ်နာရီမှာ အဲဒီ ကို ရောက်နေမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

မေပွန် တစ်ယောက် တည်း အိမ်မှာ ရှိနေတာ။ ဖေဖေက ရုံးသွား၊ စုက ကျောင်းသွား၊ မေမေနဲ့ ကိုကိုက ဘီလပ်မြေတွေ လက်တွဲလွှဲမယ်ဆိုလားပဲ။ ဘယ်သူမှာ အိမ်မှာ မရှိကြဘူးပေါ့။

မီးပူတိုက်ရင်း မေပွန်ဟာ အလုပ် ဝင်ရတော့မယ့်အ ဖြစ်ကို တလုပ်လုပ် ရင် ခုန် စိတ်လှုပ်ရှား နေမိတယ်။

ကိုကိုနဲ့မေမေ အလျင်ဆုံး အိမ် ပြန်ရောက်လာတယ်။

ဝင်းတံခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကြိုးစကို အကြမ်းပတမ်းဆွဲတော့ ဧည့်ခန်းဝက ခေါင်းလောင်းက လေး လှုပ်လှုပ်ခါခါအောင် မြည် တာပေါ့။”

မီးခလုတ် ပိတ်ခဲ့ပြီး တံခါးနားထွက်ကြည့်ရတယ်။

မရွှေစုရယ်၊ ချွေး သံတရွဲရွဲ နဲ့ ကြိုးစကို ပြတ်လုမတက်ဆွဲ လှုပ်နေလေရဲ့။

“ကြားတယ်။ ကြားတယ်၊ လာပြီ”

ဝင်း တံခါးသော့ ပွင့်တာကိုပဲ သူပိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

“မြန်မြန်ပွင့်ပါမနဲ့။ အန္တရာယ် မလွယ်နိုင်ဘူး”

“စု ကတော့ ဖြစ်ရမယ့်”

သူ့မှာ ထမင်းဘူးတို့၊ ပိုက်ဆံ အိတ်တို့ ထည့်သွား ပလစ်စတစ်ခြင်းက တစ်ဘက်၊ ဖိုင်တွဲ တွေ က တစ်ပွေ့နဲ့ ပလစ်စတစ်ခြင်းက တစ်ဘက်၊ ဖိုင်တွဲတွေ က တစ်ပွေ့နဲ့၊

တံခါးလည်းပွင့်ရော မေပွန်ကို တိုးဝှေ့ တိုက်မိပြီး ဝင်ပါရော။

“ဒီနေ့ စောလှည့်လား၊ ကိုကို တို့ သွားကြါနေမယ်ထင်တယ်။

ဘာမှန်းမသိ မသိမကွဲ စကားပြန်ရင်း အိမ်သာထဲဝင်ပြောသွားတယ်။

ဝင်းတံခါးလည်း သော့ပြန်ခတ်မနေတော့ ဟိဘူး နှစ် ယောက် ဆိုတော့

ကိစ္စမရှိတော့ဘူး လေ။ အဖော်ရှိပြီး မေပွန် သံကန့်လန့်ပဲ ပြန်ထိုး ပိတ်လိုက်တယ်။

ပြန်လည်းလှည့်ရော ကားစက်သံလည်း ကြားရော။ ဝင်းတံခါး ပွင့်ရပြန်တယ်။

မေမေဟာ နှမ်းလျှန်းခွေပြီး ကားနောက်ခန်းမှာ ကူရှင်နောက်မှိုကို မှိုလျှက်သား မှိုလုံးမှိုတ်ပြီး ပါလာတယ်။ ပြင်း မိလာရင် မေမေ အဲသလိုပဲ ပျော့အိ နှမ်းပတ်တာပဲ။

ကားပေါ်ကနေ သူ့တာသာတော့ ဆင်းလျှောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

“ဒါလောက်စောစော ပြန်လာကြမယ် မထင်လို့ အအေးတောင်

မဖျော်ထားရဘူး။

မေမေက လက်ကာပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

“တို့တွေ သောက်လာခဲ့ပြီး စုကို ရင်ခေါင်းထိတက်ပြီး ပွပွဝတ်ရင်း

ရောက်ရလာတတ်။

“လက်ရွေးစင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာတွေ လို့ ပြေးထွက်လာပြီး

လက်ခုပ်တီးခေါ်တယ် သိလား၊ ကိုကို တို့က လှည့်မှ မကြည့်ဘဲဟ ”

“ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို မေပွန် လက်ထဲ ကမ်းပေးနေတဲ့ ကိုကိုက

စုကိုလှည့်မကြည့် အားပါဘူး။”

“နင့်လက်ခုပ်က သူများ တကာ လက်ခုပ်နဲ့ ဘာကွာလို့ တိုသားအမိက

လှည့်ကြည့်ရမှာ လဲ ဟ ”

“ကိုကို ... ကိုကိုနဲ့လဲ အော်ခေါ် ပါတယ်နော်”

“နေဦး၊ ငါနာမေး ကလော်လိုက်ဦးမယ်”

မေပွန် ရယ်မိတယ်။

“ဟိုက် ဒရီဂျင် ပါရောက်ဆိုက်နဲ့ နားဆေး ပေမယ့် ဆရာဝန် အလကား ရမယ်”

စုက မေမေအနား သွားပြီး ခါးကလေးကိုင်းပြီး မေမေနဖူးကို နမ်းတယ်။ သူက

အဲသလိုပဲ။ မေမေ ခွဲလိုက် မေမေခွဲလိုက်။ ကိုကိုကို ညှာစားလိုက်နဲ့လေ။

ဒီအချိန်မှာ မေပွန် ပြောချင်ကြားချင်လွန်းလို့ လျှာရှားနေတဲ့စကားလုံးလေးတွေ

အကွက် ဝင်လာတယ်။

“ ဒီ တစ်နေ့ပါပဲနော်။ အလုပ်ရနေပြီ သိကြရဲ့ လား။ နင်အဖေဆို အလုပ်ဝင်ပြီး

ထမင်းဆက် တာဝန်တောင် နေ့တိုင်း ယူနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

စုရော မေမေပါ မေပွန်ကို လှမ်းကြည့်နေကြရပြီလေ။ ကိုကို တစ်ယောက် ပဲ။

“အဲဒီ ကိုကိုဟာ သူ့ဘာသာ ရေခဲသေတ္တာပွင့်ပြီး ရေခဲရေ ပုလင်း ထုတ်နေတယ်။ သူနဲ့ မသက်ဆိုင် မပတ်သက်တဲ့ အတိုင်း မေပွန် ကို လှုပ်လှူရှု နေစိမ့်တယ်။”

“ဘယ်မှာ အလုပ်ရမှာ လဲ ဟင် မေမေ၊ တယ် ဟုတ်ပါလား။”

“နလုံးလုပ်ပေါ့”

မေပွန်မှာ ဒီအဆက်အသွယ်ပဲ ရှိတာ။

မေမေက ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ပွင့်မလား၊ သမဝါယမဆေးကုခန်း ထိုင်မလားတော့ မေးဖူးပါရဲ့။ မေပွန်ကဇာဝေဇဝါနဲ့ မပိုင်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးပြီး တစ်ကိုယ်တော် ဆုံးဖြတ် ကုသဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတာပဲ။

ဘွဲ့ရစ မေပွန်ဟာ တိုက်နယ် ဆေးရုံ တစ်ခုခုမှာ များ တစ်ယောက် တည်းသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတော့ ပြဿနာပဲ ဆိုပြီး ရောက်မလာသေးတဲ့ အနာဂတ် အရေး ကို တွေးမိရင် သွေးလေ ချောက်ချားတယ်။

သင်ကြားရေး မှာပဲ လျှောက်ပါလားလို့ ပြောလာပြန်ရင်လည်း မေပွန်က စာသင်ပေးဖို့ ဝါသနာ မပါပြန်ဘူး။

“လခ ဘယ်လောက်ရမလဲ မေပွန် ၊ ဒါမှမဟုတ် ရာနှုန်းနဲ့လား”

စီးပွားရေး သမားကြီး မေမေက မေးလိုက်တာမှာ မေပွန်ငြိမ်သွားတယ်။ မေပွန်ဘာမှ မမေးရ သေးဘူး။

စုက ခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရတယ်။

မေပွန် လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သိပါတယ်။ ကိုကိုက မေပွန် နောက်ကျမှာ နေပြီး တစ်ခုခု လှောင်နေတာ၊ မေပွန် ကိုဟားနေတာ။

“မေပွန်တို့က အတွေ့ အကြုံရဖို့ပဲ လိုအပ်နေတာပါ။ နှလုံးလှမှာ ဆို အထူးကုကြီးတွေ ရဲ့ သွန်သင်မှု၊ လမ်းညွှန်မှု တွေ နဲ့ ပိုပြီး ပညာ တိုးလာမှာ ပေါ့”

ကိုကို မတားမှတော့ မေပွန်က ဒီအလုပ်ကို လုပ် ဖြစ်အောင်ကို လုပ်ပြလိုက်မယ်လို့ ကျွတ်ပြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကိုကို နေစိမ့်မှတော့ တင်တင်မြိုင်ပါပါရဲ့ ဆေးခန်းမှာ မေပွန် အလုပ်လုပ်မယ်။ တင်တင်မြိုင် ရှုပ်ချင်မှ ရှုပ်မှာ ပါ။

ကိုယ်ကောင်းခေါင်းဘယ်မှ မရွေ့ပါလို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် စိတ်ချလက် ချဲ့လား။

တကယ်လည်း တင်တင်မြိုင်တို့ သားအဖတွေ ကြောင့် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

တကယ်လည်း တင်တင်မြိုင်တို့ သားအဖတွေ ကြောင့် ဘယ်အနှောက်အယှက်မှ မ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

တင်တင်မြိုင် ပါပါဟာ ယိမ်းမှ ငင်တတ်တဲ့ လူကြီး လူကောင်းတစ်ဦး ရယ်ပါ။ မိန်းကလေး တိုင်းကို ပစ်မှာ :နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ရရှာပါဘူး။

နှလုံးလှ အထူးကုဆေးခန်းကို ခုနစ် နာရီနဲ့ လေးဆယ့်လေးမိနစ် တိတိမှာ မေပွန် စပြီး ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

“သိပ်အစောကြီး ရောက်သွားရင် နင်သိပ် အလုပ်ငမ်းနေတယ်လို့ ထင်သွားမှာ ပေါ့”

ကိုကိုက သူ့အယူအဆနဲ့သူ မေပွန်ကို အချိန်ကိုက်ရောက်အောင် ကားကို ချိန်ဆ မောင်းသွားတာ။

“နင် ပြန်မယ့်အချိန်ကို ဖုန်းဆက်နော်၊ ဖုန်းမလာရင် ငါညနေ သုံးနာရီလောက်လာမယ်”

“ဖုန်းဆက်ရ လွယ်ချင်မှလွယ်မှာ”

“ဆရာဝန်မကြီးပဲ ဟ”

“အိုး... ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ငါစောင့်နေရဦးမလား”

မေမွန် ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ဖုန်းမရရင် ညနေမှ လာမယ်နော်”

မေမွန် ခေါင်းညှိတ်တယ်။

“ဆံပင်ကို စည်းလာတာ မဟုတ်ဘူး”

ကားလှိပ်ထွက်သွားရင်း ပြောသွားတဲ့ စကားကြောင့် ကျောပြင်ပေါ်က

ဆံပင်တွေ ကို မေမွန် လက်ဖြန့် စမ်းကြည့်မိတယ်။

အဲဒီ တုန်းမှာ ပဲ မေမွန် နဲ့ဘေးက ဖြတ်ပြီး ဆေးခန်းထဲ ဆင်းသွားတဲ့ ဆရာဝန်မ

တစ်ယောက် ဟာ မေမွန်လက်ကိုတောင် ရှပ်တိုက်သွားသေးတယ်။ ဆံပင် ကုတ်ပိတ်ကလေးပါပဲ။

ခါးတို ဂျာတီကုတ် ကလေးရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ နားကြပ်ကလေး ထည့်လို့ ထဘီကလည်း

ခြေသလုံးတစ်ဝက်နဲ့။

မေမွန်ဟာ ဖားလျှားကျနေတဲ့ဆံပင်ရှည်တွေ ကြောင့် ဆရာဝန်မ တစ်ယောက် ရဲ့

အိတ်ကပ် ထဲမှာ နားကြပ်ကလေး တည့်လို ဂုဏ်သိက္ခာဂုဏ်ပုဒ်လျှော့နည်းသွားတော့ မလိုလို

မသိကအောက် မဆိုစလောက် ဖြစ်ရင်းနဲ့ ဆေးကုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

နလုံးလှဟာ မြို့ လယ်ကောင် အချက်အချာကုတ် နေရာမှာ ရှိနေတယ်။

လမ်းမပေါ် ကားဖြတ်သွားရင်း လှမ်းကြည့်လိုက် မျက်နှာစာဟာ

ဆယ့်ငါးပေထက် မပိုတာ အမှန်ပဲ။ မေမွန်တို့ ဧည့်ခန်းက ပေနှစ်ဆယ် ရှိတယ်လို့ ကိုကိုက

ပုံစံပြပြီး အကျယ်အဝန်း တစ်ခုခု အကြောင်း ပြောရင် တစ်ခုခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောလေ့ရှိလို့

မေပွန်လည်း ရောယောင် အကျင့်ပါတယ်။

ရှေ့မှာ မှန်ခွီရိုကြီးတွေ ချထားပြီး ရောင် : ချတဲ့ ဆေးဟာ ပြည်လုံးနေတယ်။
လူလျှောက်ဝင်ဖို့ တစ်ကိုယ်စာကျဉ်း တစ်ခုပဲ နေရာချန်ထားတာ။

စောစောစီးစီး အချိန်ကိုပဲ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ဆေးဝယ်သူတွေ ၊ လူနာတွေ နဲ့
စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေပြီ။ မေပွန်ဟာ အများ ကြားမှာ သူလိုငါလိုသာမန် လူ တစ်ယောက်
လိုပဲ ဂရုပြုမခံရဘဲ ရောက်လာရတယ်။

ဦးထုပ်ဖြူဆောင်းထားတဲ့ ထဘီနီဝတ် သူနာပြုကလေးတွေ ကို ဟို တစ်ယောက်
ဒီ တစ်ယောက် မြင်ရတယ်။

တစ်ရပ်သာသာ သစ်သားနံရံ တွေ ခြားတဲ့အခန်းကျဉ်းကလေးတွေ ဟာလည်း
အစီအရီ ပါပဲလား။ အခန်းတံခါး ဆိုင်းဘုတ် ကိုယ်စီချိတ်လို့ အခန်းရှေ့နေရာပြည် ခုံတန်းရှည်
နှစ် တန်း သုံးတန်းမှာ လည်း လူနာအသီးသီး ထိုင်လို့လေ။

ခုချိန်ထိ မေပွန်ကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး။

မေပွန်ဘာသာ စုံစမ်းမေးမြန်း ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မှာ ပါ။

ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ သူနာပြုအနီမကလေးကို မေပွန်စကားပြောဖို့ ကြာ
စားလိုက်တယ်။ သူက အလျင်စလို လျှောက်သွားလိုက်တော့ မေပွန်ကို
လှည့်ကြည့်မသွားဘူးလေ။

မေပွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာရှုံ့လိုက်မိတယ်။

“ဘာ ကူညီရမလဲ ခင်ဗျာ” တဲ့။

မေပွန် နောက်ကျောကကပ်လျှက် အသံကြားလိုက်ရသလို မေပွန်
လှည့်ကြည့်တယ်။ ခန့်ခန့်သန့်သန့်နဲ့ အမျိုးသား တစ်ယောက် ။

“ဆရာ့ကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်နော်၊ လမ်းပိတ်ပြီး ရပ်နေတာကိုး” တဲ့။
သူ့နောက်ကပါ လာတဲ့ ထဘီနီဝတ် သူနာပြုက မေပွန်ကို ညွှန်းကြားလေရဲ့ ။

မေမ္မန်နဲဘေး ကပ်ရပ်လိုက်ရတယ်။ မေမ္မန်ကိုးမေးလိုက်တဲ့ လူဟာ ဖြူဖြူ၊
မြင့်မြင့်နဲ့၊ မျက်မှန်နဲ့၊ ဆံပင် ပျော့ပျော့နက်နက် တွေ ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားတယ်။
ရှပ်အင်္ကျီလက်တို ကွက်စိပ်နဲ့၊ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့။ ရှပ်အင်္ကျီကိုသူက အပြင်ထုတ်ပြီး
ဝတ်ထားတယ်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ ချင်လို့လဲ” လို့သူက ထပ်မေးတယ်။

ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် မေမ္မန် သူ့ကို သုံးဆယ့်ငါး။
လေးဆယ် ဝန်းကျင်လောက်ပဲ မှန်းလိုက်မိတာ။

“ကျွန်မကို ဦးရွှေမြိုင်က ခေါ်ထားလို့ပါ”

သူက သိပြီဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းကိုလေးလေးနက်နက် ညှိတ်ပြုပြီးတော့
သူ့နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ထဘီနီကလေးဆီက သူ့ အတက်ခွဲကုတ် အနက်ကိုလှမ်းယူတယ်။

“ဆရာကြီး ရုံးခန်းကို ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာတော့မယ်၊ ကျေးဇူးပဲ

ကျေးဇူးပဲ။

သူက မေမ္မန်ကို ခေါင်းဆတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားတော့တယ်။

သူ့ကိုလည်း မေမ္မန်က ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပေမယ့်

မမိတော့ပါဘူး

“လာ၊လာ ဟိုဘက်ဆုံးမှာ” တဲ့။

ထဘီနီကလေးဟာ မေမ္မန်ကို အခန်း လိုက်ပြပေးဖို့ စိတ်မရှည် ဖြစ်နေပုံရတယ်။

“ဘာကိစ္စလဲ။ လူနာဆေးရုံတင်ဖို့လား” မေးသေးတယ်။

ကျွန်မအလုပ်လုပ်ဖို့ခေါ်ထားလို့ပါ။ မကြည်မသာ

ဖြစ်နဲ့သူ့အပေါ်မေမ္မန်ကလည်း တုံးတိပ် ဖြေမိတယ်။

“ဘာအလုပ်လဲ”

"ဆရာဝန်"

ထာဝရဘုရားလေးဟာ ခုမှပေမယ့်ပျက်နာကိုးသဘာကြည့်တယ်။ ဘာအံ့ဩမှန်ပသိ

အံ့ဩသွား ပုံပါပဲ။ မေပွန်ကဆရာဝန်ရုပ် မပေါက်လို့လားတောင်တွေ :မိပါရဲ့ ။

စုကိုပြန်ပြောတော့ နင်တို့ဆေး (၂)က ဆရာဝန်တွေ က (၁)ကတွေ

တက်တောပုံပေါက်တာအမှန်ပဲ မမရဲ့ လို့အားပေးတယ်လေ။ ကဲ...။

"ဒီအခန်းပဲမမ။ ဆရာကြီးရောက်နေပါပြီ"လို့အင်မတန်ချိုသာသွားတယ်။

"ကျွန်မ တံခါးခေါက်လိုက်ရမလား"

"ဟုတ်ကဲ့မမ။ ခေါက်လိုက်ပါမမ"

တံခါးခေါက်မယ် လက်ရွယ်နေတုန်းမှာ ပဲ အထဲက...

"ဝင်ခဲ့ပါ မေပွန်ပွန်၊ အန်ကယ်စောင့်နေပါတယ်"ဆိုတဲ့အသံကြားရတယ်။

ထာဝရဘုရားလေးဟာ ပိုပြီးတောင်ရိုကျိုးသွားတဲ့ အမူအရာနဲ့

တံခါးကိုအသားတွန်းဖယ်ပြီး နံဘေးကနေခပ်ယိုယိုနောက်ဆုတ်သွားတော့တယ်။

နောက်မှသိရတာ က သူ့နာမည် က မခင်စန်း တဲ့ သင်တန်းဆင်းကလေး။

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မေပွန်ပွန်။ မင်းကိုတွေ့ ရတာ အင်မတန် နှစ် လိုဖွယ်ပါပဲ"

မေပွန်လေ၊ တင်တင်မြိုင်အဖေကို တွေ့ ရတာ ဝမ်းလည်းသာ၊

ရယ်လည်းရယ်ချင်သွား တယ်။ ဝမ်းသာတာ ကတော့ မေပွန်ကို အင်မတန်လိုလိုလားလား ကြို

ဆိုတယ်ဆိုတာ သူ့ပျက်နာမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေလို့ပါ။ ရယ်ချင်တာ ကတော့ သူဟာ

တင်တင်မြိုင်လို အလှအပတွေ ၊ ဆွဲဆောင်မှု တွေ လုံးဝမရှိတဲ့၊ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေတဲ့

အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကွန်းထုက်က ကြံဖန်အတွေ့ :ခေတ်တာမို့

မေပွန်ရယ်ချင်မိရတာ ပေါ့။ သူ့မှာ တင်တင်မြိုင်နဲ့ ဘူတာ ဆိုလို့ ဘိုလို့မူ

တ်နေတာတစ်ခုပဲရှိတာပါလား။

"ထိုင်ပါ။ သက်တောင့်သက်သာနေပါ"

ဦးရွှေဖြူက တပွဲရေက ထိုင်ခုံကို လက်နဲ့ညွှန်ပြတယ်။

မေပွန်ဟာ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကလိုပဲ မရဲမဝံ့ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရင် ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။

“မင်းဟာ အားထားလောက်တဲ့သူ တစ်ယောက် ပဲလို့ ကျုပ်ရဲ့ သမီးကပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှု ကို မင်းလက်ခံတယ်လို့ ယူဆလိုက်တော့မလား။”

ဦးရွှေဖြူရဲ့ အင်မတန်ယဉ်ကျေးတဲ့ အလုပ်စကားဟာ မေပွန်ကို အနေရအထိုင်ရ သက်သာစေပါတယ်။

“ကျွန်မ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံရမှာ ရှင်”

မေပွန်က ပြောနေမကွေတော့ လျှာ လေးနေပေမယ့်လည်း အရဲစွန့်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဗမာလိုအလှိုင်စီ၊ ပြီးမှအင်္ဂလိပ်လိုပြောရတာ ပေါ့။ ဒါတောင် ကြိယာမှာ အက်စ်ကပါတော့မလိုလို ဖြစ်သွားသတယ်။ ကိုကိုက သူ့ကိုယ်သူ့ရော မေပွန်ကိုပါ မခွဲမခြား ဟားတတ်တဲ့စကားအရဆိုရင် ခွေးအကြီးလည်းနင်းသလို ထစ်အဲ ထစ်အဲ ပေါ့။

“မင်းအပေါ် သိပ်တောင်းဆိုရာကျသွားမလားတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် မင်း မနက်ဖြန်ည ဂျူတီဝင်ပေးပါလား။ ညခြောက်နာရီကနေ မနက်ခြောက်နာရီအထိပေါ့”

“မနက်ဖြန်”လို့ မေပွန် သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်မိတယ်။

“မင်းအတွက် သိပ် မခက်ခဲဘူး ဆိုရင် ....”

“အို... မခက်ခဲပါဘူး အန်ကယ် စိတ်တိုင်းကျပါ့မလားလို့ စိတ်ပူမိလို့ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်။ မင်းဟာ အားထားလောက်တဲ့သူပဲလို့ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။”

ပြောရင်းကျွန်မပါးစပ်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး တော် တော် ကလေးရှာတွေ

လာလို့ မေပွန် ကျွန်ုပ်မိတယ်။

ဦးရွှေမြိုင်နဲ့သာ အလုပ်ကြာကြာအတူလုပ်ရရင် အနည်းဆုံးကျွန်ုပ်ပရီ၊
အင်္ဂလန်ရှိတော့ တိုးတက်လာမှာ ပဲလို့တွေ့ မိတယ်။ မဟုတ်ရင် စုရှေမှာ အင်္ဂလိပ်လို
အသံတောင်မထွက်ရဲသ လောက် ဖြစ်နေရတာ ။

“မင်းကိုအုပ်ချုပ်ရေး ပူး နဲ့ တွေ့ ပေးလိုက် ပယ်။ ဆေးခန်းရဲ့
လည်ပတ်ပုံအခြေခံဇယားနဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ ကို သူပြောပြပါလိမ့်မယ်”

စကားပြောနေရင်း သူညာလက်ညှိုး နဲ့ လူခေါ်လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း
ဘုသီးကလေးကို နှိပ်လိုက်တယ်။

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့သူဟာအုပ်ချုပ်ရေး ပူး ဆိုသူ ဖြစ်ပယ်လို့
မေပွန်ထင်ပေမယ့် ထဘီနီ ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ စောစောက တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကတခြား တစ်ယောက် ။

“ခေါ်ရည်လီကိုခေါ်လိုက်ပါ”

ဦးရွှေမြိုင်စကားဆုံးတာနဲ့ ထဘီနီကလေးဟာ ပျာပျာသလဲ
ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ တယ်။

“အုပ်ချုပ်ရေး ပူး က သူ့အခန်းထဲမှာ ကိုးနာရီခွဲမှဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
ဒီအချိန်ဆိုရင် ဘယ်နေရာ ဘယ်နေရာ ဘာလိုသလဲ လစ်ဟာကွက်တွေ
လိုက်စစ်ဆေးနေလေ့ရှိတယ်”

ခုနက ထဘီနီကလေးကို ချက်ချင်း ရောက်လာတယ်ထင်ပေမယ့် တော် တော် နဲ့
ပေါ်မလာ ဘူး။

“တင်တင်မြိုင် မနက်ဖြန် သွား ဖြစ်မှာ ပေါ့နော်” အဘိုးကြီးခေါင်းညိတ်တယ်။

“မြန်မာပြည်မှာ သားသမီးဆိုလို့ သူပဲကျန်နေတယ်။ အလည်သွားတယ်
ဆိုပေမယ့် ဟိုမှာ သူပျော်သွားမှာ ပါ”

သူကပခုံးတွန့်ပြီးပြောတယ်။

သူ့ဆံပင်တွေ ဟာပွေးပွေးဖြူနေပါပြီ။ သူ့မျက်မှန်ကလည်း အထူကြီးကိုမှ အနီးအဝေး တစ်ဝိုင်းစီ ပါသေးတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပွေးတွေ ကလည်းဆံပင်လိုပဲဖြူနေပါပြီ။ ဘာလို့ဒီလောက်ထူတဲ့ နှုတ်ခမ်းပွေးတွေ ထားသလဲ မသိပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီပီသသ တွင် တွင် ကြီးပြောပေမယ့် သူ့ရုပ်ရည်ဟာ တကယ့်ကို တိုင်းရင်းသားလူမျိုးကြီးပါပဲ။ မေပွန်စိတ်ထင် ထားဝယ်သံဝဲသလိုပဲ။

“သူဘွဲ့ထပ်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ကဟိုမှာ ဆက်နေခွင့်ပြုမှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းသူငယ် ချင်းကို မင်းသိပါတယ်။ သူဟာမင်းလို ဆေးပညာကိုစိတ်ဝင်စားပါဘူး။”

မေပွန်အနေရခက်သွားတယ်။ မေပွန်ကကော ဆေးပညာကို စိတ်ဝင်စားရဲ့ လား။ မေပွန် ဟာ အင်မတန်သေးသိမ်တဲ့ခဲယူချက်မျိုးနဲ့ အမှတ်ရနေဖို့ပဲကြိုး စားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူ့သိရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ သိပ် အထင်သေသွားမှာ ပဲလို့တွေ့ ရင်း မေပွန်ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေတယ်။

တံခါးခေါက်သံပေါ်လာပြီး တစ်စုံ တစ်ယောက် အထဲဝင်လာတယ်။

“ဟလို...ဆရာ၊ ငွတ်မောနင်း”

“မောနင်းရှယ်လီ”

ရှယ်လီလို့ ဦးရွှေမြိုင်ကခေါ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး မှု ဟာလည်း ဦးရွှေမြိုင်လိုပဲ ဆံပင်တွေ ဖြူပွေး လို့နေပါပြီ။ မျက်မှန်တော့တပ်မထားဘူး။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ် ပါးပါးလိမ်းထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီ ဖျော့ဖျော့ဆိုထားတယ်။ ဟိုခေတ်ကဝတ်တဲ့ ပခုံးတစ်ဆက်တည်းနဲ့ အင်္ကျီလက်တိုမျိုးကိုဝတ်လို့။

“ခင်ဗျားကို မေပွန်ပွန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့။ မေပွန်ပွန်ဟာ ကျွန်တော် တို့ ဆေးခန်းကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ဝင်လာတယ်”

ဒေါ်ရှယ်လီဟာ မပြုံးမရယ်ခပ်တည်တည်ပဲ။ "တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်" လို့ မေပွန်ကို ပြောတယ်။

"မေပွန်မွန်ကို လိုအပ်တာတွေ ရှင်းပြလိုက်ပါ ဒေါ်ရှယ်လီ။ ခင်ဗျား ဒေါ်သွားနိုင်ပါပြီ"

မေပွန်က ဦးရွှေမြိုင်အခန်းပြီးရင် အုတ်နံရံပဲ ရှိတော့မယ် မှတ်နေတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မေပွန်မြိုင်နေတဲ့ အုတ်နံရံကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာ သံပန်းတံခါးကြီးရှိနေတယ်။

အဲဒီ တံခါးကနေဖြတ်သွားတော့မှ ဓာတ်လှေကားကြီးကို မေပွန်တွေ တော့တာ။ အနည်းဆုံး သုံးလေးထပ်တော့ရှိမှာ ပဲလို့ ဆေးခန်းအနေအထားကို မေပွန်ခန့်မှန်းကြည့်နေတော့တယ်။

ဒေါ်ရှယ်လီရဲ့ အခန်းက ဓာတ်လှေကားရဲ့ နံဘေးမှာ ရှိတယ်။ ဆင်းနားရွက်တံခါးကလေးနဲ့ အဲကွန်းနဲ့ အကျအနပ်။ ဆေးကုခန်း ကလေးတွေ ကို နံရံဖြတ်ကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲအလုံ ပိတ်ကာထားတယ်။ ဒါမှလည်း လေအေးစက် သုံးနိုင်မှာ ကိုး။

ပထမဆုံးပုံစံဖြည့်ရတယ်။ မေပွန်ရဲ့ ကယ်ရစ်ကူလမ်မိုက်တေ (ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်း) ပေါ့။

"ဒေါက်တာ ဘွဲ့လက်မှတ်တို့ ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းတို့ အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို အသင့်လပ်ထား ပါလား။ ခုခေတ်ဆရာဝန်တွေ မှာ အဲဒါတွေ အသင့်ရှိကြတယ်။"

မေပွန်တို့က ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ သီးခြားနေလာကြတာ ဆေးတက္ကသိုလ် (၂) ဆိုတာကလည်း ပညာသင်ကြားရင်းနဲ့ မရိုးဖလာထုံးတမ်းစဉ်လာမပျက် အေးအေးဆေးဆေး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေထိုင်သွားကြတဲ့နေရာပို့ ထင်ပါရဲ့ ။

“ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ဘာသာပြန်ပေးဖို့လိုလိုလား”

ဒေါ်ရှယ်လီက စီးကရက်ကလေးထုတ်ယူရင်း ပြုံးတယ်။ မေပွန်ကို

အရန်ကောဆိုတဲ့ အမူ အရာနဲ့ပေါ့။

“အခုတော့ မလိုပါဘူး။ ယူက ဆရာကြီးကခန့်လိုက်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲ။
အိုင်အကြံပေးတာက နောက်နောင်ယူအင်ဗွီတို့၊ ဖောရိန်းဆားဗစ်တစ်ခုခုပေါ့လေ။ သွားချင်ရင်
အသင့် ဖြစ်နေအောင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအလှိုင်က မဝဠာစားမိဘူး”

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဦးရွှေမြိုင်က အင်္ဂလိပ်လို တရွတ်ရွတ်ပြော၊ အခုတစ်ခါ
ဒေါ်ရှယ်လီက တဒက်ဒက်အာနဲ့ မေပွန်အတော် စိတရှုပ်လာတယ်။ ဒုက္ခပါပဲ
ငါ့ကျင့်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးရုံတွေနဲ့ လည်း မတူပါလား။ ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်မိတာ ဒုက္ခတော့
တွေ ပြီးထင်တယ်လို့ နောင်တရချင်လာ တယ်။

“အိုင်တို့ဆီက မက်ဒီကယ်အော်ဖစ်ဆာ တစ်ယောက် ထွက်သွားလို့
ဆွဲထားတဲ့ရော်စတာ အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်တော့မလို့၊ ချက်ချင်း လူစားရှာတော့မလို့ဟာ
ဆရာကြီးက ယူကို အသင့်ပြောပြီးသာ ရှိနေလို့သာပေါ့”

ဒေါ်ရှယ်လီ၏ စကားက ကျေနပ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေတာလား၊ မကျေနပ်ခြင်းကို
ဖော်ပြနေတာလားဆိုတာကို မေပွန်ဝေခွဲမရပါဘူး။

“ဆရာဝန် ရှာရခက်သလားဟင်”

မေပွန်ရဲ့ ရိုးအခြင်းဟာ မသိမသာဆိုးရွားနိုင်လွန်းတယ်ရယ်လို့၊
ဒေါ်ရှယ်လီကိုစိတ် အနောက်အယုက်ပြုဟန်တူပါရဲ့ ။

သူ့အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲပွင့်ပြီး ဖိုင်တွဲ တစ်ခုထုတ်ပြတယ်။

“လျှောက်လွှာတွေ လေ၊ ဆရာဝန်တွေ အလုပ်လျှောက်တာ”

မေပွန်ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲငေါင်သွားတယ်။ ဖိုင်တွဲ တွေ ဟာ

မဆံ့တင့်ပြည့်ကျပ်နေတယ် လေ။ အရွယ်ရာကျော်ရှိမှာ သေချာတယ်။

အလုပ်ဝဝင်တဲ့နေ့မှာ ကို မေပွန်ပိတ်မပျော်တော့ဘဲ လေးလံသွားခဲ့ရတယ်။

ဒေါ်ရှယ်လီထုတ်ပေးတဲ့ ဆေးခန်းဆရာဝန် အင်အားပြတရင်းကို ကြည့်ရတာ တောင် စိတ်မပါလှတော့ဘူး။

အထူးကုကြီးတွေ ရဲ့ နာမည် တွေ ၊ ဘွဲ့တွေ ကြားထဲမှာ အမ်ဘီဘီအက်စ် ဘွဲ့ကလေးတစ်ခုနဲ့ အခြေခံဆရာဝန်ကလေးတွေ ဟာ မျက်လုံးရယ် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ဆိုတဲ့ သားဆွေ သီချင်း ကလေးကိုတောင် မဆီမဆိုင် သတိရလာစေခဲ့တယ်။

ဒေါ်ရှယ်လီက မေပွန်ကို ဆေးခန်းအနံ့လိုက်ပြတယ်။

ပထမထပ်မှာ ခွဲစိတ်ခန်းတွေ နဲ့ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာတွေ ထားတယ်။

ဒုတိယထပ်မှာ တော့ ဖျားနာတွေ နဲ့ အသည်းအသန်လူနာတွေ ထားတယ်။

တတိယထပ်မှာ က သားပွားပီးယပ်ဆောင်။

အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ တော့ ဆရာဝန်တွေ နားနေဖို့အခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတွေ ရှိတယ်။

အို... ခမ်းနားသလားမမေးနဲ့။ မေပွန်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အထူးကု ဆေးခန်းတစ်ခန်း ဒီလောက် သားနားနိုင်မှန်းရင်သပ်ရှုမောအံ့ဩမကုန် ဖြစ်ရတော့တယ်။

ပထမနေ့မှာ တော့ မေပွန်ပိတ်ဆွေ ဖြစ်ရသူဟာ နေ့ရှုတီကွအပ်အို တစ်ယောက် ပဲရှိတယ်။ သူ့နာမည် က တစ်မျိုးကြီးရယ်။ ရိုးရိုးတဲ့။ အသားညိုညို ဝဝတုတ်တုတ်နဲ့ ဆံပင်ကို နှစ် ဘက်ခွဲပြီး ချည်ထားတယ်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမှာ ပေါ့။ သူက မေပွန်ထက် ငါးနှစ် စောပြီး အောင်တယ်ဆိုတော့ မှန်းဆကြည့်ရတာ လေ။

“အမျိုးသားက သင်ဘာသားကွ။ ဒါကြောင့် မမရိုး အစိုးရအလုပ်မဝင်တာ။ ခွင့်ယူရခက် မယ်လေ။ ဟိုပြောင်းဒီလွင့်ဆို ဒုက္ခပေါ့။ ဒီမှာ တော့

ပုံမှန်ဆရာဝန်အလုပ်ကလေးလဲ လုပ်ရတယ်။ ယောက်ျားပြန်ရောက်လာတဲ့အခါလဲ အတူနေရတယ်။ တော် ပြီလေ”

မမရိုးဆီက မေပွန်ကောက်ချက်ချလိုက်နိုင်တာက ဒီအလုပ်ကို သူ့ပျော်လို့လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ သင့်တော် လို့ လုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲ။

“ပညာတိုးမှာ ပေါ့နော် မမ၊ ကျွန်မ ကတော့ ပညာတိုးရင်တော် ပါပြီ”

“ဒါပေါ့၊ ဆေးရုံတစ်ခုမှာ လုပ်ရသလိုပါပဲ။ တစ်နေရာတည်းမှာ ကို ရောဂါ စုံတွေ ရတာ ။ နားနာခေါင်း လည်ဆောင်းလူနာ၊ မျက်စိလူနာ၊ အရိုးအားလုံးရတယ်”

အဲဒီ နေ့အဖို့တော့ မေပွန်အပြင်လူနာကြည့်ရတယ်။ အထွေထွေ ရောဂါ ကုဆရာဝန်ဆီပြင် မယ့် လူနာသစ်ကို မေပွန်တို့ဆီ ခွဲတမ်းချပြီးပို့တယ်။ ဆရာဝန်သစ်မေပွန်က လူနာငါးယောက် ရ တယ်။

မေပွန် ဒုတိယမြောက်ရတဲ့ လူနာဟာ မိုက်အောင့်လို့ ရောက်လာတာပါ။ အမျှ :သမီးလူနာ၊ မိမိဆန်းတဲ့၊ သားသမီး တစ်ယောက် မှ မရသေးဘူး။

“ကားထားတယ် မမ၊ မီးက စီပိုက်စားတယ်”

“မှန်မှန် ပေါ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဒီလတော့ မပေါ်သေးဘူးပေါ့။ အညိုရောင် ဆေးပြားနှစ် ပြား ကျန်နေသေးတယ်။ ခါတိုင်းတော့ဒီလောက်ဆိုပေါ်ပြီ”

မေပွန်ဦးနှောက်ခြောက်ရတယ်။

သူ့ဟာသာ အူအတက်ရောင် တာလား။ သားအိမ်ပြန်ရောင် တာလား သေချာခွဲခြားလို့မရဘူး နာတော့ နာနေတာပဲ။

သူကလည်း ရုံးကနေ ခဏထွက်လာတာမို့ နောက်နေ့မှပဲ ပြန်လာပြန်တယ်။

ပင်နစလင်တည်တယ်ဆိုလို့ အွန်လိုက်ပြီး အဖတ်မစားဖို့ မှာ လိုက်တယ်။

သိပ်မခံမရပ်နိုင် ရင် ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့လည်း မှတ်ချက်ပေးသောအခါ ပေးလိုက်တယ်။
ကြယ်ပွင့်အနီတွေ ဘာတွေ ပြုပြီးတော့ပေါ့။ (တော် သေးတာပေါ့။ မဟုတ်ရင်
မေပွန်ဘယ်လောက်အရှက်တွေ ကွဲပြီး အလုပ်ဝင် တဲ့နောက်တစ်နေ့ပဲအလုပ်က
ထွက်ပြေးရမယ့်အ ဖြစ်။ နေဦးနော်၊ ပြီးတော့မှ ရှင်းပြမယ်။

အဲဒီ နေ့က အိမ်ကိုလည်း ပုန်းဆက်မနေတော့ပါဘူး။ ဒီနေ့ခင်း
တစ်နာရီလောက်မှာ မမရိုး နဲ့ နှစ် ယောက် သား နတ်သုခါကိုသွားပြီး
ပြီးရည်စားလိုက်ကြတယ်။ ညနေကိုကိုလာကြိုမှပဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

ကားပေါ်မှာ စုလည်းတစ်ပါးပါလာတယ်။ "နင့်ကိုကြိုဖို့ စောနေသေးလို့
ငါနဲ့ကိုကို ဒိန်ဆွဲ ဝယ်သောက်နေကြသေးတယ်၊ သိလားမမ"

စုနဲ့ကိုကိုဟာ အကြိုအပိုတွေ မှာ တစ်နေရာဝင်ဖို့၊ စားသောက်ဖို့
အမြဲတမ်းအချိန်ရတယ်။ မေပွန်ကိုလာကြိုရင်တောင် တစ်ယောက် ယောက် ကို ဆက်ကြိုဖို့
အလှိုင်စလို ဖြစ်နေတာက တစ်မျိုး အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကအရေး ကြီးရင် ကြီးနေနဲ့။

"အဆင်ပြေရဲ့ လား ဆရာဝန်မကြီး"တဲ့ ကိုကိုက။

ခုလိုဆိုတော့လည်း စိတ်ဝင်စားဖော်ရသားပဲလို့ မေပွန်ကျေနပ်လိုက်ရတယ်။

"မေပွန်လူနာငါးယောက် ရခဲ့တယ်ကိုကို၊ ရောဂါ အထူးအဆန်းတော့ မတွေ
ခဲ့ရသေးဘူးပေါ့၊ အာကလန်ပါကလန်တွေ ပါပဲ။ မူးတယ်၊ ရင်တုန်တယ်၊ ဗိုက်နာ၊
ဒါလောက်ပဲ"

နောက်ခန်းမှာ ထိုက်တဲ့ မေပွန်ဟာ ကိုကိုရဲ့ စတီယာရင်ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ
ကို အမှတ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေ ဟာ လူနာမလိုက်အောင်
အဆင်အရိုးတုတ်ခိုင်တာပဲ။ သူ့လက်သည်းတွေ ဟာ ကမာခွံလို ပန်းသွေးလွလွဖြူလဲ့လဲ့ရယ်။
တစ်စွန်းတစ်စ ပရည်ထွက်သာ အောင် ကိုက်ကုတ်ပစ်ထားတယ်။ ကတ်ကြေးနဲ့ကိုက်၊
လက်သည်းညှပ်နဲ့ကိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သွားနဲ့ကိုက်တာ။ ငယ်ကည်းကမေပေပေဖျောက်လို့
မရခဲ့တဲ့အကွင့်လေ။ သူ့ကို မေပွန်တို့က သူငယ်နာမဝင်ဘူးလို့စနေကျ။

"ခင်သန်းမောင်တို့၊ တင်တင်ဖြိုင်တို့ အပြင် နင့်မှာ အပေါင်းအသင်း အသစ်ရလာရင် ကောင်းမှာ နော် မပ"

စုကို မေပွန်ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။ မေပွန်မှာ အပေါင်းအသင်းနည်းတာကို သူနဲ့ပေမေက ပြစ်ချက်ကြီးတစ်ခု၊ အားနည်းချက်ကြီးတစ်ခုလို့ ယူဆနေကြတယ်။ မေပွန်ဘာသာတော့ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ သူတို့သားအဓိကသာ ကြမ်းပိုးကိုလိပ်၊ ဆင်ကိုဆိတ်လုပ်နေကြတာပါ။

ညဘက်မှာ မေပွန်စာတစ်ချို့ပြန်ဖတ်တယ်။ အလုပ်သင်စကလို ဆရာတွေ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ ဆေးကုရမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ မေပွန်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကုသရမှာ ဆိုတော့ သင်ပြီးသမျှတွေ ပြန် နှု နှပ်ရတာ ပေါ့။

"စုခင်ခင်ကိုက်တယ်မမရယ်၊ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဖတ်ဆည်းပါလား။ ကိုကိုမှ မအိပ်သေး တာ။ အိပ်လဲရပါတယ်။ သူက မီးရောင် နဲ့လဲ အိပ်ဖျော်တယ်"

မေပွန်စာပေးပွဲရက်တွေ ကလွဲပြီး ညသယ်နာရီကျော်ရင် ပွင့်လို့မရဘူး။ စုကဂဏ္ဍာရောင် လုပ် တော့ တာပဲခုလည်းတို့ဗွီပြီးတာနဲ့ သူခင်ခင်ကိုက်ပြီလေ။

အောက်ထပ်ကို မေပွန်အသာတကြည်ဆင်းခဲ့တယ်။

ကိုကိုဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကိုစွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်နေတယ်။ သိန်းပေဖြင့်ရဲ့ တက်ခေတ်နတ်ဆိုးတဲ့။ ကးလသား ရောဂါ ကို ဆေးပညာပေးရင်း ရသမြောက်အောင် ရေး ထားတာ တဲ့။ ကိုကိုအတွက် ကော်ဖီဖျော်မလို့လား မေပွန်သူကပူဆာတယ်။

"သောက်ခွင့်လို့လား။ မအိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း။ လေရတယ်ကွ ဒီဘက်နားမှာ ထိုင်"

စာအုပ်တွေ ချထားခဲ့ပြီး သူ့အတွက် ကော်ဖီသွားဖျော်တယ်။ မေပွန် ကတော့ ကော်ဖီမကြိုက် ပါဘူး။ ပြီးတော့အိပ်ရာထနေရမှာ လည်း အိပ်ရေး ပျက်တယ်။

မေပွန်ဖျော်တဲ့ ကော်ဖီကို သူနှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်သောက်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကိုတော့ စုကိုခိုင်း လို့မရဘူး။ စုကမီးဖိုချောင်အလုပ်မလုပ်ခွင့်ပါဘူး။

“နားယားလိုက်တာမေပွန်ရာ”

ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ မေပွန် သွက်သွက်လက်လက်ခေါင်းက ကလစ်တစ်ခုချောင်းဖြုတ်လိုက် တယ်။ ပြီး ဆေးဗီဒီပေါ်က အရက်ပြန်ဝှမ်းပက်နဲ့ ကလစ်ကို သုတ်သင်ရင်းနဲ့ဘေးမှာ တစ်ပါးလွှဲထိုင် လိုက်တယ်။

“ဟိုဘက်စောင်း ကိုကို။ မေပွန်နဖာဖေ နေ ကလော်ပယ်”

သူငြင်းနေဦးမလားလို့ နည်းနည်း ထင်မိနေပေမယ့် သူဟာမေပွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေပွန် ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းကို စောင်းလိုက်တယ်။ သူ့ စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး မျက်လုံးကိုလည်းမှိတ်ထားလိုက်တယ်။

သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မေပွန် နဖာဖေ နေ ကလော်ပေးလေ့ရှိတယ်။ မေးခိုင်းပိုဝင်ပယ် ဆိုပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေက တားမြစ်တော့လည်း ကွယ်ရာမှာ ခိုးပြီး ကလော်ပေးတာပဲ။ ဆေးကျောင်းသူ ဖြစ်လာတော့ ကလစ်ကို အရက်ပြန်နဲ့ သန့်စင်တာတွေ ဘာတွေ တတ်လာ တယ်လေ။

အသက်ကြီးလာကြလေ သူကပိုပြီး စိမ်းစိမ်း နေလေပိုခဲ့လို အခွင့်အရေး က ရခဲ့ပါတယ်။

ကိုကိုပွင့်ထားတဲ့ ကက်ဆက်က သီချင်းတဖြိပ်ဖြိပ်လာနေတယ်။

“xxx မန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မခူးရက်လို့ ငေးမောကြည့်သူ xxx ကျွန်တော့်အ ဖြစ်ဟာ တကယ် နောက်ဆုံးတော့ ကြေကွဲစရာ xxx ဝေးဝေးသို့ သာ အသည်းနှင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာ xxx ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်လိုနည်းမှ မဖြေသိမ့်သာ”

ချောက်ခနဲဆို ကိုကိုခလုတ်ပိတ်လိုက်တယ်။

“ဘာလို့ ပိတ်လိုက်တာလဲ၊ သီချင်းကောင်းသားနဲ့”

"ခင်မောင်တိုးသီချင်းတွေ က သံစဉ်တွေ တစ်ခါတစ်ခါထင်တယ်။ ကြိုး ကြာသံ
ကောင်း တယ် ညီပလေး နားထောင်ကြည့်"

"နားထောင်ဖူးပါတယ်"

"ကြိုး ကြာသံရယ်၊ အမှန်းနောက်ကွယ်ရယ်။ စောင်းကြိုး ရိုက်သံရယ်၊ အဲဒီ
သုံးပုဒ်သွင်းမယ်။ ဘာနဲ့တွဲ သွင်းရမယ် မသိပါဘူး"

သူ့ကိုပေမယ့်ငြင်းမနေတော့ပါဘူးလေ။ သူ့ပွင့်မြတ် ကြိုး ကြာသံကိုပဲ
မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နဲ့။

သူ့နားက နားနေခြောက်တွေ ပဲ ထွက်တာပါ။ သားရေခွံခြောက်ပြီး
ကွာကွာထွက်တာ။ ကွာပြီးဆိုရင် သူ့နားယာပြီးလေး ကလစ်နဲ့ အသာကလေးနေချာပြီး
ထွင်ထုတ်ပေးရင် သူငြိမ်ပြီး မိုန်းနေတတ်တယ်။

ခါတိုင်းလည်း ညညနက်တဲ့အထိ ပေမယ့်စာကျက်ရင် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး
စာကျက်ရတာ ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ စားပွဲပေါ်မှန်နာအပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ကိုကိုက
နိုးပြီး အပေါ်ပြန်ခိုင်း ရတတ်သေးတယ်။

"xxx ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချမှတ် အရုံးနဲ့ အောင်မြင်ခြင်းဟာ ရှိသင့်တဲ့
အားနဲ့မာန် xxx မာန်နိုင်မှ xx ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မခူးရက်လို့ ငွေးမောကြည့်သူ xxx

မျိုးဆက်ရဲ့ အားမာန်တစ်ခုပါ xx လမ်းကြောင်းမှန် ရွေးချယ်ရင်းxxxအများ
နည်းတူ သက်လုံ မကောင်းရင် xxx ဝေးဝေးသို့ သာ အသည်းနှင့်နှင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာ xx
ဘဝ တစ်လျှောက်မှာ xxx"

ကိုကိုပွင့်ထားတဲ့ ကြိုး ကြာသံကို ပေမယ့် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ပါပဲ။

ပေမယ့်တို့တစ်တွေ ခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယ နေကြရတဲ့အချိန်တွေ
ဘယ်လောက် ကြာဦးမှာ လဲလို့ ပေမယ့် တွေးတော ကြောင့်ကြဲခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့နေ့ကျရင် ပေမယ့်တို့ ခွဲခွာကြရမှာ နော်။ ဥပမာ ဟိုဘက်ခြံက မမလို

တစ်ယောက် ယောက် နဲ့ကိုကို ...

မေပွန် စိတ်ပူ နှမြောခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မေပွန်တို့ရဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယ နေကြရတဲ့အချိန်တွေ ကို ဘယ်သူ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သလဲ။

မေပွန်လဲပေါ့။

အို ... ဦးကိုရယ်။ မေပွန်ရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝကလေးကို ဘာကြောင့် များ ဖျက်ဆီးပစ်ရက် သလဲကွယ်။

"မမ၊ နင့်ထဘီကလဲ အထက်ဆင့်ကြီး ပွဲဖတ်ဖတ်နဲ့ဟာ၊ ပြန်လဲလိုက်ပါလား။"

အလုပ်သွားတော့မှာ ပို မေပွန်သေချာရွေးချယ် မီးပူတိုက်ပြီး ဝတ်လာခဲ့တာ။ ကိန်းကန်းဥ ရောင် ဘီဘဲလုံခြည်နဲ့ အဖြူခဲမှာ အနက်ရောင် ပိုးနုသန်ကွေးကလေးတွေ ပါတဲ့ ပိုးတုအင်္ကျီလက်ဝဲကို ဝတ်ထားတာ။

"ဒါပေမယ့် ဘာလို့ အထက်ဆင့်က ပွဲခြောက်နေတာလဲ"

စုကို အဖြေမပေးဘဲ ထမင်းကြော်ကိုပဲ ငုံ့စားနေလိုက်တယ်။

"အထက်ဆင့်က အရေး မကြီးပါဘူး စုရယ်။ ဘယ်သူမှ ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

"မကြည့်လဲ မြင်နေရတာ ပေါ့။ ဖေဖေသမီးက အထက်ဆင့်ကြီး

တစ်ထွာပေါ်အောင် ဝတ်ထားတာ"

မေပွန် ချက်ချင်း ငုံ့ကြည့်မိတော့မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖိုဆို မဟုတ်လား။

စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖေဖေကသာ ခါးကိုယိမ်းပြီး မေပွန် အထက်ဆင့်ကို ကြည့်တယ်။

"ငါ့ဘာသာ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် စုရယ်။ လိုက်ပြောမနေနဲ့။"

မေမေက မျက်နှာကြီး အိုထားတယ်။ ဘာမှမပြောပေမယ့် စုပြောနေတာကို အလိုမကျတာ မဟုတ်ဘဲ မေပွန်အထက်ဆင့် ဖျော့နေတာကိုသာ အလိုမကျဖြစ်နေမှန်း မေပွန်သိပါတယ်။

ထဘီးအဟောင်းက အထက်ဆင့်ကို ဖြုတ်ယူပြီး အလွယ်လုပ်ထားတာမှန်းသိရင် ပိုတောင် အမြစ်တင်ဦးမှာ ။

စုက ဘာမှမပြင်ဆင် မပြီးလိမ်းရသေးဘူး။ မေပွန် စောစောထပြီး ထမင်းကြော်၊ ကော်ဖီဖျော်ထားပေမယ့် စုက စားပွဲပြင်ဆင်ပေးရသေးတာကိုး။ မနက်ခင်းစာ စားပွဲမှာ စု တစ်ယောက် ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့လေ။

"ကိုကို စားပြီးပြီလား" လို့ မေမေက မေးတယ်။

"ပြီးပြီ။ ကော်ဖီတစ်ခွက် လာသောက်သွားသေးတယ်"

မေမေက သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ကို အပြီးသတ်မော့ရင်း နေရာက ထတယ်။

မေပွန်လည်း ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ရှေ့က ထွက်နှင့် ရတယ်။ မေမေက အိမ်က ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်မိနစ်တောင် စောင့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။

"သွားကြပါ။ သွားကြပါ။ စုတို့ ကတော့ ဘက်စကားနဲ့ပဲ ယွန်းရတော့မှာ ပါတကား"

မေပွန်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံး ပြုံး 'သနားလေစွ' လို့ ရေရွတ်ခဲ့တာပေါ့။

စု တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ကျန်ခဲ့မှာ သေချာပါတယ်။

အဲ ... သူများ ကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်အောင်လုပ်မိတဲ့မေပွန်မှာ လေ။ အလုပ်ခွင်လည်း ရောက် ဝင်လည်း လည်တော့တာပါပဲ။ [သိပ်မကြာခင်မှာ ရင်ခုန် လှိုက်မော အံ့ဩကြည်မွေ့ခဲ့ရပြီး နောက်တော့လည်း အချိုးအဆစ်အကွေ့အကောက်ကြားမှာ ပြုံး တစ်ခါ မဲ့တစ်လှည့်နဲ့၊ နောက်ဆုံး တော့ အရှုံးကြီးရှုံး၊ အဆုံးကြီးဆုံးခဲ့ရတဲ့ အဆွေးဇာတိ နိဒါန်းပျိုးစပေါ့]

"ဒေါက်တာ ... အိုဂျီက ဒေါက်တာ ရောက်ရောက်ခွင်း အိုတီထဲလွှတ်လိုက်ပါလို့ မှာ ထား ပါတယ်"

မေပွန်ထိုင်နေကျဆေးကုခန်းဟာ အတွင်း :ဘက် ဒုတိယနောက်ဆုံးအခန်းပါ။ အခန်းထဲဝင် အိတ်ကလေးကိုကပ်ကပ် ဗီရိုထဲထည့်ကာရှိသေး။ ထဘီနီကလေး မခင်စန်း ဝင်လာပြီး ပြောတာ။ မခင်စန်းက သူ့နာပြုသင်တန်းဆင်းပြီး အစိုးရအလုပ်မရခင် ဝင်လုပ်နေတာ။ မအူပင်ကတဲ့။ သူ့ အကြောင်း မေပွန် သိသမျှဒါအကုန်ပဲ။

ကယျာကသီ ဂျာတီကုတ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ဗီရိုကို သော့ ပိတ်လိုက်ရတယ်။ ပြောပြီး ပြီးခွင်းထွက်သွားတော့ မခင်စန်းကို ဘာမှန်းတောင် မမေးလိုက်ဘူး။ ခွဲစိတ်ခန်း (အိုတီ) ထဲရောက်ရင် သိမှာ ပဲဆိုပြီး ဓာတ်လှေကားနဲ့ပဲ တက်သွားလိုက်တယ်။

အိုဂျီနာမည် က ဦးနိုင်ကျော်စွာ တဲ့။ မန္တလေးက ပြောလာတာလို့ ပြောတယ်။ သူနဲ့တော့ စာမသင်ခဲ့ဘူးစာမေးပွဲလည်းမဖြေရဖူးဘူးလေ။

ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးမကြီး ပိတ်နေလို့ ကြည့်မှန်ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

အမယ်... အခန်းကျယ်ကြီးပါပဲလား။ ခွဲခန်းဝင်ဖို့ ရော်ဘာဖိနပ်တွေ လည်း အနည်းဆုံးဆယ် ရန်လောက်တော့ ရှိမှာ ။

ခွဲစိတ်ခန်း နှစ် ခန်းလောက်တော့ ရှိနေမယ်ထင်တယ်။ တစ်ခန်း ကတော့ စားပွဲကုလား ထိုင်တွေ တွေ နေရလို့ ခွဲစိတ်သူတွေ နားနေခန်း အလုပ်လုပ်ခန်း ဖြစ်မှာ ပဲ။

မေပွန် ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဟိုဘက်ဆုံးအခန်းထဲက ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံနဲ့ အမျိုး သမီး တစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ခေါင်းစည်းအပြာနဲ့ ခူးဆစ်ရောက်ရုံဝကတ်အပြာ ဝတ်ပြီးနားခေါင်း စည်းလည်းအပြာပဲစည်းထားတယ်။ ငြော်... နှလုံးလှရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်း ယူနီဖောင်းအရောင် ဟာ အပြာ ထင်ပါရဲ့ ။

သူကပါလာတဲ့ လူနာမှတ်တမ်းပိုင်တွဲ ကို ပျက်စောင်းထိုးက နားနေခန်းဘက် ယူလာတယ်။

မေပွန်ကိုတွေ့ တော့ ဝင်လာဆိုတဲ့ အမှုအရာနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲကမှတ်တမ်းကို အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တင်တယ်။ သူ့လက်မှာ လက်အိတ်ပတွေ ဘူး။ ဆရာဝန်လား သူနာပြုလားလို့လည်း မေပွန် မှန်းဆလို့ ပရေသးဘူးလေ။

တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ပွင့်ပြီး တွန်းကြည့်တော့ အသာကလေးပဲ ပွင့်သွားတယ်။

"ခေါ်မေပွန်မွန် ထင်တယ်"

မေပွန်လာမယ်ဆိုတာ သိနေပုံရတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟို အခန်းထဲမှာ ဆရာရှိနေတယ်။ ဖိနပ်တစ်ရစ်လဲသွား။ အဲဒီ အိုတီဂေါင်းန့်စွပ်သွားလိုက်။ ဂေါင်းန့်နဲဘေးက ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲမှာ ကက်ပိန့်မာ့စ် ယူသွား"

ဖိနပ်လဲရတာ က အပြင်ကစီးလာတဲ့ ဖိနပ်မှာ ရောဂါ ဝိုးတွေ ပါလာမှာ စိုးရလို့လေ။ ဒါခွဲစိတ် ခန်းထုံးစံပဲ။

"မေပွန် အဝတ်တွေ လဲရဦးမှာ လား ဟင်"

" ခဏ ဝင်မှာ ပဲ။ မလဲပါနဲ့။ အပေါ်ကသာ ဂေါင်းန့်ထပ်ဝတ်သွားတော့ ဒေါက်တာ"

အင်း ... မေပွန်ကို ဒေါက်တာလိုခေါ်နေပြီး

မေပွန်ထက်လည်း အသက်ကြီးပုံရတော့ ကေန္တ သူနာပြုဖြစ်မှာ ပဲလို့ မှန်းဆရတယ်။ [ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေတယ်။ နောက်တော့ ခွဲစိတ်ခန်း သူနာပြုနော်ပယ်မလာဆိုတာ သိလာတာပေါ့၊ ခင်သလောက်လဲခင်မင်ခဲ့တာပေါ့လေ]။

ခွဲစိတ်ခန်းမကြီးထဲက အသံတွေ ဟာ အထဲဝင်လာမှပဲ ကြားရတော့တယ်။

အပြင်မှာ တုန်းကဆို လူရိပ် မပြင်ခင်မလူရိပ်မှန်းတောင် မသိရဘူး။

မေမွန်ခေါင်းစည်းစွပ်နေ၊ နှာခေါင်းစည်းနေတုန်း အမျိုး သား အသံတစ်သံ
ကြားရတယ်။

“ပီပီဆန်း။ ပီပီဆန်း။ ခင်ဗျာဘယ်ရောက်နေလဲ သိသလား။ ဟုတ်တယ်၊
ဟုတ်တယ်။ နှလုံးလှမှာ လေ။ ခင်ဗျားကိုခွဲစိတ်ကူသပြီးသွားပြီ၊ နာသလား။ ဟား ဟား။
မနာပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား အိပ်ဆင်သေးသလား။ အိပ်ရမယ်... အိပ်ရမယ်”

ဒါက မေ့ဆေးဆရာဝန်ရဲ့ အသံ ဖြစ်မှာ ပဲ။ လူနာကို မေ့ဆေးကနေ နှိုးနေတာ။

ခုနက သူနာပြုက တယ်လီဖုန်းကောက်လှည့်နေတယ်။

“ထရော်လီတွန်းဖို့ တစ်ယောက် မှ ပေါ်မလာဘူး။ ဆရာတော့
ကောဦးတော့မယ်။ အတော် ပေါ့တဲ့ဟာတွေ ”လို့လည်း ရွတ်မြည် နေတယ်။

ပီပီဆန်းဆိုတဲ့နာမည် ကို ကြားဖူးပါတယ်လို့ မေမွန်စဉ်းစားလာတယ်။
လောလောလတ် လတ် မကြာသေးခင်ကပဲ ရင်းနှီးနေတဲ့နာမည် ။

မနေ့က မေမွန်ကြည့်လိုက်တဲ့ လူနာပါလားလို့ ချက်ချင်း သတိရသွားတယ်။
သိတိလည်းရရော ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ တာပဲ။

မနေ့က မေမွန်ကြည့်လိုက်တဲ့လူနာပါလားလို့ ချက်ချင်း သတိရသွားတယ်။
သတိလည်းရ ရော ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

သူ့ကိုခွဲစိတ်ခန်းကနေ ထုတ်သွားဖို့ သူနာပြုက အကူတွေ ကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်နေတာပဲလို့ သဘောပေါက်ရင်းခွဲစိတ်ခန်း (၁)လို့ အင်္ဂလိပ်လို ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတဲ့
အခန်းထဲဝင်ခဲ့တယ်။

သူနာပြုလား ဆရာဝန်မလား မသေချာတဲ့ အမျိုး သမီး တစ်ယောက် ဟာ တွဲ
လျက် အခန်းကဏ္ဍထဲမှာ လက်အိတ်ချွတ်ပြီးလက်ဆေးနေတယ်။ သူလည်း ခွဲစိတ်ခန်း
ဝတ်စုံဖြာနဲ့ပဲ။ သူ့အသားဖြူတော့ ခြေသလုံးတွေ မှာ အမွှေးထူတာ သိသာနေတယ်။

“ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ဂျူတီထွက်မလား”

ယောက်ျားသံ နောက်တစ်ခု။ အိုဂျီထင်တယ်။

“ထွက်မှာ ဆရာ၊ နေ့ဂျူတီ ဝင်မှာ က ဦးမိုးကျော်”

လက်ဆေးနေတာ ဆရာဝန်မလို့ သိလိုက်ရတယ်။ မေပွန်နဲ့လက်တွဲ ရမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပါလား ရယ်လို့တော့ မေပွန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။

ခွဲစိတ်ခန်း (၁)မှာ တော့ တံခါးမရှိပါဘူး။ အခန်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့

ခွဲစိတ်ခန်းတင်ပေါ်က လူနာရယ်၊ ခေါင်းရင်းက မေ့ဆေး ဆရာဝန်ရယ်၊ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်ပြီး ဓာတ်မှန်တစ်ခုကို ကြည့်နေတဲ့ အိုဂျီလို့ယူဆရတဲ့ [နောက်တော့မေပွန် ဦးကို ဖြစ်လာတဲ့] အလျင်နေ့က မေပွန် ပထမဆုံးဆုံလိုက်တဲ့သူကိုတွေ့ ရတယ်။ သူ့လက်မှာ တော့ လက်အိတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။

သူနာပြုတစ်ယောက် တော့ အနီးအနား ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေ သိမ်းကာ ဆည်းကာ ရွှေ့ပြောင်းကာနဲ့။

“ဆို...”

မေ့ဆေးဆရာဝန်ဟာ ဆံပင်ကျိုး ကျုံ့ဖြူနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေ ဟာ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ သိပ်အသက်မကြီးသေးကြောင်း သက်သေပြနေတယ်။

လူ ကတော့ပုပုဝဝ ခိုက်ရွံ့ရွံ့ပါ။

“ကျွန်မကို အိုဂျီခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ”

ဓာတ်မှန်ဆီကနေ မေပွန် ဘက်ကို အကြည့်ရွှေ့ လာတယ်။

အမျိုး သား ခွဲစိတ်ဝတ်စုံက ခေါင်းစွပ် လက်တို အင်္ကျီရှည် ဖားဖားရယ်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီလို ခပ်ပွပွကြီးရယ်။

ခေါင်းစည်းနဲ့နာခေါင်းစည်းနဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ကိုယ်နေဟန်၊ သူ့ရဲ့

ကိုင်းအနက်နဲ့ မျက်မှန်ထူ အောက်က ထက်မြက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟာ မှာ : နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။

အိုဂျီတစ်ယောက် ဟာ ဒီလောက်ပဲ ငယ်ရွယ် နိုင်သလားလို့ မေပွန်
အံ့သြသွားတယ်။ မေပွန် ထင်တာက ခေါင်းဖြူဖြူဝဝပိုင်းပိုင်း အရည်ခွံ တွန့်တွန့် နဖူးအရေ
အကြောင်းထင်းထင်း။ မျက်လုံးနဲဘေးမှာ ကြက်ခြေရာတွေ နဲ့ အဘိုးကြီးပေါက်စ တစ်ယောက်
ဖြစ်မှာ ပဲလို့ပေါ့။ မေပွန် မြင်တွေ့နေရတဲ့ အိုဂျီကကျတော့ အနောက်တိုင်းက
ဇာတ်လိုက်မင်းသားချော တစ်ယောက် လိုပါပဲ။ အင်မတန်စတိုင်ကျတယ်။ သိပ်စမာတ်
ဖြစ်တယ်။

“ဟေ... မင်းကို ကိုယ်ပြောစရာ ရှိတယ်ကွ။ လာ...လာ၊ ဒီနားလာ”

သူကခြောက်သေးတဲ့ ဓာတ်မှန်ကို ချိတ်မှာ မြန်ညှပ်ထားလိုက်ပြီး မေ့ဆေးပေး
ကိရိယာ တွန်းလှည်းပေါ်မှာ လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ကာ လှည့်ကာ ရှာဖွေနေတယ်။

“ပီပီဆန်းရဲ့ ချဲ့(ထ်) လားဆရာ၊ နုနုက သိန်းသိန်းသေ သာ င်း ယူသွားတယ်”

သူကလေ သူ့အနားကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း သွားနေတဲ့ မေပွန်အနားကို
ရောက်လာတယ်။

သူဘာပြောမလဲ နားစွင့်နေတုန်းမှာ ပဲ “လာ” ဆိုပြီးမေပွန်လက်ကို

ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

စိတ်မြန်လက်မြန် နိုင်လွန်းလို့ မေပွန် အံ့အားသင့်ရင်းပဲအမိ

လိုက်သွားရတော့တယ်။ [အဲဒီ ကတည်းက ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဆရာနိုင်ကျော်စွာ
တစ်ယောက် မေပွန်ကို မြင်မြင် နှင်း သဘောကျ သွားပြီးဆိုတာလို့။ သိန်းသိန်းသေ သာ င်း
နောက်တော့မှတ်ချက်ပေးတယ်။ ဦးကိုအပြောအရတော့ သိန်းသိန်းသေ သာ င်းမှတ်ချက်ထက်
တစ်ရက်စောပြီး မေပွန်ကို သူသဘောကျခဲ့တာပါတဲ့။ သူတွေ .ခွင့် မြင်ခွင့်ကြုံခဲ့တာဟာ
သိန်းသိန်းသေ သာ င်းသိတာထက် တစ်ရက်စောတာကိုးနော်။

သူဟာ မေပွန် ဆရာသမားလို့ ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ပေမွန်နဲ့သူ ခုမှ တွေ့ကြတာ။ ခုလိုကြီးပေမွန်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတော့ ပေမွန်ရင်ခုန်
ရှက်အမ်းမိတာပေါ့။ အို...မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ပေမွန်တို့ ဆေးပညာလောကမှာ ကယောက်
ား မိန်းမ သိပ်ခွဲခြားနေလို့ မရဘဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲမက်သွေးသောက်ခွင်းလို့
သဘောထားကြရတာ မဟုတ်လား။ ငြော်... သူက လက်ထောက်တပည့်သားခွင်းအပေါ်
ဒီလိုပဲ တရင်းတနီး ဆက်ဆံတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့ လို့ပဲ...။

ဆရာဝန်တွေ နားနေတဲ့ အခန်းထဲ ရောက်တဲ့ အထိ ပေမွန်လက်ကို
သူမလွှတ်ဘူး။

"ထိုင်" လို့သူပြောတော့ ပေမွန်ရှေ့မှာ နစ်ယောက် ထိုင်ကြိမ် ကုလားထိုင်ပဲ
ရှိတော့တယ်။

ဘယ်နယ် လုပ်မလဲ။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပေမွန် ထိုင် ချလိုက်ရတော့တာပေါ့။
ပေမွန် ထင်တဲ့အတိုင်း သံသယ မကင်းမိတဲ့ အတိုင်းပဲ သူဟာ ပေမွန်နဲ့ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်တော့တာပေါ့။

နစ်ယောက် ထိုင်ခုံက အကျယ်ကြီးပါ။ သူနဲ့ပေမွန် အသားခွင်းပထိပါဘူး။
ဒါပေမယ့် အင်မတန် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေတယ်။ ပေမွန်ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နဲ့ ဘာ
ဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး။

သူကစားပွဲပေါ်က ချွတ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။
"ဝီဝီဆန်းကို ပေမွန် ဘယ်လို ခိုင်ယာဂန်းဆစ် ပေးထားသလဲ သမီး"
သိပြီ၊ သိပြီ။ ဝီဝီဆန်းကို ပနေက ပေမွန်ကြည့်ခဲ့တုန်းက... ဟင် သူ့ကိုခွဲရတာ
ဘာပိုလို့ ပါလိမ့်။

သူက ပေမွန်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံး နေတယ်။

"သူဘာ ဖြစ်တာလဲ ဟင်"

သူ့လက်ထဲက ဝီဝီဆန်းရဲ့ မှတ်တမ်းကို ပေမွန် ဖတ်ကြည့်ဖို့ကြိုး စားတော့

သူကအဝေးကို ရွှေ့လိုက်ရင်း တစ်ချက်ရယ်တယ်။

“မင်း ဟစ်ထရီယူရာမှာ အမှန်မရလိုက်ဘူး။ သူကပေးလိပ်ကို မှန်မှန် မစားဘူး သမီးရ”

ဆေးခန်းကို ည နှစ် နာရီထိုးလောက်ကြီး ရောက်လာတဲ့ ပီပီဆန်းကို ညဂျွတ်
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ကြည့်တော့ ဖြူပစ်သွေးပေါင်တွေ ကျနေပြီတဲ့။ သားဥဖြုန် သန္ဓေကို သံသယ
ဖြစ်တာနဲ့ သားအိမ်နောက် ပီအိုဒီပေါက်ချက်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်တာ သွေးတွေ တပုံကြီး
ဆင်းလာ တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဆရာ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ဒီမနက်ခွဲရတာ တဲ့။

“ပေးလိပ် စားနေတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းက ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်တာကိုး။ သူ ဖြစ်တဲ့
လက္ခဏာ ကလည်း စာအုပ်ကြီးပုံစံပလာတော့ မင်းတွေ ဝေသွားတာပေါ့။ မင်းကို
အပြစ်တင်ဖို့ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောကို သိစေချင်လို့ပါ”

မေပွန် မျက်နှာ မျက်နှာပုံ ရပါတယ်လေ။

“ဟေး... ဆေးပညာဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းအတွေ့ အကြုံတွေ
ရလာမှာ ပေါ့။ မင်းစာတော် တယ်၊ ကြိုး စားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိထားပါတယ်”

ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး သူ့ကို မေပွန် ပြုံး ပြနိုင်တယ်။

“ဆရာ့ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

သူတစ်ချက် ရယ်ပြန်တယ်။

“ပြောစရာ လိုသလားကွာ။ မင်းကိုကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ။ မင်းဟာ တကယ့်
အင်နီးစင့် ချိုင်းလိဒ် ကလေးပါပဲ”

မေပွန်ဟာ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးပါပဲတဲ့။

မေပွန်မျက်နှာ ရှက်သွေးကြွပြီး ပန်းရောင် ဖြစ်သွားမှာ ပဲထင်တယ်။

သူက မေပွန်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်တယ်။ မေပွန်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရင်ဆိုင်

ကြည့်ပုံပါမလဲ။ ဖျက်လွှာချပြီး ငေးကြည့်နေလိုက်ရတယ်။

“ခုနက ပေးရင့်ကို ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးလိုက်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

သူ့ကိုမဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူဟာ မေပွန်ကို မချီမခွင့် ပြုံး ပြုံး ရူးစူးရဲရဲကြီးကြည့် နေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မေပွန် အားတင်းပစ်လိုက်တယ်။

“သူ့မှာ ကလေး တစ်ယောက် မှ မရသေးတော့ တစ်ဘက်ပဲ...”

“အိုကေ၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ လိုပဲ လုပ်သင့်တယ်။ ခက်တာက ကွန်ပလီကေးရှင်း ဝင်လာ တယ်ကွ”

မိမိဆန်းရဲ့ သားဥပြန်တစ်ဘက်က ပေါက်ဖျက်သွားရတဲ့ အထဲမှာ ကျန်တစ်ဘက်ကလည်း မျိုး ဥအိမ်က အလုံးရှိနေသတဲ့။

“ဒါဆိုရင်...”

“ဒါဆိုရင် တီအိပ်ချာအိမ်အိမ်အိမ်”

သားအိမ်ရော မျိုး ဥပြန်တွေ ပါ အပြီးထုတ်ပစ်မယ်လို့ မေပွန်ဖြေလိုက်တာ။

သူကပခုံးတွန့်ရင်း ခွဲပိတ်မှတ်တမ်း စာရွက်ကို ထုတ်ပြတယ်။

“ခုနက မင်းဖြေသလိုပဲ သူကလေး တစ်ယောက် မှ မရသေးတာကို ထောက်ထားပြီး အလုံးကိုပဲ ကိုယ်လုံးထုတ်လိုက်တယ်ကွ။ ဓာတ်ခွဲခန်းစစ်ဆေး ကြည့်ရမှာ ပေမယ့် ဖြင်ပလက္ခဏာ အရတော့ ရိုးရိုးအလုံး ဖြစ်ဖို့များ တယ်။ မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခု တွေ့လာရင်တော့လပြန်ဖွင့်ပြန်ထုတ် လုပ်ရမှာ ပေါ့”

ခွဲပိတ်မှတ်တမ်းကို မေပွန် ဖတ်သာဖတ်ရတယ်။

ဘာမှလည်းခေါင်းထဲမရောက်ပါဘူး။ နံဘေးက သူ့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲ အာရုံရောက်နေတယ်။

သူဟာတတ်ဘူးထဲက ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ပြီး သောက်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို မေ့မိနဲ့ဆီမှာ ကျောက်ချထားတာခက်တယ်။

“ဒီည မင်းရဲ့ ဂျူတီလား”

မေ့မိနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ညနေ အိမ်ပြန်ဦးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေ့မိနဲ့ အစ်ကို လာကြိုမှာ ”

သူပြုံး ပြန်တယ်။

“သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါကွာ။ ကိုယ်က အခုဆေးရုံ သွားတော့မှာ ပါ”

ဘာလို့မှန်းမသိဘဲ မေ့မိနဲ့ရက်သွားပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့

လူနာမှတ်တမ်းကို ဟိုဖတ်ဒီဖတ် ဖြစ်ကုန်ရော။

သူက မေ့မိနဲ့လက်ထဲက မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အသာအယာ ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“သွားနိုင်ပါပြီ မေ့မိနဲ့။ မင်းနဲ့တွေ့ ရတာ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာစရာ

ကောင်းလွန်းပါတယ် ကွာ”

မေ့မိနဲ့ တစ်ခုခု ပြန်ပြောမှ ယဉ်ကျေးမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ပါးစပ်ဟာ

အာစေးမိနေ သလိုပဲ။ ဦးနှောက်ကလည်း ထုံထိုင်းရီဝေပြီး ဘာမှမစဉ်းစားတတ်အောင်ဘဲ

မေ့မိနဲ့ဒီလိုပဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဆေးခန်းဝတ်စုံကို မေ့မိနဲ့ ပြန်ချွတ်နေတုန်းမှာ မေ့ဆေးဆရာဝန်နဲ့

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ဖြတ်လျှောက်သွားကြတယ်။

“ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ကားနဲ့လိုက်သွားပြီး ဆူးလေမှာ ဆင်း လိုက်မယ် မဟုတ်ရင်

စပိကင်ကလပ်စ် ပီတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားစပိကင်တက်နေလို့လား”

"ဒါပေါ့။ ဆရာနိုင်ကျော်စွာ တို့ ဆရာကြီးဦးရွှေမြိုင်တို့က ရွတ်ရွတ်ခွတ်ခွတ်
လုပ်နေတာ"

"ကျည်ပွေ့အတက်မပေါက်ပါဘူး ဒေါ်ခင်အေးမြင့်ရာ"

"ဘာပြောတယ်"

"ခင်ဗျားကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျည်ပွေ့ကိုပြောတာ။ ကျည်ပွေ့ကို..."

"ဆရာနေန့်...ဟွန်း"

မေမွန်က ခွဲစိတ်ခန်း တံခါးမကြီးကို ပွင့်ပြီးထွက်လာတုန်း သူတို့က ပြောင်ရင်း
နောက်ရင်း ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ရှိနေတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်။

နေ့ဘက်တော့ မေမွန်အလုပ်မများ လုပ်ပါဘူး။ ပထမနေ့ ကလိုပဲ လူနာ
ငါးယောက် ရတယ်။ တစ်ခုထူးခြားတာက ချိုင်းမှာ ကိန္နရာနာပေါက်ပြီး ရဲနေတဲ့
ကလေးလူနာကို ပြည်ဖောက်ထုတ် ပေးလိုက်ရတယ်။ ဪ... နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။
အသားဝါအသည်းရောင် လူနာတစ် ယောက် ကို မေမွန်ပုလင်းကြီးချိတ်လိုက်တယ်။ ဒါမျိုး
တွေ အတွက် မေမွန်တို့ရဲ့ အောက်ခြေလစာမှာ ထပ်ပေါင်းပြီးရတယ်လေ။

ညနေ အိမ်ခဏပြန် ရေချိုး ထမင်းစားပြီးဆေးခန်း ပြန်လာရတယ်။
လခရရင်တော့ နင်ဓာတ်ဆီဖိုး ပေးရမယ်နော်လို့ ကိုကိုက ပြောတယ်။
ဒီရိုင်ဘာခလည်းပေးမှာ ပေါ့လို့ မေမွန်အတည်ပြောတော့ သူက ပျက်လုံးစွေကြည့်ပြီး၊
အံ့ခဲပြီးကောင်းသားပဲတဲ့။

သူ့ကို ဦးကိုအကြောင်းပြောပြချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်
ပြောထွက်မလဲနော်။ သူ့ကြားချင်မှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မေမွန်ကလည်း
တကယ်တမ်းကျတော့ ပြောမထွက်ပါ ဘူးလေ။

သူ့ကို နံဘေးမှာ ထားပြီး ဦးကိုနဲ့ တွေ့ ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို
စဉ်းစားနေမိတ်တောင်မှ မေမွန် အားနာလှပြီ။

ပထမဆုံးညဂျူတီမှ မှတ်မှတ်ရရ မေ့မိန်ထင်ခဲ့တာက အရေး ပေါ်ခွဲစိတ်ကုသမှု တစ်ခုမှာ ကူညီရလို့။ အူအတက်ပေါက်တဲ့ လူနာလေ။ မေ့မိန်ဆေးခန်းပြန်ရောက်ပြီး မကြာလှခင် နာရီဝက်အတွင်း မှာ ပဲ လူနာရောက်လာတ။ သူကချက်တိုင်နားက အလှိုင်နာပြီးမှ ဘယ်ဘက်ရွေ့သွားတာ။ နောက်မှကိုယ်ပူတာ။ အန်တာ။ စာအုပ်ကြီးပုံစံအတိုင်းပဲ နာတဲ့နေရာကို ဖိစမ်းတာထက် လွှတ် လိုက်မှ ပိုနာတာလည်း ပုံစံကိုက်ပဲ။

ချက်ချင်း ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီး အကြောင်းကြား။ ခွဲစိတ်ခန်း ပြင်ဆင်။

ဦးကို ခဏရောက်လာသေးတယ်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဦးညွန့်တင်က သူ့ခွဲစိတ်ပြီးထားတဲ့ လူနာနှစ် ယောက် နဲ့ နောက်နေ့ ခွဲ စိတ်ဖို့ ဆေးရုံးတင်ထားတဲ့ အူကျလူနာတွေ ကို လိုင်ရောင် :ဒ်မှာ မို့ မေ့မိန်နဲ့ သူနာပြုမှတ်တမ်းတွေ ပိုက်ပြီး အသင့်စောင့်နေရတာ ။ ပြီးမှ ခွဲခန်းဝင်မယ်တဲ့။

ဦးညွန့်တင်က သူ့အိမ်ကို ပုန်းဝင်ဆက်နေပြန်တာနဲ့ မေ့မိန်တို့နှစ် ယောက် ဓာတ်လှေကား နားမှာ ပဲ ရပ်စောင့် နေကြတာ။

အဲဒီ တုန်းမှာ ဦးနိုင်ကျော်စွာ ရောက်လာတယ်။ သူကအဝါနမှာ ရင်ဘတ်က အညိုရောင် ကန့်လန့် စင်ထားတဲ့ စပိုရှပ်ကို ဝတ်ပြီး အဖြူရောင် တုံးကလေးတွေ ကျွဲကိုဖက်ထားတဲ့ ဇီးရောင် ဂန့်ဂေါပုဆိုးကို စည်းထားတာ ပိုပြီးတော် နုပျိုနေသေးရဲ့ ။

“ဟိုင်း” လို့ သူ နတ်ဆက်တာကို ထုံးစံအတိုင်း မေ့မိန်က အူအူအအနဲ့ ပြုံး ပဲပြုံး ပြရတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဘတ်စ်ကတ်အပင်ဒစ် တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ထမင်းစာတုန်းက တညင်းသီး စားလာမိတာကို မေ့မိန်နောင်တ ရနေမိတယ်။ သူက ဓာတ်လှေကား ခလုတ်ကို နှိပ် လိုက်တယ်။

“မင်းရဲ့ ကေစ်ကိုသွားကြည့်ကြရအောင်။ ဦးညွန့်တင်မှ မလာသေးတာဘဲ”

မေပွန် ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဝေခွဲမရ ဖြစ်ပြီး သူနာပြုကို ကြည့်မိတယ်။

ဆေးခန်းရောက် ရောက်ချင်း မေပွန်နဲ့ စတွေ့တဲ့ လုံ့လညှိနှိုင်းကလေးကိုပေါ့။ မခင်စန်းလေ။

သူ့မျက်နှာမကြည်သာလှဘူး လို့တော့ မေပွန်ထင်မိသေး။

“မင်းတို့ဆရာကိုပြောလိုက်။ မေပွန်ကို ခဏခေါ်သွားတယ်လို့”

ပြောပြောဆိုဆို ပွင့်လာတဲ့ ဓာတ်လှေကား တံခါးကနေ မေပွန်ပခုံးကို အသာတွန်ပြီး သွင်း လိုက်တယ်။

“ပထမထပ်” လို့ သူက ညွှန်ကြားတယ်။

ဓာတ်လှေကား တံခါးဂျိန်းခနဲ ပိတ်သွားတယ် ဆိုရင်ပဲ ဓာတ်လှေကား မောင်းတဲ့သူက မေပွန်တို့ကို ကျောပေးပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်တယ်။

မေပွန်ကို သူ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမှန်း သိပါတယ်။

မေပွန် သတ္တိရှိလာပြီလေ။

သူ့ကိုမျက်လုံးဝင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ မေပွန်နှုတ်ခမ်းတွေ ဟာ မပြု၊ ပေမယ့်ပျော့ပျောင်း ညွတ်ညွတ်ရှိနေမှာ ပါ။ မျက်လုံး ကတော့ ပြု၊ ချိုနေမှာ အမှန်ပါပဲလေ။

“ထမင်းစားခဲ့ပြီးလား”

မေပွန်ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ စကားမပြောဘူးလေ။ တညင်း သီးဇော် နံမှာ စိုးလို့။ ဒီနေ့ တညင်းသီးဝယ်လာတဲ့စုကို မေပွန် မဆီမဆိုင် စိတ်တိုနေမိတယ်။ အင် မတန်ကြိုက်တဲ့ တညင်းသီးကိုတော့ တော် ပါပြီ။ သေခန်းပြတ်ပဲလို့ မေပွန် ကာဖြန်ပစ်လိုက်တော့ တယ်။

“မင်း နောက်တစ်ခါ ဘယ်နေ့ဂျူတီလဲ”

“ဆယ့်သုံး” လို့ မေပွန်မပွင့်တပွင့် ဖြေလိုက်တယ်။

“အိုကေ” တဲ့ သူက။

မေပွန်ရင် ရင်ဘတ်ထဲ မီးရထား အစင်းတစ်ရာတော့တာပဲ။

“ဒီနှစ် မှ ကျောင်းပြီးတာလား?”

မေပွန်ခေါင်းပဲညှိတ်တယ်။ ဟုတ်ကဲ့လို့ တရိတသေ ဖြေမနေတော့ကိုက

ကြောက်ရွံ့လေး စားရမယ့် ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုပြီး သူ့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ရနေပြီဆိုတာ မေပွန်သိနေလို့ပေါ့နော်။

“မင်းတို့ ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)က ကလေးတွေ ဟာ သိပ်ရိုးသိပ်အေးတယ်။

ကိုယ်ချစ်တယ်”

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သူ့လိပ်ဖြာသန့်သန့် လိုက်တာပါ။ မေပွန်ကလည်း သံသယ ကင်းရှင်းစွာ နဲ့ပဲ နားထောင်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ပွင့်သွားတဲ့ဓာတ်လှေကား တံခါးက အထွက်မှာ သူက မေပွန်ကျောကို အသာသိမ်းပြီး ရှေ့ ပို့တယ်။ သူ့အလေ့အထကို မေပွန် အသားကျသလောက် ဖြစ်လာပြီး သိပ်တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်မ ဖြစ် တော့ပါဘူး။ [သာယာလာတယ် ပြောပါလို့ ကိုကိုက အငေါ်တူးမှာ ပဲထင်တယ်။ ရပါတယ်၊ ကိုကို ပြောရင် ပြောပါစေ။ ပြောနိုင်ပါတယ်]

လူနာရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။

တွေ့စရာပေးတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဆီကို မေပွန် နောက်ဆံတင်းနေခဲ့တယ်။

အကင်းပါးတဲ့ အိုဂျီယာ လူနာကိုမြန်မြန်ပဲကြည့်ပြီး မေပွန်ကို

မြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သူက တော့ အပေါ်ထပ်ကိုအတူ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ခဲ့တယ်။ မေပွန်နေရစ်ပြီး သူ့အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ဆက်တက်သွားတော့တယ်။ သူ့အခန်းရှိတယ်တဲ့။

“ဆယ့်သုံးနော်” လို့ သူက မေပွန်ဆီက အတည်ပြုချက်ရယူသွားသေးတယ်။

မေပွန် ဆင်းရစ်ခဲ့ပြီး သူက နောက်တစ်ထပ်ကို ဆက်တက်သွားတယ်လေ။

ဦးညွန့်တင်နဲ့ သူနာပြုမစင်ခန်းကလေးက ခွဲစိတ်ပြီး လူနာ တစ်ယောက် တောင်

ဝကြည့်နေ ပြီ။

ခွဲစိတ်ကုဆရာကြီး ကတော့ ထိပ်ပြောင်ပြောင် အသားမည် :မည် : ဂင်တိုတိုနဲ့ အညှာသား ကြီးလိုပါပဲ။ သိပ်လည်း ရွတ်ရွတ်ခွက်ခွက်မပြောပါဘူး။ ပြောသမျှလည်း ပုန်းရည်ကြီးသံ ပါနေတယ်။

ခွဲစိတ်ခန်းမှာ မေပွန်နဲ့ဆရာကြီး ကျန်ရစ်ပြီး မခင်စန်း ကတော့ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွား နှင့် တယ်။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ခွဲစိတ်ခန်း သူနာပြုနော်ပယ်မလာရောက်နှင့် နေပြီ။

“စောစောက ဦးနိုင်ကျော်စွာ လာသွားသေးတယ်။ မေပွန်တို့ ရောက်လာပြီတဲ့လား။”

“တွေ့ခဲ့ပါပြီ။ မနက်ကခွဲတဲ့ ပီပီဆန်းကို သွားကြည့်တာလိုက်သွားရသေးတယ်”

“အဟင်း.....ဒေါက်တာ့ကို သူ့အတော် ဓာတ်ကျနေတယ်။”

အဝတ်လဲနေရာက ရပ်တန့်ပြီး နော်ပယ်မလာကို မေပွန်လှည့်ကြည့်မိတယ်။

“ခွဲစရာမရှိရင် ဘယ်တော့မှညှမလာဘူး။ ကျစ်ရိမှလာတာ”

နော်ပယ်မလာညှက နည်းနည်း မှ မတွန့်ဆုတ်ဘဲ

ခပ်တည်တည်ဆက်ပြောနေတယ်။

မေပွန် တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောမယ် စိတ်ကူးပေမယ့် ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေ တယ်။

“ဆရာ ဦးနိုင်ကျော်စွာ က ဘယ်မှနေသလဲ”

ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာစကားတစ်ခွန်းကို အပြီးအဟောက်မတည့်ဘဲ

မေးလိုက်တာပါပဲ။

“သူ့အိမ်က ပုဇွန်တောင်မှာ ၊ ဒါပေမယ့် မနေတာကြာပြီ ပြောတာပဲ”

နော်ပယ်မလာဟာ စကားကို တစ်ကွက်ချန်ပြီး ပြောတယ်။

"ဘာလို့ ဆရာနိုင်ကျော်စွာ က သူ့အိမ်မှာ သူမနေတာလဲ" ဆိုတဲ့ ပေးခွန်းကို မေမွန်ဆက်ရ မလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

"ခဲဆေးရုံမှာ အိပ်ရလို့ ထင်တယ်နော်"လို့ပဲ ကွေ့ကွေ့ပိုက်ပိုက်ထင်မြင် ချက် ပေးလိုက် ပါတယ်။

"ဟုတ်တယ် မိန်းမနဲ့ကွဲပြီးကတည်းက ကွာတာမှာ ချည်းနေတာတဲ့။ ဒီအပေါ်ဆုံးထပ်မှာ လဲ နေတာပဲ။ တစ်ခါတလေပေါ့။ နေခဲ့ပါတယ်"

ဒါဟာ ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ရဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ ဘဝအရပ်အထွေး ချည်ခင်တစ်ဝကိုမေမွန်စပြီး ဆွဲထုတ်ကြည့်မိသွားတာပါ။

ပြန်သွားပြီးလား"

"အပေါ်ထပ်တက်သွားတယ်။ ဒီည ဒီမှာ အိပ်မလိုလား မသိဘူး"

"မပြောတတ်ဘူးလေ ယူဂျုတီဆိုတော့"

မေမွန် ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဂျုတီဝယူဝညဆိုတော့ တာဝန်ကျေခင်စိတ်တွေ နဲ့ မေမွန် တစ်ညလုံး သိပ်မနားလိုက်ရပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း ထပ်မတွေ့ ပါဘူးကွယ်။ ခဲဆေးရုံကွာတာကို သူပြန်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ကိုယ်ဝန်ခဲဆောင် သွေးဆိပ်တက်နေတဲ့ လူနာကို နှစ် နာရီတစ်ခါ သွေးပေါင်တိုင်းနေရတာ နဲ့ ကို အိပ်ရတယ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ခဏတစ်ဖြုတ်နားရတဲ့အချိန်တွေ မှာ တော့ ဆရာနိုင်ကျော်စွာ အကြောင်း တွေးနေမိတယ်။

"သူက မေမွန်ကို အတော် ဓာတ်ကွဲတယ်တဲ့။

သူ့ မိန်းမနဲ့ ကွဲနေတယ်တဲ့။

ဒီအရွယ်ရောက်မှာ တော့ အိပ်ထောင်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်မှာ ပဲလို့

မေပွန်တွေ :တော့ တွေ :မိပါတယ်။

ခုလို သိလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ပေါ့ပါးသွားသလိုလို
ဘယ်လိုမှန်း လည်းမသိပါဘူး။

မေပွန်ကျောကို သူပေးမတွန်းပို့တာလေးကိုတွေ :မိရင် ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ
နွေးခနဲ။

မေပွန်လက်ကို သူဆွဲခေါ်သွားတာလေးကို စဉ်းစားရင် လက်ထဲက စိမ့်ခနဲ
အေးခနဲ ...။

အို ...။

မေပွန်တော့ ရူးနေပြီထင်ပါရဲ့ ။

မနက်ကျရင် သူ့ရောက်လာဦးမှာ ပဲလို့ မေပွန် မျှော်လင့်တတ်လာပြီ။

ဒါပေမယ့် သိပ်ဆိုးတဲ့ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ။

သူ မလာဘူးကွယ်။

ဂျူတီထွက်ပြီးတာနဲ့ မေပွန် အိပ်ပြန်ခဲ့တယ်။

ကိုကို လာကြိုတာပေါ့။

"ပင်ပန်းနေပြီလား" တဲ့။

မေပွန်က ပခုံးသိုင်း အိတ်ကို နောက်ခန်းထဲ ပစ်တင်လိုက်ပြီး
ကိုကိုနဲ့ဘေးနေရာလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

အလုပ်ပင်ပန်းလှတယ် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ပင်ပန်းတယ်။ လူ တစ်ယောက်
အနေနဲ့ တာဝန်ကျေခွင့်ဇောတွေ ကပ်တာတွေ ရယ်၊ ပြီးတော့သူ ...။

သူဟာ မေပွန်ကို အင်မတန် ယောက် ယက်ခတ်စေ၊ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူ
တစ်ယောက် ပါပဲ။

"နင့်ကို ပြန်ပို့ပြီးရင် ဖေဖေနဲ့စုကို လိုက်ပို့ရဦးမယ်။ ပြီးမှ တစ်ခါ အုတ်ပါမစ်ကို
ငွေသွားသွင်း ရဦးမယ်"

"ဖေဖေက ဒီနေ့ဖယ်ရီနဲ့ မသွားဘူးလား"

" သူ့လူကြီးအိမ် ခဏဝင် ချင်လို့တဲ့"

" အုတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

တစ်ခွန်းကနစ် ခွန်းမေးရင်လဲ သူ စိတ်မရှည် ချင်တော့ဘူး။

"ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ဟ၊ နင့်အရာလား" တဲ့။

သူနဲ့ မေမေရဲ့ စီးပွားရေး အကွင်းအကွက်နဲ့ဆိုင်တယ်ထင်ပါရဲ့ လို့ပဲ
ကောက်ချက်ချလိုက် တယ်။ မေမေကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူးလေ။ သူ့ကို တစ်ခုခုပြောနေမှ
မေမေ့ပျက်စပြုနေတာကို သူမသိအောင် ဖုံးကွယ်နိုင်မယ်လို့ မေမေ့တွေ မိတာကိုး။
မေမေ့ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

"ဘာစားလာခဲ့သလဲ"

"ဟင့်အင်း ... အိမ်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုခု စားပြီးအိပ်တော့မယ်"

" ငါ သိချင်းခွေ အသစ်တစ်ခွေ သွင်းထားသေးတယ်၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်တွေ များ
တယ်။ နားထောင်ရင်လဲ ဂရုစိုက်ဦး၊ ညှပ်မပစ်လိုက်နဲ့"

“ရစ်မနေပါနဲ့ကိုကိုရား၊ မေပွန် ဘယ်တုန်းကအခွေပျက်ရင် အလျော်မပေးဘဲ
နေဖူးလို့လဲ”

သူ တိတ်ခွေကိုဖွင့်လိုက် ပြန်ရစ်လိုက်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖွင့်ပြီးနားမထောင်ဘဲ
အပေါ်ထပ် တက်သွား၊ တစ်ခါတစ်လေ ခလုတ်မှာ :နိပ်နဲ့ စုပဲ ဖျက်ဆီးနေကျ၊ မေပွန်ကဆို
အင်မတန် သတိထားတာပါ။

“ငါကစိတ်ပူလို့ပါဟာ၊ ငါ့စာအုပ်ပုံသိလား။ အဲဒီ ကြားထဲမှာ ငါ့ဂုဏ်ထားတယ်”

“ကျေးဇူးနော်”

“သွားစမ်းပါဟာ”

သူက ကားမောင်းနေရာက လက်တစ်ဘက်လွှတ်ပြီး မေပွန်ဆံပင်တွေ ကို
လှမ်းဖွကိုစယ် တယ်။

မေပွန် ပျက်ရည်ဝဲလာတယ်။

မေပွန် ဝမ်းနည်းတယ်။

သိပ်ကို ငို ချင်လာတယ်။

ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မေပွန် မသိဘူးလေ။

အဲဒီ တုန်း ကတည်းက ဦးကိုဆိုလဲ လူ တစ်ယောက် ကို မေပွန်
ကြောက်လန့်နေခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ။ သူဟာ မေပွန်ရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကလေးကို
ပွေ့နှောက်လှုပ်ယမ်းပစ်မယ့်သူဆိုတာ မသိစိတ်က မေပွန်ကိုတီးတိုး သတိပေး
အသိပေးနေခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ။

သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မေပွန် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့

အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တော့ မတူတာအမှန်ပဲ။

အသွေးအမွှေးမတူတဲ့ ငှက်တွေ ကြားကို ရောက်သွားတဲ့စာသူငယ်ကို မေပွန်တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းခဲ့ရတာ ပါပဲလေ။

ခက်တယ်။

မေပွန် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ခဲ့တယ်။

ကိုကိုက ဘာမသိ ညာမသိ အလှိုင်လို ကျိတ်နုနုတော့ကို မလုံမလဲ ဝမ်းနည်းတာကတခြား၊ မနက်က ဦးကို တစ်ခေါက်ပြန်မရောက်လာတာကို မကျေမနပ် ဝမ်းနည်းနေမိတာက တခြားပဲ ရတယ်။

"သမီးကြီး ပြန်လာပြီလား" လို့ ဖေဖေက မေးတယ်။

ရုံးသွားဖို့ သူ့အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် စု မပြီးသေးလို့ စောင့်နေရတယ်။ လက်ပတ်နာရီ တကြည့်ကြည့်နဲ့ပေါ့။

"ဖေဖေ ကတော့ နောက်ဘဝကျရင် ရုံးစောင့် ဖြစ်မှာ ပဲ။ သူ့ ရုံးမှာ ချည်းပဲ နေချင်တယ်" လို့ စုက ရွတ်မြည် နေတာကို မေမေက ပြုံး ပြုံး ဖေဖေကို မေးဆတ်ပြသည်။ ကြာလာ၊ သူကပဲ အလှိုင် ဦးဆောင် ဆိုတဲ့သဘော။

"ဒီမနက်တော့ မုန့်ဟင်းခါးရှိတယ်" လို့ ကိုကိုက ကားပထွက်ခင် အော်ပြောသွားတယ်။ ကိုကိုပဲ ထွက်ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ မေးဖို့မလိုဘဲ နားလည်ပြီးသားပါ။

ကြောင်အိမ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို ထားပေးနေကျအတိုင်း အပေါ်ဆုံးအထပ်ထောင့် ဆုံးမှာ ချိုင့်ဖုံးနဲ့ အုပ်ထားတဲ့ မုန့်ပန်းကန်ကို တွေ့ တာပေါ့။ အရောလေ။ ညှပ်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပတ် ရောထားတာ၊ နံနံပင် မပါဘူး။ မေပွန်က နံနံပင်က မကြိုက်ဘူး။

"ခုနက သမီးရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပတ်ပေးတယ်။ ပြန်ရောက်ပြီလားတဲ့။"

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေရင် ပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။

"ဘယ်သူလဲဟင်"

"ပေးတာပဲ မပီလိုက်ဘူး၊ ဖုန်းချသွားလို့"

"ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား"

"ယောက်ျားသံပဲ "

"ကွန်းတိုက်လား"

"မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ရန်ကုန်ရောက်နေလို့လား"

မေပွန် မဖြေတတ်တော့ဘူး။ မသိဘူးဆိုတာ၊ ဒါကို မေပေနားလည်မှာ ပေါ့။

နံနက်ခင်းစာ စားပြီးရင် ရေချိုးပြီးမှ တစ်ရေ အိပ်မယ် စိတ်ကူးတယ်။

လက်ဆွဲချိုင့်လုံးကလေးထဲမှာ ဟင်းရည်တော် တော် များများ ကျွန်နေသေးတယ်။

မေပွန်က ဟင်းရည်နှေးမယ်ဆိုပြီး ချိုင့်ကို လှုပ်စစ်မီးဖိုပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။

လက်ကိုင် ကိုင်းကလေးကိုအပေါ်မြှောက်နေအောင် သေချာခွန်ဆရသေးတယ်။ မဟုတ်ရင်

ကိုင်းပေါ်အုပ် ထားတဲ့ ပလက်စတစ်ပိုက်ကလေး အရည်ဖျော်ကုန်မယ်လေ။ မေပေ ဆူမှာ

ပေါ့။ ပိုပြီး သေချာတာ က ကိုကိုဆူမှာ ပေါ့။ မေပွန်ကိုက အိပ်အလုပ်တွေ ဆို

စိတ်မဝင်စားလို့လားမသိ။ အမြဲနမောနမဲ့ပဲ ရယ်ကိုး။ ကိုကိုကလည်း ဆရာကြီး အင်မတန်

လုပ်ချင်တဲ့သူကိုး။

"လမ်းနီလေးကို အလှိုင်သွားရမယ်။ ပြီးမှ ဒညင်းကုန်း။ ဒီနေ့တော့ မေပေနဲ့ကိုကို

တစ်နေ့ ကုန်မှာ ပဲ။ စုကို ကိုယ့်အစီစဉ်နဲ့ကိုယ် ပြန်လာကြဖို့မှာ လိုက်ရတယ်"

မေပေက ကွမ်းဝါးရင်း ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချပြီးပြီးသင်နေတယ်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်မှာ မေပေဟာ ပိုဝလာရုံမက ကွမ်းလည်းကြိုက်တတ်လာတယ်။ စုက

ဝေဖန်စားမြစ်ပေမယ့်လည်း စုကွယ်တာနဲ့ မေပေကွမ်းမြူပြီးပဲ၊ ရှိုး မကုလည်း

မတတ်နိုင်ဘူးကွာ ၊ ငါကြိုက်တာကိုးလို့ မြူး စေ ပြောတတ်တယ်။

မှန်ဟင်းရည် နွေးထားတုန်း အဝတ်လဲထားဦးမှာ ပဲလို့ စိတ်ကူးရတယ်။

မမေ့မလျော့ သတိ မပေါ့ဘဲ ပြန်လာပါလို့မှလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေရသေးတာ။

မေပွန် အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး အကျီလဲတယ်။ အိပ်မှာ မေပွန် တစ်ယောက် တည်း

ကျန်ခဲ့မှာ ဆိုတော့ နားအေးပါးအေးတော့ အိပ်ရမှာ ပဲ။ ကိုကို

သီချင်းခွေကလေးနားထောင်ရင်း အိပ်မယ်။ ကိုကို သီချင်းခွေကလေးနားထောင်ရင်း

အိပ်မယ်။ ညက ဆာဂျင်ကို ကူညီရတဲ့ ကေ့စ်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး မေပွန် နည်းနည်း ပြန်ပတ်ဦးမှ။

"မေပွန်ရေ၊ သမီးအတွက် ဖုန်းဟေ့"

မေမေအသံကက ကျယ်လည်းကျယ်တယ်။ စူးလည်းစူးတယ်။

"နဲ့လုံးလှကတဲ့၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့"

ဆံပင်တွေ ကို စုပြီး ခေါင်းပေါ် လိပ်ခွေပြီး ကလစ်နဲ့ထိုးညှပ်ရင်း

ဆင်းလာခဲ့တယ်။

"ခုနက အသံပဲ" လို့ မေမေက ပြောတယ်။

ဘယ်သူဆိုတာ မေပွန် မှန်းလို့ဘယ်ရမလဲ။

တယ်လီဖုန်း ကိုင်လိုက်တော့မှပဲ...

"ကိုယ် ဆေးခန်းရောက်တော့ မင်း မရှိဘူး မေပွန်။

မင်းအိပ်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လဲ မင်းမရောက်သေးဘူး။ ဘယ်ဝင်နေသလဲလို့ ကိုယ်တွေ

နေတာ"

သူ့ကို မေပွန်က သိကို သိရမယ်ပေါ့လေ။

ဟုတ်ပါတယ်။

အဲသလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောနိုင်တဲ့သူဟာ သူပဲပေါ့။ (အဲဒီ တုန်း ကတော့

ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ပဲ ပေါ့။ နောက်တော့ မေပွန်ဦးကိုပေါ့လေ။

“မေပွန် မရောက်ခင်ကလေးတွင် ပဲ ဖုန်းလာသွားတာလို မေမေကပြောတယ်”

မေပွန် နည်းနည်း အသံတုန်နေသလား မသိပါဘူး။

“အပြေးအလွှား သွားတွေ နေရာတော့မရှိလောက်ပါဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးနေ ရတယ် မေပွန်ရဲ့”

မေပွန် နှုတ်ခမ်းစုစိတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ တုန်းက ကျားရှေ့ရောက်တဲ့ ယုန်သူငယ်လို ကြောက် အားလန့်အား ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့တာကို သူသိလျက်နဲ့။

“ဟေး..... ချာတိတ်။ နှုတ်ခမ်းစုမနေနဲ့နော်။ ကိုယ်ကနောက်တာပါကွ”

မေပွန်ပါးကံလေးတွေ တောင် နွေးသွားတာပဲ။ စုထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြေလျှော့ပြီး လျှာ တစ်လစ် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ (သူဘယ်လောက် မကျမ်းကျေသလဲဆိုတာ အဲဒီ ကတည်းက မေပွန် သိဖို့ကောင်းတယ်နော်)။

“အခု ဆေးခန်းက ဆက်နေတာလား ဟင်”

“နီး... နီး။ ကိုယ့် ကွာတာပြန်ရောက်နေပြီ။ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်လို့ မတွေ့ တော့ စိတ်ပျက် ပျက်နဲ့ ပြန်လာရတာ ပေါ့”

“ညက ဆေးခန်းမှာ မအိပ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ ကွာတာ ပြန်လာတယ်။ မင်းမှ အားမယ့်ပုံမပေါ်ဘဲ”

သူ့အိမ်ကို သူမပြန်ဘူးဆိုတာ သိရတော့ မေပွန် ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားတယ်။ စိတ်ပုပ်ရာရောက် လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

တယ်လီဖုန်းစင်နံဘေးက လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုတ်ထားမိတယ်။

သားသမီးအရိပ်အကဲကို အမြဲသိလိုလည်း အမေဆိုတာ ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမာပေတာပဲနော်။

“လမ်းနည်းနည်း တိမ်းပေးစမ်းပါမေပွန်” ဆိုလို့ ကိုယ်ကိုယ့်ပေးရင်း
မေမေ့မျက်နှာကို မလုံမလဲ မော့ကြည့်မိတဲ့အခါမေမေက....

“ဘယ်သူပို့လဲ၊ ဒါလောက်တောင်...”တဲ့။

ပြုံးစစ ကျိတ်သွားတယ်။

ဘယ်သူပို့ ဒါလောက်တောင် ကြွေကြွေပျက်နေရတာ လဲလို့မေပွန်ကို
အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ တာ။ မေမေက မေပွန်ကို စုလိုရင့်ကွက်ခိုင်မာစေချင်တာလေ။

မေမေအပေါ်ထပ် တက်သွားမှပဲ မေပွန်မှာ လူလည်း အနေချောင် စိတ်လည်း
အနေချောင် သွားတော့တယ်။

“ညနေကျရင် မင်းလာခဲ့ပါလား ဟင်”

“ရှင်...”

“ဆေးခန်းကို ညလာခဲ့ပါလား”

မေပွန်နားကို မေပွန် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးဖိန်းတိန်း
ရိန်းတိန်း ဖြစ် ပြီး စိတ်ဆိုးရမလား၊ ဖုန်းဆွဲလိုက်ရမလား၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ဘဲ။

“တတိယဆီဇာကွ။ ပြီးတော့ အမြွှာ။ သူတို့က အင်္ဂါသား ဖြစ်စေချင်တယ်။
ကိုယ်ကလဲ ဆေး၍ ရုံကို နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တော် တွေ ရောက်မှာ ပို့ တစ်ပနက်စာလုံး
အသင့်ရှိနေရဦးမှာ ။ ခွဲဖို့ ချိန်းပြီးသားကောင်တွေ အားလုံး ညနေရွှေ့ထားရတယ်။
ကိုယ့်လက်ထောက်နဲ့ မွေးပလား မေးတော့ လဲ ပေးရှင့်က မျက်ရည်ကျလို့ကွာ၊
မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဒီည ခုနစ် နာရီခွဲ မွေးပေးလိုက်မလို့”

မေပွန် အားနာလိုက်တာလေ။

မေပွန်ဘာသာ အတွေ့ : ခေါင်ပြီး ဆရာကျော်စွာ သိပ်ရဲတင်းလွန်းတာပဲ လို့
တစ်ရှုး ထိုး တွေ : လိုက်မိတာ မေပွန်အလွန်ပဲ။

ခွဲစိတ်စရာ လူနာရှိလို့ ခေါ်တာပါ။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ရှိလျက်နဲ့ ခေါ်တာ ကတော့၊ ဒါက တော့ မေမွန်ကို တွေ့ ချင်လို့လည်း ပါမှပေါ့။ မေမွန်ပညာရဖို့ခေါ်တာပါလို့ ခပ်တည်တည်နဲ့လည်း ပြောနိုင်တာပေါ့။

မေမွန်လည်း ပညာလိုချင်လို့ ကိုယ့်ဂျူတီမဟုတ်ဘဲ သွားရတာ ပါလို့ ဆင်ခြေကောင်း ကောင်း ပေးနိုင်တာပေါ့။ ယုံတာမယုံတာ အသာခေါက်ထား။

သူ့ရောက်တတ်ရာရာလျှောက်မေးတာကို ဖြေရင်းသူ့နောက်တာ ပြောင်တာကို တသော သော ရယ်ရင်း အချိန်အတော် ကြာသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

“မေမွန်ရေ၊ ညှော်တယ်ဟေ့။ မီးဖိုပေါ် ဘာတင်ထားသလဲ”

မေမေ့အသံဟာ လှေကားထိပ်ကနေ စူးစူး ရှုရှုကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပေါ်ထွက်လာ တယ်။

ဘာတင်ထားသလဲတဲ့။

“ဆရာ ခဏလေး။ မေမွန်မီးဖိုပေါ်မှာ ...”

တယ်လီဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ခုံပေါ်တင်ခဲ့ပြီး မီးဖိုထဲ ပြေးရတာ ပေါ့။

အိုး...မုန့်ဟင်းရည်ဟာ ခြောက်ကပ် တူးချစ်နေကုန်ပြီ။ ပြန်ခြစ်ထုတ်လို့တောင် ပြောင်ပါ တော့မလားမသိ။ ဒုက္ခပါပဲ။

မီးခလုတ်ကို ပိတ်၊ ချိုင့်ကို လက်ကိုင်ကနေ ဆွဲပြီး လက်ဆေးခွက်ထဲ ချလိုက်ရတယ်။ ပူလွန်းလို့ ရှိခနဲ မြည် သွားသေးတယ်။ ရေပိုက်ဖွင့်ချလိုက်တော့လည်း တရှိရှိမြည် သေးတာပဲ။ ချိုင့် တစ်ဝက်စာလောက် ရေထည့်ပိပ်ထားခဲ့ရတယ်။

ဖုန်းဆီ ပြန်ပြေးသွားပြီး ကောက်ကိုင် လိုက်တော့ တူ တူ တူ တူ နဲ့ လိုင်းပြတ်နေပြီ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ပဲ ဖုန်းကို ဖုန်းခွက်ပေါ်လည်း ပြန်တင်ရော စီခနဲ မြည် လာပြန်ရော။ ပျက်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ “မမသန့် ရှိပါသလား” တဲ့။ ကဲ။

“လာပြီ လာပြီ”တဲ့။ မေပွန် ခေါ်ဝရာတောင်မလိုဘူးလေ။

အဝတ်လဲပြီး ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်၊ အသင့်ကိုင်လို့ ဆင်းလာတဲ့ မေမေ့ကို မေပွန်က မလိုတမာ ကြည့်နေမိတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မေပွန်ဖုန်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ဖုန်း ဖြစ်နေ လို့။

ကတ်ဆက်ကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်တာ ရုတ်တရက် ဟိန်းထွက်လာတယ်။

“သီချင်း နည်းနည်း တိုးလိုက်စမ်း မေပွန်။ ဒီမှာ မကြားရဘူး”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တိုးပစ်လိုက်တာ အသံတောင် မထွက်တော့တာမို့ မေမေမျက်နှာ အိုပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

မသိလိုက်ဘာသာနဲ့ ခလုတ် ပြန်လှည့်ရတယ်။

ဒီတစ်ခါ ကိုကိုသွင်းလာတာတွေ က မြန်မာ့အသံ သီချင်းတွေ ။ အနှစ် နှစ် ဆယ် သီချင်းတွေ ပေါ့။

“xxx ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဆီxx မှန်းဆကာတမ်းတကာလွမ်းရပါမည် xx”

ဖုန်း ပြောပြီးသွားတဲ့ မေမေဟာ နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်မုန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အကျီဆွဲ ဆန့်လှည့်ပတ် ပြုပြင်တယ်။

မဝဘူးဆိုရင် မေမေဟာ တော် တော် နုပျိုနေဦးမှာ ။ ခုလည်း မျက်နှာကလေးပဲ ကွက်ကြည့် နေရင်တော့ မေပွန်တို့နဲ့ ညီအစ်မဆိုလည်း ယုံမှာ ပဲ။ ကွမ်းတော့ စွဲမသွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။

“လမ်းထိပ်ကပဲ ထွက်စောင့်နေမယ်။ ဝင်းတံခါးပိတ်လိုက်ဦး။

ဒီအိမ်ရှေ့တံခါးလည်း ပိတ်ထားပါ။ တော် ကြာအိပ်နေတုန်းသူခိုးတက်မှဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ရုံဆိုတော် သေး”

မေမေက ခန်းခနဲကျိပ်ရင်း ဝေ့ကာ ဒေါက်ဖိနပ်အဖြူကိုစွပ်တယ်။ အမယ် ခြေသည်း ရွှေအိုရောင် တွေ ဘာတွေ ဆိုးလို့၊ သူ့နှုတ်ခမ်းနီနီ ဖက်ရှင်ပေါ့လေ။

ခုမှ သတိထားကြည့်မိတယ်။ ဆံထုံး ပုံဆန်း ထုံးဖွဲ့ထားသေးတယ်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆံထုံးမဟုတ်ဘူး။ ဆံညှပ်ကလေးတွေနဲ့ နံဘေးက စုသိမ်းထိုးညှပ်ပြီး ဆံထုံးလိုလို လုပ်ထားတာ။ စုသင်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ စုရိုနေရင်တော့မေမေသွားစရာရှိရင် စုက ဆံပင်ပြင်ပေးနေကျ။ အဝတ် အစားလဲစုပဲ ရွေးပေးလေ့ရှိတယ်။

မေမေ သွားလိုက်တော့မှ မေမွန် အပေါ်ထပ်တက်ပြီး

မေမွန်တို့မှန်တင်ခဲ့ပေါ်ကလက်သည်း နီဘူးတွေ ထဲက မိတ်ကြိုက်တစ်ရောင် ရွေးတယ်။ မိတ်ကပ်ရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေး။

“xx တရွေ့ရွေ့လာချေပြီလေxxပင်လယ်တွေ ဖြတ်သန်း ရိုးမအပေါ် လွှားကျော်ကာလေ xx”

ဆရာဝန်မကြီးသာ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်တစ်ခါမှ ခြေသည်း လက်သည်း မဆိုးဖူးဘူး။ ဒါဟာ ပထမဆုံးပဲ။

ဘယ်ညီပါ့မလဲ။ နံဘေးတွေ စွန်းကုန်ပေကုန်လို့ ဖျက်လိုက်ရတာ လည်း မပြောပါနဲ့တော့။ ဖျက်ရင်း လက်လွန်သွားပြီးခြေမ၊ ခြေသည်းဆိုးဆေး တချို့ပါသွားလို့ တစ်ခုလုံးဖျက်၊ တစ်ခုလုံး ပြန်ဆိုး။ အိုး... အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ။

တယ်လီဖုန်း ကတော့ ယောင်လို့တောင် မလာတော့ပါဘူး။

ဪ... တစ်ခါတော့ လာတယ်။

“ငါးသော ငါးကလား ခင်ဗျာ” တဲ့။

“မဟုတ်ပါဘူး” လို့ စိတ်ကို ဆွဲဆန်ပြီး ဖြေပါသေးတယ်”

ဒါကိုပဲ...

“ဘယ်ကပါလဲ ခင်ဗျာ” လို့ လာလာချည်သေး။

“ငါးသော ငါးတော့ မဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲရှင်” လို့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဖြေပြီး

ဖုန်းချုပ်လိုက်တာပေါ့။

“xxxမကြင်ဝံသု မောင့်အ ဖြစ်များ ရယ်ကြောင့် xx ဒီဘဝအတွက်တော့ နမလက်လျှော့နေ လေဦးတော့ကွယ်xx”

သီချင်း ဆယ်ပုဒ်လောက်ထဲက ရောပြီ ပါလာတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မေပွန် ဝမ်းနည်းတယ်။

ဆိုးပြီးသား ခြေသည်းတွေ ကို အကုန် ပြန် ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။

ကိုကို ခုတင်မှပဲ ကိုကို ခေါင်းအုံးတစ်ခြမ်းကိုအုံး၊ တစ်ခြမ်းကို လက်တစ်ဘက်က အသာ သိမ်းပွေ့လို့ ဖျက်လုံးမှိတ်ပြီးခွေနေမိတယ်။

တယ်လီဖုန်းကိုလည်း မမျှော်တော့ဘူး။

မေပွန်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ကိုပဲ အမှတ်မထင် ပြန် သတိရနေ တွေးနေမိ တယ်။

ကိုကိုနဲ့ မေပွန် အတွဲ မိတာက ပန်ဂေါလီကစားတာရယ်၊

ကြက်တောင်ရိုက်တဲ့ကွင်းကို အပီ လုပ်ထားတာ။

မေမေနဲ့စုစည်း ကစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူတို့ကခဏခဏ ဖျက်တယ်။

မေပွန်နဲ့ကိုကို ကတော့ ညနေတိုင်း မှန်မှန် ကစားတယ်။ စာမေးပွဲဖြေရတဲ့ရက် လောက်ပဲ အဖျက်ခံတာ။ မေပွန် တို့ရဲ့ ဝမ်းကွဲတွေ နဲ့လည်း ကစားတာပေါ့။ တစ်ခါတလေ သူတို့နဲ့ အတွဲ ၊ တစ် ခါတလေ တစ်ယောက် ချင်း။

ကြက်တောင်ရိုက်ကို အလျင်ဆုံးဖျက်ပစ်ရတယ်။ ကိုကိုကမအားဘူးဆိုပြီး မကစားတော့ တာ။ ဒါပေမယ့် သူဖျက်ပစ်ရတာ ပါ။

မေပွန်တို့အူဖြူ နေတာ၊ ရယ်မောနေတာတွေ ကို ဘွားဘွား ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာ၊ တစ်နေ့ တခြား ပိုပိုပြီး ဒီဂရီတက်လာတယ်။

ကိုကို ရုတ်တရက်ကြီး အလုပ်တွေ များ ပသွားခင် မအားမလပ် ဖြစ်ပသွားခင်

တစ်ရက်ကပေါ့

အားလုံးပွဲသိမ်းပြီး အသီးသီးအိပ်ပြန်ကြ၊ ရေချိုးကြပေမယ့် မေပွန်နဲ့ ကိုကို ကစားနေရင် သေးတယ်။ နှစ် ယောက် တွဲ ပွဲမှာ မေပွန်တို့ဘက်က ရုံးထားလို့ မေပွန်ကပဲ ကိုကိုကို စိတ်မကြေပွဲ စိန်ခေါ်တာ။

ကိုကိုက ငါးမှတ် အကြောပေးထားတယ်။

မနိုင်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် အကြောရထားတဲ့ အမှတ်နဲ့ဆိုသရေလောက် ချိတ်လောက်တယ် ဆိုပြီး မေပွန်အားခဲကစားတာပေါ့။

“မေပွန်နိုင်ရင် ဘာလီငါးလုံးပေးမယ်ကွ”

ကိုကိုဟာ သူ့ဘာင်းဘီကိုနောက်အိတ်ကပ်ထဲက ဘာလီချ ချဉ်တစ်လုံးထုတ်ပြုပြီး ကျိစယ် တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ သူနဲ့မေပွန် သရေ ဖြစ်နေပြီ။

“ကိုကိုက ခုတ်မချနဲ့ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဟိုဘက်ထောင့် ဒီဘက်ထောင့်လဲမရိုက်နဲ့”

“ကဲ.. မရိုက်ဘူး”

ကိုကိုဟာ မေပွန်ကိုစ နေ၊ နောက်နေရတာ ကို အင်မတန်ပျော်နေတယ်။

ကြက်တောင်ကို တအားရိုက်တော့မလို လက်နောက်ပစ်လွှဲပြီးမှ၊ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း လုပ်လွှတ်တာက တစ် ဖျိုး။

ကွင်းနောက်နားအထိ နောက်ဆုတ်ပြီး အသင့်စောင့်နေတဲ့ မေပွန်မှာ ပိုက်နားကပ်ကျလာ တဲ့ ကြက်တောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။

မေပွန်စိတ်တိုပြီး ကွင်းလယ်ကောင်မှာ ပဲ ပေပြီး ရပ်နေတယ်။

“ကစားတာပဲ။ အားကစားစိတ်ဓာတ်ပွေးမှပေါ့။ အနိုင်အရှုံးသည်သာမည၊ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း သည်သာအဓိက ဆိုမဟုတ်လား။”

သူကြိုက်တောင်ကောက်နေတုန်းမှာ သူ့ကျောပေးထားတဲ့ မေပွန်တို့အိမ် (ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်) ပြတင်းပေါက်မှာ ဘွားဘွားကို မေပွန်တွေ လိုက်တယ်။

ကြည့်နေ...ကြည့်နေ။

မေမေ့ကို သူဖိအားပေးဦးတော့မယ်။ ကိုကိုနဲ့ မေပွန်ဟာ မှာ ငါ့ရီတရောတောင်မှ အိမ်ထဲပ ဝင်သေးဘဲ ခွေးရော ယုက်တင် နိုင်လွန်းတယ်။ မေပွန်ဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆယ့်လေး ငါးနှစ် ဆိုတဲ့ အရွယ်ဟာ ခိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိဘာညာ ဘာညာ။

ကိုကိုက သတိပထားမိဘူးလေ။

ဒီတစ်ခါ သူလွှဲအရိုက်မှာ မေပွန်နဖူးကို ဒေါက်ခနဲလာမှန်တယ်။

သူက ခုတ်ခုလိုက်တာ။

မေပွန် နာသွားတယ်။ အာလူးသီးတောင် နောက်တော့ထလာတယ်။

“ဟာ..ခဲဆာရီး မေပွန်ရော၊ ကိုကို တပင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြစ်ပမ်း။ တော် တော် နာသွား သလား။”

“နာသွားတာပေါ့။ မူးသွားတာပဲ။”

ဘက်တံကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချပြီး နဖူးကို လက်နဲ့ အုပ်လို့ မှုန်လုံးကိုမှိတ်ထားရတယ်။

ကိုကိုက အနားပြေးလာပြီး “မှန်းစမ်း” လို့ ကြည့်တယ်။ သူ့လက်ပဝါးနှစ် ဘက်ကိုပွတ်ပြီး လက်ပူအုပ်ပေးတယ်။

မေပွန် တကယ်နာတာပါ။

ကိုကိုစိတ်ပူတာမလွန်ဘူးလို့ပြောတာ။

တကယ်နာမှန်းနဖူးကမှသီးကြီးထွက်လာတာ သက် သေပဲ။

ဒီတော့ မေမေက ဘယ်သူပါမလဲ။ ရေခဲတောင် အုပ်ပေးသေးတယ်။

ဘွားဘွားပဲ...။

ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းအော်လိုက်တာ။

“မကြီးမငယ်နဲ့ ဟိုနှစ် ယောက် ဟာ လွန်လွန်းနေပြီနော်။ မိုးပဲချင်တော့မယ်။

ဘာ ကြက်တောင် မြင်ရမှာ လဲ ဝင်ကြဲတော့” ...တဲ့။

ကိုကိုက အသားသိပ်ဖြူတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ဘွားဘွားအော်လိုက်တော့
သမန်းသီးမှည့် လို့ နိရဲသွားတာပဲ။

ဘွားဘွားတို့အိမ်မှာ တုန်းကလည်း ကိုကို အတွက်သီးသန့်အခန်းမရှိဘူး။
ကားဂိုဒေါင်ထပ် ခိုးမှာ သူ အိပ်ရတာ ။

အဲဒီ ညတော့ သူလာမစားဘူး။

မေမေက သွားချောခေါ်တော့ သူ ဗိုက်နာနေလို့ပါတဲ့။

ဗိုက်နာတာ မဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်နာတာပါ။

ရှက်စိတ်နာ၊ ဟုတ်တယ်။ ရှက်ပြီး စိတ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတာ။

ကြက်တောင်ရိုက်တာ မေပွန်တို့ ဟောင်နပတွေ စုစည်းပျော်ရွှင်မှု ပါ။ ဒါပေမယ့်
သူ ကြက် တောင် မရိုက်တော့ဘူး။

မေပွန်နဲ့လည်း မရိုက်ဘူး။

ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မရိုက်ဘူး။

လုံးဝကို ကြက်တောင် မရိုက်တော့ဘူး။

ကိုကိုဟာ အမှတ်သညာ ကြီးတဲ့သူ။ အစွဲအတေးကြီးတဲ့သူ။

ပေပေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက္ခမအိမ်မှာ မပျော်လှဘူးလို့ မေပွန်ပြောခဲ့တယ် ထင်တယ်နော်။

ဒီအိမ်ကိုရလိုက်တာ မေပွန်တို့ အားလုံးသိပ်ပျော်ကြတာပဲ။

ပေပေနဲ့ ကိုကို ကတော့ အပျော်ဆုံး ဖြစ်မှာ ပါပဲ။

တွေ့ရင်း ငေးရင်း ပျော်လုံးတွေ လည်း မှေးစင်းကျလာတယ်။

တယ်လီဖုန်း မလာဘူး။

မေပွန်လည်း မပျော် ဖြစ်တော့ဘူး။

အရာရာကို မပုပျောက်သွားပြီး မေပွန် အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် မပျော်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့မေပွန် ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း ကိုကို့ဆီက ဘာလီချ

ဆွဲကလေး ပြုတ်ကျသွားတယ်တဲ့။

မေပွန်ကောက်ယူပြီး စက္ကူဖြေနေတုန်းမှာ ဘွားဘွားက ပုတ်ချပ်လိုက်ရောတဲ့။

ဘွားဘွားကြောင့် မေပွန်စိတ်ကလေး အနည်မထိုင်ခဲ့တာများ လား။

စုဘာသာ ဖြန်ရောက်လာနှင့် မယ် ထင်ပေမယ့် ပေပေတို့နဲ့ပဲ

ပါလာတော့တယ်။ သူတို့ တစ်တွေ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ညနေ ငါးနာရီခွဲနေပြီ။

တစ်နည်းနဲ့ အချိန်အချက် အဆင်ပြေ သွားကြပုံပါပဲ။

“မိုးကျတာနဲ့ အုတ်ဇွေက ပိုကျမှာ သားရယ်။ ဘာလို့လက်ထဲထားမလဲ။

ငွေရင်းလည်း မြုပ်တယ်”

“ဒီနှစ် မကျဘူး ပေပေရ။ အုတ်စက်တစ်ခု ပျက်နေတယ်။ ပြီးတော့

မိုးအကျလဲနောက်ကျမယ်။ ဝါထပ်တယ်”

ကိုကိုနဲ့ မေပေဟာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး သူတို့ကိစ္စကို သူတို့

ဆွေးနွေးနေ ကြတယ်။

“သွပ်ပါမစ်တွေ ကလဲ လက်ထဲမှာ တစ်ထောကြီး။ မင်းလိုသာဖြင့် ငါတော့ လူပါ

ပေါင်ရ တော့မယ်”

ကိုကိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

“ဆီးဖျော်ရည် ဖျော်ပေးမမ” လို့ ပြန်ရောက်ရောက် နှင်းပူဆာထားတဲ့

စုဆီကလည်း အား ခနဲစူးစူးဝါးဝါး အော်သံ၊ ကန့်ကွက်သံ ကြားရတယ်။

“လူတော့ မပေါင်ပါနဲ့ မေပေရယ်။ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့။”

မေပွန်က သူတို့ကို ဝင်းတံခါး ပွင့်ပေးပြီးတာနဲ့ အိပ်ထဲပြန်ရောက်နေတာ။

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်အောင်းပြီး အအေးပုလင်းတွေ ၊ ဖန်ခွက်တွေ နဲ့ အလုပ်ပြုနေရတယ်။

ဟုတ်တယ်။

မေပွန် ခြေသည်း ပြန်ဆိုထားပြီးနေပြီ။

လက်တစ်ဘက်လည်း ဆိုးထားတယ်။

ရွှေရောင် ကလေး။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြင်ခံဝံ့ဘူးလေ။

မေပွန်ဘာသာ ကျိတ်ရှက်ပြီး သူတို့နားကို မသွားဝံ့ဘူး။

မနှစ် က နှစ် သစ်ကူးလက်ဆောင်ရထားတဲ့ ကလစ်ကလေးနဲ့လည်း ဆံပင်တွေ

စုသိမ်း ညှပ်ထားသေးတာ။

မေပေပေးထားတဲ့ ကလစ်လေး။ ဖိလစ်ပိုင်က ဝင်တာတဲ့။ သံရုံး

ညွှန်ပွဲတစ်ခုကနေ မေမေ လက်ဆောင်ရထားတာ။ စုပို့တစ်စုံ။ မေပွန်ဖို့ တစ်ခု။ စုက
ဆံပင်တို့လို့ ဘီးကုပ်ကလေးတစ်စုံပေး တယ်။ မေပွန်အတွက်တော့ ဒီကလစ်ပေါ့။ ရွှေမှု
နံတောက်တောက်နံ ပဲပွင့်အနက်ပုံ ကော် ကလစ် ကလေး။

ပြီးတော့ ရွှေအိုရောင် ဘီဘဲ ထဘီနဲ့ အနက်ရောင် အင်္ကျီလက်ဖြတ်ကိုလည်း
ဝတ်ထား သေးတယ်။ အဲဒီ အင်္ကျီလက်ဖြတ်ကလေးနဲ့ မေပွန်သိပ်လိုက်တာပဲလို့
စုကပြောတာနဲ့ကို ရှက်ပြီး မဝတ်ဘဲ သိမ်းထားတာ။

စု အိမ်သာဝင် သွားတုန်း ဧည့်ခန်းဘက်ကို မေပွန်ဆောင်းကြည့်တယ်။

ကိုကိုနဲ့ မေမေဟာ စာရွက်စာတမ်းတစ်ထပ်ကို

လှန်လှောကြည့်ရင်းအလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ တော် ပါသေးရဲ့ ။

“အေးအေးဖျော်ခဲ့ပြီ” လို့ အိမ်သာတံခါးနားကပ်ပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ပြောခဲ့တယ်။

လှေကား ကနေ ခပ်သုတ်သုတ်အပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါ အောက်ထပ်ဆင်းဖို့
ခက်နေပြန် ရော။

ပြန်ပဲ ချွတ်လဲရမလား ဒီတုံ့ချတုံ့နဲ့။

မေပွန် ပြန်လဲစရာမလိုတော့ဘူး။

စုရယ်လေ....

“ကျောင်းပိတ်ထားတော့ အလုပ်ကမရှိ၊ အလုပ်မရှိတိုင်းလက်ဖက်သုပ်စား။

အတင်းပြော။ အဝတ်အစားအကြောင်းပြော။ ဟင်း..တစ်နေ့လုံး ညောင်းညှာကိုက်ခဲ
ပင်ပန်းလိုက်တာနော်” တဲ့။

ညည်းညူရင်း အဖြေတတ်လာတယ်။

“သနားစရာကြီးခင်ဗျာ၊ သွပ် သွပ် သွပ်”

မေပွန်ဟာ လှေကားကို ကျောခိုင်းပြီး စားပွဲပေါ်က သားဖွားမီးယပ်စာအုပ်

(ရှက်ကော်စ်) ကို သဲသဲပဲပဲလှန်လှောရှာဖွေနေရတယ်။

ခုမှပဲ စုဟာ မေပွန်ကို သေချာလေ့လာခွင့်ရတော့တာ။

“ဟယ်...မမ။ ရှိ၊ ဝမ်းထုတ်ပြီး ဒါကဘယ်လဲ။ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း”

မေပွန်ရှက်စိတ်တိုတာပေါ့။ မဖြေပါဘူး။

ယူသွားမယ့် အိတ်ထဲမှာ ပဲ နားကြပ်ပါသလား။ ဘော်ပင်ပါသလား။

ခရင်ပတ်စ်ဘူးပါသလား။ စစ်ဆေးနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တာတွေ က မလိုဘူးလေ။ ဆေးခန်းက မေပွန်အတွက် နံရံကပ်ဗီရိုထဲ မှာ သိမ်းခဲ့ပြီးသား။

“ကိုကိုရေ မမရယ် ရှိ၊ အပြတ်ပြင်ထားတယ်ဟေ့။ ဘယ်သူနဲ့ခွန်းထားလဲ မသိဘူး။ ရအောင်စစ်စမ်း”

စုကို ခပ်တည်တည်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပခုံးသိုင်းအိတ်ကြို
ကိုလက်ကတန်းလန်းဆွဲလို့ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့တယ်။

မျက်နှာတော့ ထူသား ပူသား

ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။

မေပွန်တို့အိမ်မှာ က ဒီလေ့ကားကဆင်းပြီး ဒီညခန်းကဖြတ်ထွက်မှာ ပဲ အိမ်ပြင်ရောက်မှာ ။

စုရဲ့ ဣ လောင်လောင် လုပ်ပုံတွေ ကို မေမေက ပြုံးစေနေသဘောကနေလေရဲ့ ။

ကိုကိုမျက်နှာကို မေပွန်မကြည့်ဘူး။

သူရယ် ခွင်ပြုံးခွင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ဒါကဘယ်လဲ” တဲ့။

ကိုကိုအသံက အေးစက်စက်ဟော့လိုက်တာ။

မေပွန်ကို ကွန်းထိုက် တစ်ယောက် လိုက်နေတယ်လို့ကြားစကလည်း

ကိုကိုအသံလိုပဲ အေး စက်စက် ဟော့ကြော့ကြော့နဲ့လေ။ မေပွန်မသိဘဲရှိပါ့မလား။

စုမှာ ဆို ယောက်ျားကလေး ပိတ်ဆွေတွ တရုန်းရုန်းနဲ့။ အိပ်ကိုလာသမျှ
တယ်လီဖုန်းဟာ လည်း သူ့ဖုန်းကတစ်ဝက်မကဘူး။ ကိုကိုနဲ့ မေပွန်တို့ရဲ့ ဖုန်းဆိုတာ
ဆယ်ခါရမှ တစ်ခါပါပဲ။ သူ့ ဧည့်သည်တွေ ဆိုလည်း လာသလားမပေးနဲ့။ သူကလည်း
သွားလိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်၊ သွား လိုက်ရတဲ့ ပွေးနေ့ပါတီ။ ဒါကျ ကိုကိုတို့ ပေပေတို့က
ဘာမှမပြောဘူး။ စုကိုဆို လူကြီး တစ်ယောက် လိုသဘောထား ပိတ်ချကြတာ။

“ဆေးခန်း” လို့ မေပွန်က တုံးတိတိပဲ ဖြေတယ်။

“မနေ့ကလဲ ညဂျူတီ၊ ဒီနေ့လဲ ညဂျူတီလား”

“အမြော့ခွဲပွေးတာ သွားကြည့်မလို့”

မေပွန်အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံတယ်လေ။

လှေကားအလယ်လောက်ကနေ ပြောလိုက်တဲ့မေပွန်စကားကို ဧည့်ခန်းထဲက
မော့ကြည့် နားထောင်နေတဲ့ မေပေတို့သားအမိရော၊ လှေကားထိပ်ကနေ တစ်ထစ် နှစ်
ထစ်အထိ လိုက်ဆင်း ချောင်းကြည့်နေတဲ့ စုပါ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း လက်ခံရတာ ပေါ့။

တလေးတစား အထင်တကြီးကို လက်ခံရတာ လေ။

ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့ အတွက်တော့ မေပွန်သတိထားမိတာက
ဖြစ်လာတဲ့ အတွက်တော့ မေပွန်သတိထားမိတာက မေပွန်ကို သူတို့အားလုံး

အထင်ကြီးကြတယ်သိလား။ ဆေးကျောင်းသူ ရိုးအအ
မေပွန်ကိုတောင်ဆေးကျောင်းသူမို့လို့တော့ သူတို့ အထင်ကြီးခဲ့ကြရ တာပဲ မဟုတ်လား။

“ခဏနေပါဦးလားဟာ။ ကိုကိုလိုက်ပို့မှာ ပေါ့”

ချက်ချင်း လေသံ ပြောင်းသွား တဲ့ ကိုကိုကို မေပွန်ကိုတံဖြိုး လှောင်ပြုံးမိတယ်။

“နေပါစေ။ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလာတာ ကိုကိုနားတော့ပေါ့။ သိပ်ပင်ပန်းနေမယ်

သူ့ကို မေပွန်တကယ် အားနာနေတယ်။ သူလိုက်မပို့စေချင်ပါဘူး။ သူ့ကို

လိုက်မပို့ဝေခွင့် ပါဘူး။ သူ့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းရက်ပါဘူး။

မေပွန်ခရီးကို မေပွန်ဘာသာပဲ သွားသင့်ပါတယ်။

“မင်းနမက သူရှိပြန်ပြင်ထားတာကို ပိုင်းဟားလို့ အထာမကြည် ဖြစ်နေပြီ ကိုကို”

အဲဒါလည်းပါတော့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါချည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။

မေပွန်ရှင်းမပြုတတ်ဘူးကွယ်။

“သူတို့ ဆေးခန်းက ရန်ကုန်မြို့လယ်က ဆေးခန်းကိုးမေပေရာ။

ဆေးတက္ကသိုလ် (၂) တန်းကလို မေပွန်ဒိုက်ပုံဖမ်းနေလို့ ဘယ်ရတော့မှာ လဲ”

ကိုကိုက သူ့နားလည်မှု နဲ့သူ ကျေနပ်စိတ်ချ သွားပုံရတယ်။

သူများ တကာတွေ ဘယ်လိုပဲ ခေတ်ပီရုံ

ခေတ်ဆန်ရုံမကလိုခေတ်ရှေ့ဘယ်လောက်ရောက် နေလည်း မေပွန်စိတ်မဝင်းစားဘူး။

အတုမယူဘူးဆိုတာ ကိုကိုမေ့သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာလား

မပြောတတ်အောင်ဘဲ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မေပွန်ကို သူ လိုက်ပို့ဦးတော့မယ်။

ဟင်းလင်းဟထားပြီးသား သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးပြန်တတ်ရင်း နေရာက

ထနေပြီ။

သူ့နမ နှစ် ယောက် ထဲက တစ်ယောက် ၊ သူ့မှာ မောင်နမသုံးယောက် ရှိတဲ့

အနက် တစ် ယောက် လို့ သူ့ဖွဲ့မှတ် ချစ်ကြင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့မေပွန်ကို သူလိုက်ပို့ဦးတော့မယ်။

မေပွန်ဟာ ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အသင့်စောင့်လို့သာ နေလိုက်တော့တယ်။

သေချာတာတစ်ခုက မေပွန်မသွားချင်ရင် မသွားလို့ ဖြစ်တဲ့ခရီးပေမယ့်

မေပွန်ကိုက သွားချင်လို့ပဲသွားမိတော့မယ်။

အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ကနေ စုကင့်ကြည့်နေတယ်။

“မမရေ၊ နင်တော် တော် လှနေတယ်ဟေ့။ အဲသလို လှတပတလေးပြင်ပြီး ဆရာဝန် တစ်ယောက် တော့ အပါခေါ်ခဲ့ကွာ”

မေမွန်ဟာ စုရဲ့ စကားတွေ ကိုထုံးစံအတိုင်း နားခါးတယ်။

မေမေရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဆီမန်း မန်းသလို တွတ်တွတ် တွတ်တွတ် ပြောသံကြားတယ်။

စုကို ဟန့်တားတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

“မမရေ၊ နင့်ဖို့မရှာချင်လဲ ငါ့ဖို့ရှာခဲ့သိလား”

ကားပေါ်တက်တော့မယ့်ကိုကိုဟာ စုကို ပြုံးပြုံးကြီးမော့ကြည့်ပြီး “အရူးမ”လို့ ဩဘာ ပေးတယ်။

“မထူးပါဘူးကိုကိုရား။

တစ်ခါကထွက်ရတဲ့အတူတူ အပြန်ကျဘူးသီးကြော်ဝယ်ခဲ့။ သုပ် စားရအောင်”

ခါတိုင်းသာဆိုရင် မေမွန်မရှိခိုက်မှာ စုဝေးပျော်ပွဲကျင်းပတယ်ရယ်လို့ မေမွန်စိတ်ခုဝမ်းနည်း မှာ ပါ။

ခုတော့လေ ကိုကိုကို့ မသိလိုက်တာသာ ပျော်ရွှင်နေကြတာကိုပဲ မေမွန်စိတ်သက်သာရာ ရနေတယ်။

မေမွန်ဟာ အတောင်အလက်စုံလင်လို့ အပုံလည်း သင်ခဲ့ပြီလေ။ လောကရဲ့ အကွေ့ အကောက် ချောက်ကမ်းပါးနဲ့တော့အုပ်တွေ ဆီ ခြေဆန့်လိုကြည့်တော့မယ်။

အချစ်ဆိုတာကို မေမွန်ရှာဖွေကြည့်ဦးမယ်လေ။

အိမ်ကနေ ခြောက်နာရီ မထိုးခင် ထွက်လာခဲ့မိပြီးမှ ဆန္ဒစောလွန်းနေပြီလို့

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိတယ်။

မေပွန် ဇော့ပေါလွန်းနော့ဖြီ ထင်တယ်။

ကိုကိုလိုက်မပို့ရင်တော့ မေပွန်သိပ်စောနေမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဘက်စ်ကားနဲ့သွားရင် အနည်းလေး နာရီဝက်ကြာမယ်။ ကားစောင့်ရတာ ရယ်၊ လမ်းလျှောက်
ရတာ ရယ် ပေါင်းရင်အချိန် ကိုက်နေမှာ ။

ခုတော့...။

ပို့နေကျလိုက်ပို့ပေးတာကိုပဲ မေပွန်က ငြူရုရာ ရောက်နေပြီလား။

“ဟိုက်....ကားစုတ် ကတော့လုပ်ပြီကွာ”

ကားဟာ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်က ပြန်ထွက်ဖို့ ဂီယာထိုးရင်းစက်သေသွားတယ်။

ပြန်နှိုးလို့မရဘဲ ကြာနေတော့ နောက်ကကားတန်းကြီးက ဟွန်းတတီတီ တပွမ်ပွမ်လုပ်ကုန်
ကြပါလေရော။

တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ဒီကားဟာ ဓွေဖောက်တတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါလိုတော့ မီးပွိုင့်မှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဟုတ်ဘူး။

အနည်းဆုံး မေပွန် ပါတဲ့ အခါကတော့ မဟုတ်ဘူး။

“အဟား...တော် သေးတယ်ကွာ။ ငါ့ညီမနဲ့မို့ပေါ့။ မိစ္ဆာ နဲ့သာဆို

ရေရလည်လည် ကျိုင် တက်မယ်”

ယာဉ်ကြော်ပိတ်ဆိုနေတာကြားတော့ မော်တော် ပီကယ်ရောက်လာတာပေါ့။

နည်းနည်း ပါး ပါးပိုင်းကြည့်ပေးပြီးဆီအုပ်ပေးတယ်။

“ဆီက ရေတွေ ပါနေတာဗျ”

ကိုကိုဟာ ပိုက်တိုတစ်ခွာနဲ့ ဆီစုပ်ထုတ်တယ်။ တစ်ခါကားကို နှိုးကြည့်လိုက်

တစ်ခါ ဆီစုပ်ထုတ်လိုက်။

သူပါးစပ်ထဲ ဝင်တဲ့ဆီတွေ ကို ဖွမ်းဖွမ်းနဲ့ထွေးထုတ်ရင်းလက်ပြန်သုတ်လိုက်။

အဲဒီ ခဏမှာ တော့ ကားဆီပိတ်နေလို့ကသိ ကအောက် ဖြစ်နေတာကို

ပိတ်ညှစ်ဖို့မေ့တယ်။

ဆရာနိုင်ကျော်စွာ ကိုလည်း မေ့သွားတယ်။

ကိုကိုကို မေ့ပွန် သနားနေမိတယ်။

သူဟာမေ့ပွန်တို့မိသားစုအတွက် သိပ်ကိုအခွံအတာခံရရှာပေတယ်။ ဖေဖေတို့

ကျေးဇူးက သူ့အပေါ်ပိုသလား၊ သူ့ကျေးဇူးကပဲ မေ့ပွန်တို့ အပေါ်ပိုသလား.....အို

မေတ္တာခွင်းယှဉ်ရင်တော့ အပို အလိုမရှိ တစ်ပြေးညီမှာ ပါပဲထင်ပါရဲ့ ။

ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားကြတယ်။

မီးပွိုင့်နီလိုက်စိမ်းလိုက် လေးငါးခါမ ကတော့တဲ့နောက်.....

ကားတစ်စီးဟာမေ့ပွန်တို့ ကားနဲ့ဘေးကနေဘီးလိမ့်ရုံ

“ဟေး... မေ့ပွန်” လို့လှမ်းခေါ်တယ်။

သူပေါ့။

သူ့အသံကို မေ့ပွန် ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်တာပေါ့

သူက လက်ကို ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ သဘောကွေ့ပိုက်ပြုပြီး

ဆက်မောင်းသွားတယ်။

ကိုကိုဟာ သူ့နဖူးက ချွေးတွေ ကို လက်မောင်းနဲ့ သုတ်ရင်းဖြတ်သွားတဲ့

အုန်းခွံရောင် အက်စ်အီးကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မေ့ပွန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

ဆရာနိုင်ကျော်စွာ နောက်ကျောကိုလည်ဆန့်ပြီး လှည့်မျှော်ကြည့်နေမိရာက

မေ့ပွန်ဟာ ကိုကိုကိုအပြစ်ရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ မလုံမလဲကြည့်မိဟန်တူပါတယ်။

ကိုကိုရဲ့ ကျောက်ရုပ်မျက်နှာ၊ ရေခဲမျက်နှာဟာ မသိမသာကလေး

လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ပူနွေးသွားတယ်။ မေပွန်ထင်တာလေ။ ဟုတ်မှာ ပါပဲ။

မေပွန်မလုံလဲတာကြောင့် ဖြစ်မှာ ပါပဲ။

သူ့ကားကလည်း မရနိုင်သေးဘူး။

ဖြတ်သွားတဲ့ ဟိုင်းလမ်း အနီတစ်စီပေါ်က ဆွတ်တိတ်တစ်ခုက သံသေးသံကြောင့်နဲ့ အော် သွားတယ်။ မီးခြစ်ယူမလားတဲ့။

ကိုကိုက လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လက်သာပြတော့တယ်။

“အုပ်ပေး အစ်ကိုရေ ဥပြု ကျွန်တော် မန်းပူ တ်လိုက်မယ်”

သူ စက်နှိုးပြန်တယ်။

သူ့ကားကလည်း စက်မနှိုးရေ ချမနိုး။

မေပွန်ဟာ ဆရာ နိုင်ကျော်စွာ ကား ဘယ်နားပျောက်သွားသလဲလို့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လိုက် ငေးနေမိတယ်။

“မေပွန် နင့် ဧည့်သည်”

ကားပေါ်ကဆင်းရင်း မေပွန်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုကိုပြောသွားတာကို ရုတ်တရက် နား မလည်ဘူး။

“ကားပျက်နေသလား မေပွန်၊ ကိုယ်ဘာကူညီရမလဲ”

ကားပြတင်းကနေ ငုံ့ကြည့်နေပြီး ပေးလိုက်တော့မှ ဆရာအနားရောက်နေတာကို တွေ့ ရ တော့တယ်။

“ဆီပိတ်နေတာ။ ဟိုလေ ဆီထဲ ရေတွေ ပါလို့တဲ့”

“အဟဲ့...ကိုယ်က ကားမောင်းရုံ မောင်းတတ်တာပါ။ ပျက်ရင် မကူညီနဲ့ပေါ့လို့လိုက်တာပဲ။ ဆေးခန်းကနေ ဖုန်းဆက်ပြီး လာခိုင်းလိုက်မယ်။ မေပွန် ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဆီကို ပိုက်နဲ့ရုပ်ထုတ်ပြီး ပွားခနဲ ထွေးထုတ်နေတဲ့ ကိုကို ကိုရဲကလည်း
မသက်မသာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ လက်ပြုရ အချက်ပြုရတာ က တစ်မျိုး။ ဆီအုပ်ပေးရတာ က
တစ်မျိုး။

မေပွန် နှစ် ခါပြန် မစဉ်းစားဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တော့တယ်။

“မေပွန် လိုက်သွားတော့မယ် ကိုကို”

ကိုကို မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်တယ်။

“ကြ” ....တဲ့။

သူ မကြည်သာဘူးဆိုတာ သိသိသာသာကြီး။

မေပွန်က သူနဲ့ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သတိမရပါဘူး။

သတိရလည်း မိမိဆက်ပေး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုဟာ ဆရာ့အပေါ်
လိုလိုလားလားရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေပွန်သိနေတဲ့ဟာ။

“မက္ကင်းနှစ် လွှတ်ပေးမယ်လို့ မှာ ခဲ့ဦးမလား မေပွန်”

ဆရာက မေပွန်ကို တိုးတိုးညှင်သာပြောတယ်။

မေပွန်က ခေါင်းသွက်သွက်ခါရင်း လမ်းညွှာဘက်ကိုဖြတ်ကူးခဲ့တယ်။

“ဟေး ... နေဦးကွ။ မီးစိမ်းသွားပြီ”

သူက မေပွန်လက်မောင်းကိုဖမ်းဆွဲထားတယ်။ တစ်အောင်ပဲကိုင်ထားတာမို့
တော် သေး တာပေါ့။ မဟုတ်ရင်ကိုကို ဘယ်လောက် စိတ်တိုလိုက်မလဲ။

ကား တသိတသန်းကြီး ကွေ့ကောက်ပြီး မောင်းထွက်သွားကြပြန်တယ်။

မေပွန် ကျောမလှဲဘူး။ ကိုကို စိတ်ဆိုး ဟန်ဆိုး အံ့ဒဲဖြီးကြည့်နေမှာ ပဲနဲ့ပေါ့။

“လာ ကူးကြစို့”

ဟောကြည့်၊ ဆရာဟာလေ လက်ရဲ ဇက်ရဲ။

အေးလေ၊ တကယ်တော့ ဆရာဝန်တွေ ဟာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အတူတူ
အလုပ်လုပ်ကြရင်း တရင်းတနီး ရဲရဲတင်းတင်းရှိတက်ကြတာပါပဲ။

မေပွန်ဟာ ကိုယ့်အတွေ့ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်ခြေပေးလိုက် လျှော်လဲလိုက်ပြီး
နိဂုံးချုပ် လိုက်တာပါပဲ။

ကိုကိုကကားပြင်းပြီး ကျန်ရစ်တယ်။

မေပွန်က ဆရာနဲ့ ပါသွားတယ်။

မေပွန် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။

ကိုကိုကို မေပွန်မေပွန်သွားတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မတွေ့ မချင်း မေပွန်မေပွန်သွားတယ်။

မေပွန်နဲ့ နှလုံးသွေးဟာ ရပ်တန့်သွားလိုက်။ တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်လိုက်နဲ့

တကယ်ကို ပုံမှန်တော့ဘူးလေ။ 'ကားဒီးယိတ်အေရစ်သင်မီးယား' ဆိုတဲ့ နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်တဲ့
ရောဂါ ဟာ ဒီအတိုင်း နေမှာ ပါလားလို့ မေပွန်ရယ်ချင်စိတ်ပက်ကျိတွေ့ မိပါရဲ့ ။

“တစ်ခုခု ဝင်စားကြဦးမယ်နော်”

“မေပွန် ထမင်းစားခဲ့ပါပြီ”

“ထမင်းစားခဲ့ရင် တစ်ခုခု မစားရတော့ဘူးလား”

ကားဟာ နောက်ကြောင်း ပြန်သွားနေပြီ။

ဆရာဟာ စတီယာရင်ပေါ်လက်တစ်ဘက် သာဗွေတင်ပြီးတစ်ဘက်က
စီးကရက်ကို ရိုက် လိုဖွာနေတယ်။

သူ့လက်တွေ ဟာ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် အချိုးအဆက်ကျလိုက်တာ။

(ကိုကိုလက်လို အဆစ် ကြီးတွေ ထမနေဘူး။ ဒါတော့ ကိုကိုလက်တွေ က ကားပြင်လိုက်၊

ရေစက်ပြင်လိုက်ဖို့ပါလေ။ ဆရာ တို့လို စတီးလ်ဗားကလေး၊ ကတ်ကြေးကလေးကိုင်ပြီး အနုစိတ်ရတဲ့လက်တွေ မှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါကနောက်မှ ယှဉ်ထိုးကြည့်မိတာတွေ ပါ။ အဲဒီ တုန်း ကတော့ ဆရာမှ ဆရာ၊ ဆရာ တစ်ယောက် သာပါပဲလေ။)

“မေပွန်မဆာတော့ဘူး”

“မဆာလဲ ကိုယ့်ဘေး လာထိုင်နေ။ အအေးသောက်”

မေပွန် ထပ်တွန့်စရာ မရှိတော့ဘူး။

သူ့အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်တာကို မသိမသာပြုံးရင်းငြိမ်နေလိုက်တော့တယ်။

ရွှေအိမ်တော် မှာ သူ့ခေါက်ဆွဲကြော်စားတယ်။ သူ့ တစ်ယောက် တည်း

မကုန်လိုပါဆိုပြီး မေပွန်ကို နည်းနည်း စားခိုင်းတယ်။၏

သူ့မှာ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ အသည်းကြော်၊ ဝက်သားလုံးကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့် ကြော်တွေ ဗရပွဲ။ ရေခဲစိမ်ဘီယာ တစ်ဘူးနဲ့လေ။

မေပွန်အတွက်က ကုတ်ခ တစ်ဘူး။

ထောင့်ဆုံးအခန်းကလေးဟာ အေးဆေး လွတ်လပ်လွန်းပါတယ်။

သီချင်းသဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရတယ်။

“မေပွန်ခိုက်ပြည်နေပါပြီဆို ဆရာကလဲ”

“တစ်လုတ်တည်း .... တစ်လုတ်တည်း”

ဆရာက မေပွန်ကို ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်စွန်း ခွဲတယ်။ သူကလေး ... ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ တိုးလိုး တန်းလန်းကျမနေအောင် သိမ်းဖြတ်ပြီး ခပ်တတ်တယ်။ အနုစိတ်တဲ့လက်ပေပဲလေ။

မေပွန် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြုံးလည်းပြု

းချင်တယ်။

သူက တူကောင်းကောင်း သုံးတတ်တယ်။ အသည်းတစ်ဖက်ကို တူနဲ့ညှပ်ပြီး
ပေမွန်ကို ခွံ့ ဖြန်တယ်။

“မင်းက လှတယ်။ အသည်းစားမယ့် ကောင်မလေးပဲ” တဲ့။

“အပယ် ... ပေမွန် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

သူ ရယ်လိုက်တာ။

သူ့ ဘယ်ဘက်သွားတက်ကလေး လက်ခနဲ ပေါ်လာတာကို ပေမွန် ခွဲခွဲငြိငြိ
ငေးနေမိတယ်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းက ဆေး (၂) က ကောင်မလေးပဲ။ ကိုယ်မေ့သွားလို့ပါ။
ဆေးရိုး ... ဆေးရိုး”

ဘီယာတစ်ဘူးကနေ နှစ် ဘူးတိုးလာတော့ ပေမွန် လက်ပတ်နာရီကြည့်ရင်း
မျက်လုံးဝိုင်းစ ပြုလာတယ်”

“ဘာလို့နာရီကြည့်နေရတာ လဲ ပေမွန်” တဲ့။

“ခွဲမှာ ခုနစ်နာရီဆို”

“သတ်မှတ်ထားတာလေ”

ဆရာသောက်တာ များ သွားမလားလို့ ပေမွန် စိတ်ပူနေတယ်။ ဘီယာဟာ
မပူးတတ်ဘူးလို့ ကွန်းထိုက်တို့က ပြောပူးပေမယ့် မတော် တဆများ ပူးနေမှဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်
ခွဲစိတ်တော့မှာ လဲနော်။

“ကလေးမရဲ့ ၊ အရေ ပေါ်လူနာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ကိုယ်ရောက်တဲ့အချိန်
ကိုယ်စပယ် အချိန်ဟာ ခွဲစိတ်မယ့်အချိန်ပေါ့။ မှတ်ထား”

ဆရာက ပေမွန်နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြီး ပြုံးထေထေ ပြောနေတယ်။

ပေမွန် ရှက်အမ်းအမ်းနဲ့ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကိုပဲ သူ

သဘောကျမှ ဆုံး ဖြစ်နေပုံရတယ်။

“ညကျရင်မင်းဆာနေမှာ ။ ဒီ ဝက်သားလုံးကလေးတော့စားဦး။ နိုး ... နိုး မရဘူး၊ မင်းစားရ မယ်”

မစားမချင်း ခွဲနေဦးတော့မှာ မို့ သူ့လက်ကို အသာထိန်းပြီး သူ့ကျွေးတဲ့ ဝက်သားလုံးကြော် ကိုစားလိုက်ရတယ်။

“ဘီယာသောက်တာကို မေ့မိ အဆန်း ဖြစ်နေသလား”

မေ့မိ နှုတ်ခမ်းစုပိတယ်။ ခါတိုင်းဒီလို မေ့မိအရေခွဲပါးလေ့ မရှိပါဘူး။ သူ စတာ၊ ကျီစယ် တာကြောင့် ပဲ မေ့မိဟာ ဆိုးချင်နွဲ့ချင် ဖြစ်တတ်လာပြီလား။

“မင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီတွေ ပေနေပြီ။ ငြိမ်ငြိမ်နေ။ ကိုယ်သုတ်ပေးမယ်”

သူ့ကြောင့် မေ့မိမှာ အနေခက် အထိုင်ခက် ဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်ရရင်းပဲလေ။

သူ့ဟာက မေ့မိနှုတ်ခမ်းကို ကလင်းနက်နဲတို့ပြီး သုတ်ပေးတယ်။

နှုတ်ခမ်းနံ့ဘေးကို တောင် သေချာ ပွတ်သုတ်ပေးသေးရဲ့ ။

ရွှေအိမ်တော် ရဲ့ သီးသန့်ခန်းကလေးဟာ ဖြာလဲ့လဲ့ မီးဆိုင်းကလေးတွေ လင်းနေတယ်။

မေ့မိဟာ ဘီယာမသောက် ဘာမသောက်နဲ့ မူးရစ်ရစ်ရှိဝေဝေ

ဖြစ်လို့နေတော့တယ်။ အသိ ရှိလိုက် လွင့်စဉ်သွားလိုက်နဲ့ငယ်ငယ်တုန်းက ရဟက်စီးရသလို အသည်းတလုပ်လုပ် တုန်နေခိုက် နေတော့တာပါပဲ။

“မင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ဟာ သိပ်လှတာပဲ။ ဘာလို့နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးတာလဲ

သူက ပြုံးယောင်ယောင်နဲ့ ညှဉ်ညှဉ်သက်သက်မေးတယ်။

မေ့မိနဲ့ မေးစေ့ကို သူ့လက်ဖျားနဲ့ပင့်ပြီး ကိုင်ထားတယ်။

စိတ်ညှို့ခံရတဲ့ သူ တစ်ယောက် လို့ မေပွန်

အကြောင်းသားငေးစင်းနေမိတော့တယ်။

နောက် တစ်စက္ကန့် နှစ် စက္ကန့်လောက်ဆိုရင် သူမေပွန် နှုတ်ခမ်းကို နမ်းတော့မှာ ပဲလို့ မေပွန် ထင်နေတာ။

ထင်နေလျက်နဲ့လည်း မေပွန်ဟာ သူ့ကိုငေးစင်းလိုကြည့် နေမိဆဲသာပါပဲ။

သူ့မျက်နှာဟာ မေပွန်နားကို နီးကပ်လာတယ်လို့ မေပွန်ထင်မိတယ်။

ဒါလည်း မေပွန်ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ လုံးဝသတိပရပါဘူး။

မေပွန်မျက်တောင်တွေ စင်းကျသွားတဲ့အခိုက်မှာ ...

“ကိုယ်တို့သွားကြဖို့ မေပွန်” တဲ့။

မေပွန်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို လန့်နိုးလာတယ်။

သူ့ကို ပြု တူးကြောင်တောင် ကြည့်နေမိဆဲမှာ ပဲ မေပွန်ကုလားထိုင် နောက်မှီမှာ မေပွန် ချိတ်ထားတဲ့လက်ကိုင် အိတ်ကို သူကဖြုတ်ယူပြီး မေပွန်ပေါင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။

သူက ခေါင်းလောင်းကလေးနိပ်ပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါ်တယ်။ ရတဲ့

ကျသင့်ငွေစာရင်းကို ရှင်းတယ်။

သူက ကြံရည်ရှောင် နဲ့ အညှီနရှောင် ခေါင်လိုက်စိပ်စိပ်စင်းထားတဲ့

ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ပြီး လက်ခေါက်တင်ထားတယ်။ ယောလုံချည် မြင်းဆွေရှောင် ကွက်စိတ်ကလေးနဲ့။

သူဟာ အင်မတန် ချောတယ် လှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့

သွားပုံလာပုံ လှုပ်ရှား ပုံတွေ အားလုံးပဲကြည့်ကောင်းတယ်။ မေပွန် တစ်ယောက် တည်းက ကြည့်ကောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးကပဲ သူ့ကိုဇာတ်လိုက်လို့ အသိအမှတ်ပြု

ထားကြတာ။ လူပျိုကြီးဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပဲ။

အဲဒီ လူမျိုးကြီးကသာ ဆွတ်ပယ်ဆိုရင် ညွတ်ချင်တဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ
ခုနဲ့ဒေ:ဆိုတာ ယုံ မှာ :စရာမရှိပါဘူးလေ။

သူဟာ သူ့လက်ထဲက စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေပစ်လိုက်တယ်။

မေပွန်ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ရှေ့က ထွက်ဖို့ လမ်းဖယ်ပေးတယ်။

သူ့ရှေ့မှာ ဆိုရင်လေ မေပွန်ဟာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုပါပဲ။

သူက သွားဆိုသွား။ လာဆိုလာ၊ သူ့ခိုင်းစေသမျှသူအမိန့်ပေးသမျှ။

သူ့အကြောင်းတွေ ကို မေပွန် မပေးပါဘူး။ မသိနိုင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့်
မသိလည်း ဘာ ဖြစ် သလဲနော်။

ဒါပေမယ့် ကားကို တလိမ့်လိမ့် မောင်းသွားရင်း သူ့ကျောင်းသားဘဝတုန်းက
ဗရတ်ကွန်ပွဲ့ တွေ ကို ရယ်စရာ မောစရာပြောပြသွားတယ်။

“ကိုယ်တို့ အဆောင်မှူး က လူမျိုးကြီးကွ။ ခပ်ခြောက်ခြောက်။

ကိုယ်တို့လိုသနားကမား လေးတွေ ကိုဆို တော် တော် ကြည့်တယ်။ အဆောင်မှာ ဖြူသ
နာတက်ပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့က အချွန် နဲ့မပြီး ဘေးဖယ်နေတဲ့ ကောင်တွေ လေ။ ဟား.... ဟား....
..

“ကိုယ်တို့က ညတိုင်းကျရင် တစ်ခန်းခန်းမှာ ရပြီး ဖဲရိုက်ကြတယ်ကွ။

ကျွန်တို့အခန်းတွေ မှာ လူရှိနေတယ် ထင်ရင် အောင်ပီးပွင့်ပြီး အောက်ချက် ချဲ့တာတက တစ်မျိုး၊
ခန်းဆီးသေချာချာပို့ ပေါ့ကွာ။ တချို့အခန်းကတော့ ခေါင်းအုံးတွေ ကို သေချာစီပြီး
စောင့်နဲ့အုပ်ထား။ အဲ... ဒါကတစ်မျိုး”

သူကနှစ် တိုင်း ဆပ်ပလီ ထိတာချည်းပဲတဲ့။ အဲဒါတောင်

သားဖွားပီးယပ်အထူးက ဖြစ်လာတယ်နော်။

“စာပေးပွဲအောင်တာနဲ့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တာဟာ သိပ်မဆိုင် မေပွန်ရယ်။

စိတ်ဝင်စားရမယ်။ ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ ဆုံးဖြတ်တာဟာ အမှန်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်ဖို့တော့

လိုတာပေါ့။ အဲဒါလည်း ခုနကပြောတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု နဲ့ ပြန်ခိုက်သွားပြန်ရော”

သူက မေပွန်ကို ကျီစယ်သေးတယ်။

“ကျောင်းတုန်းက အတန်းထဲမှာ အတော် ဆုံးတွေ ဟာ မိန်းကလေးတွေ ချည်းပဲဗျ၊ ဟော... ခွဲပြီ စိတ်ဖြိုလဲ ဆိုရောသူတို့ အလုပ်မ ဖြစ်တော့ဘူးဗျာ”

“အိုဂျီတွေ က အားလုံးလိုလို အမျိုးသမီးတွေ ချည်းပါပဲ ဆရာရဲ့ ။ ဆရာကြီး ဦးစိုးမြင့်တို့၊ ဗိုလ်မှူး ကြီး မြင့်မောင်မောင်တို့ အခုနောက်ပိုင်း ဆရာတို့ပေါ့လေ၊ အမျိုးသားနည်းပါတယ်”

သူ ရယ်နေတယ်။

“ဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ။ တချို့က ယူဆတာက ကိုယ်တို့အမျိုးသားတွေ ဟာ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်သာ လုပ်ရမယ်၊ လုပ်သင့်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဟာ အမျိုးသမီး အိုဂျီနဲ့သာပြသ ချင်၊ ကုသချင်ကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဗျာ။ အမျိုးသမီးဆိုတာအားနည်းတဲ့ လိင်မဟုတ် လား။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားသားတွေ ကို အားကိုးချင်ကြတယ်ဗျ”

မေပွန်ရောနှောပြီး ပြုံးရယ်မိတယ်။ သူ့ကို မနေ့ကမှတွေ့ ပူးရပေမယ့် မေပွန်တစ်သက်လုံးက သိကျွမ်းရင်းနှီးလာသလိုပါပဲ။ သူပြောသမျှသဘောကျနားဝင် ချီပြီး စိတ်ဝင်တစားနားထောင်လိုသာ နေမိတယ်။

“အဲသလိုသာ ကျကျမနေရင်ဘဲ ပန်းရောင် က ကိုယ့်ကိုသနား ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်ပါတဲ့တူးတုန်းက အိုဂျီကျတယ်။ ပန်းရောင် ဘွဲ့ရတဲ့နှစ် ပေါ့။ ကိုယ့်ကို သိပ်သနားတယ်။ ကိုယ် တို့နှစ်သွားကြရော”

ပန်းရောင် တဲ့။ ဘာဘွဲ့ရတာ လဲ။

အဲဒါသူမိန်းမလား။

သူနဲ့ ကွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမလား။

မေမ္ဗန် သိချင်လွှက်နဲ့ မသိဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“ဒါပေမယ့်ကွာ။ အခုကိုယ်က အိုဂျီကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုယ်ကို သနားစရာ မလို တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်ကို မသနားတော့ဘူးကွ”

ရယ်စရာမလို ပေါ့ဆဆ ပြောတာပေမယ့် သူခံစားရတယ် ဆိုတာ မေမ္ဗန် သိလိုက်တယ်။

“ဟား..... ဟား ... ကိုယ့်ရင်ထဲက မီးဖိုနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ပူလောင်နေတာက တခြားပဲ။ မင်း ကို အပူမကူးစက်စေသင့်ပါဘူး။ ဟုတ်ဘူးလား”

မေမ္ဗန် ခေါင်းခါမိတယ်။

“ဘာ ခေါင်းခါနေတာလဲ ကလေးမရဲ့ ဟင်”

မေမ္ဗန်ကို ပြောပြနေရလို့ သူ့ရင်ထဲက အပူသက်သာမယ်ဆိုရင် မေမ္ဗန်ဝေပျူယူ ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို မေမ္ဗန်သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူပြောသလိုပဲ မေမ္ဗန်တို့ ဆေး(၂)က လူတွေ ဟာ သိပ်ကို တောကုတာပဲနော်။ ဒါလေးတောင် စိတ်ထဲရှိသလို ပွင့်မပြောတတ်တဲ့အထိ။

သူ့မိန်းမရဲ့ နာမည် က ပန်းရောင် တဲ့လား။ အိမ်နာမည် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ တခြား နာမည် တစ်ခုခု ရှိဦးမှာ ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကတော် တစ်ယောက် ဆိုတော့ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ပဲပေါ့။ တခြားဆရာဝန်တွေ ကလည်း သူ့ကို သိနေကြမှာ ပေါ့နော်။

“ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်သက်ဟာ အနှစ် နှစ် ဆယ်ကျော်တယ်မေမ္ဗန်။ ကိုယ် သိပ်ယောင် ချာချာ ဖြစ်တာပဲ၊ သမီးကလေးကို ကိုယ်အလွမ်းဆုံးပဲကွာ။ တစ်ခါတလေ အိမ်ဘက်ကို ဘယ်လို မောင်းသွားမိမှန်းမသိဘဲကား ရောက်ရောက်သွားတယ်။ အနားရောက်မှ ဆက်မောင်း ထွက်လာရ တယ်။ တစ်ခါကများ ရှေ့မှာ ရပ်မိလွှက်သား ဖြစ်သွားတယ် မေမ္ဗန်ရယ်။ အိမ်ဖော်မလေး တစ်ယောက် ပဲတွေ သွားတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်ဝင်ပြေးသွားတာပဲ”

မေမ့န် အရည်ပျော်နေပြီ။

သမီးကလေးကိုသူ လွမ်းနေတယ်တဲ့။ ဟုတ်မှာ ပါပဲ။ သူဟာ နူးညံ့တဲ့ ယောက်
ားတစ် ယောက် ။ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ လူသား တစ်ယောက် ။

“ဆရာမှာ သားသမီး ဘယ်နှစ် ယောက် ရှိသလဲ ဟင်”

မေမ့န် သိချင်တာထက် သူ့ပြောချင်မှာ ပဲဆိုပြီး မေးလိုက်တာပါ။”

“သုံးယောက် ရှိတယ်။ သားကြီး နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ။ သားလတ်က နှစ်
ဆယ်။ အဟား .. သူတို့နှစ် ယောက် က ဆယ့်တစ်လပဲ ကွာတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ ဆရာဝန်လဲ
ဖြစ်လျက်နဲ့အတော် ကို နမော်နမဲ့ နိုင်တာပဲနော်။ ပန်းရောင် က ကိုယ့်ကိုအဲဒီ ကိစ္စကြောင့်
အတော် စိတ်ဆိုးခဲ့တာကွ”

မေမ့န်အပြုံးဟာ အသက်ပါနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမ့န်ပြုံးပြီး
နားထောင်နေပါ တယ်။ ကားလမ်းကိုအာရုံစိုက်ပြီး မောင်းနေရတဲ့ ဆရာဟာ အတိတ်ဆီ
ပြေးလွှားလွင်ကစားနေတဲ့ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း ကြိုးစားနေရရှာမှာ ပဲ။ ဒီတော့
မေမ့န်အပြုံးကို မြင်လည်း မမြင်နိုင်။ စိတ် လည်းမဝင်းစားနိုင်ပါဘူးလေ။

“အငယ်ဆုံး ကတော့”

သူ့စကားကို ထောက်ပေးတဲ့ သဘောပါ။

ဘာလို့ သူ ချက်ချင်း မဖြေတာလဲ။

အဲဒီ တုန်း ကတော့ အဲဒီ ပြဿ နာတွေ ကို မေမ့န် သိစေချင်သေးဟန်
မတူဘူးလေ။

“သမီးငယ်က အခုမှ ဆယ့်နှစ် နှစ် ပဲ ရှိသေးတယ်။ မအေတူကလေး”

မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်ထားတုန်း မေမ့န်ကို သူလှည့်ကြည့်တယ်။

လမ်းမီးရောင် က မှိန်လို့လား။ သူ့မျက်မှန်ကပဲ အနိုးရိုက်နေတာလား။

သူ့မျက်လုံးတွေ မှန် ဝေနေသလိုပဲ။ မျက်ရည်ဝဲနေသလိုပဲ။ မဟုတ်တန်ရာပါဘူးလို့
မေပွန်ဘာသာပဲ အတွေ့ :ကိုးချောက် ပစ်ခဲ့တယ်။

“ပန်းရောင် ဟာ မေပွန်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

မေပွန် ဝမ်းနည်းရမလား။ ဝမ်းသာရမလား မသိအောင်ပဲ။

ပန်းရောင် ဆိုတဲ့ သူ့ဇနီးကို သူ့ချစ်တယ်လို့ မေပွန်ရိပ်မိနေပါပြီ။ သူ့ချစ်တဲ့သူ
တစ်ယောက် နဲ့ တူတယ်လို့အပြောခံရတာ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ
ချစ်သူရှိတယ်လို့ သိသိ နေရတာ တွေ ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်နေမလားတဲ့။

ပန်းရောင် နဲ့တူတယ်လို့ သူ့ထင်ပြီး သူနစ် သိပ်ကျေနပ်နေတာကိုပဲ
မေပွန်ကျေနပ်မှာ ပါလေ။

သူနဲ့တွေ့ တာ တစ်နေ့ကမှနော်။

ဒီနေ့ သူ့ကားပေါ်မှာ မေပွန်ပါလာပြီ။

သူ့ကို မေပွန်တစ်သက်လုံးက သိလာသလိုကို ရင်းနှီးခင်တွယ်နေပါတယ်
ပြောပါပြီကော။

အဲဒီ တစ်ညလုံး သူ့နဲ့အတူ မေပွန်ရှိနေခဲ့တာဆန်းသလားကွယ်။

ဒီည ဂျူတီကျတဲ့သူက ခေါက်တာစည်သူပါ။ အေးအေးရိုးရိုး၊ အညှာသားပါပဲ။
ဝက်ခြံထူ တယ်။ သူက တရားဝင်လက်ထောက်၊ မေပွန် ကတော့ လေ့လာသူပါလေ။

အမြှာကလေးတွေ မွေးထုတ်ပေးတဲ့အထိတော့လွယ်သား။

“ကျားကလေးကွ၊ ငေါက်တောက်ကလေး”

သားအိမ်ထဲက ကလေးကို ခြွေထောက်ကနေ ဆွဲထုတ်ပြီးခေါင်းကနေ
ဖေးမကိုင်ရင်း အိုဂျီနာ့စ် သိန်းသိန်းသော င်းလက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

“ယူ မကိုင်တတ်ဘူး မဟုတ်လား”လို့ မေပွန်ကိုကျိစယ်သလို မေးတယ်။

"ရိုးရိုးမွေးတဲ့ ကလေးကို မင်းဆွဲထုတ်တတ်သားပဲ။ အတူတူပါပဲကွာ။"

မင်းတတ်ပါတယ်'

ဝမ်းခေါင်းကို ဆွဲဟထားတဲ့ အက်ဘစ်ထရက်ထာကို ထိန်းကိုင်ထားရင် သွေးကြောတွေ ကို ဖမ်းထားထိန်းထားပေးရင်း အလုပ်ထဲမှာ လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ သူ့ကို ကူညီနေရတာ ကို အပျော်ဆုံးပဲ။

"လာပြန်ပြီဟေ့ တစ်ယောက် ။ ဟား ....ဒါလဲ ကျားကလေးပါပဲလား။ ယောက်ျားတွေ ရွှေလိုရှားတဲ့ လောကကြီးထဲကို အင်အားဖြည့်ရောက်လာပြန်ပြီကွ"

"ဒီနေ့ ဆရာသိပ်ပျော်နေတယ်"

ဆရာ့ကို အပ်ချည်ထိုးထားတဲ့ အပ်ညှပ်ထားတဲ့ဖေါဆက်လှမ်းပေးပြီး ဆရာ့ဆီက ကတ်ကြေးကို နော်ပယ်မလာက ပြန်ယူရင်းထေ့ငေါ့တယ်။

"ပျော်ပါစေ ပယ်မလာရယ်။ မဟုတ်ရင် ရှာကြံပြီး ဆုလွန်း၊ ငေါက်လွန်းလို့"

ကလေးကို တစ်ဆင့်လှမ်းယူပြီး နှက်ကြို၊ ဖြတ် သုတ်သင်သန့်စင် အနီးထုပ်နေတဲ့ သားပွား ဆရာမ သိန်းသိန်းသော င်းက တားမြစ်သလို ကန့်ကွက်သလိုနဲ့၊ တကယ်တော့ အချွန်နဲ့ မနေပြန် တာပါ။

"အယ်လ်အက်စ်စီအက်စ်လုပ်ရင် ဒါလေးရောမဖြတ်မိအောင် သတိထားရတယ်။ အိုဂိုဂို ပါမသွားနိုင်ဘူးလဲမထင်နဲ့၊ ပညာရှိ သတိ ဖြစ်ခဲ့တယ်"

ဆီးဖြင့်ချောင်းကလေးတွေ ကို ညှပ်နဲ့ညွှန်ပြပြီး သူကပြောတယ်။

ဒါဟာ သူက စကားလမ်းလွှဲလိုက်တာပါ။

မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားတွေ ထပ်ဆင့်မလာဝံ့အောင်ပေါ့။

"ကဲ...ဆရာစည်သူ၊ ပိတ်လိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"စွပ်တွေ သေချာစစ်တယ်နော်၊ ပယ်မလာ"

"စစ်ပါတယ် ဆရာရဲ့."

ဆရာစည်သူနဲ့ နော်ပယ်မလာ ကတော့ လူနာ နံဘေးမှာ ရိုက်ရိုနေဦးမှာ။

"သွားရဲ့ မေပွန်"တဲ့။

ဆရာ ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

မေပွန်သာ မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ ဘယ်သူ့မျှန်နာကိုမှ မကြည့်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားရတာ။

အဲ ... မှင်တော့ သေပါတယ်။

ဟန်ပယုက်ဘဲ ခွဲစိတ်ခုံနံဘေးက ခွာခဲ့တယ်။

လက်ဆေးခွက် တစ်ခုစီမှာ လက်ဆေးနေကြရင်း သူကမေပွန်ကို

အေးအေးဆေးဆေး စာသင်နေပြန်တယ်။

"ကဲ ... အမြွှာမွေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ နည်းနည်း ပြန်စဉ်းစားပါဦးကွ။ နF
နပ်ကြည့်ပါ ဦး၊ ဥပမာ သည်လူနာ အသက်က ၃၅နှစ် ကျော်ပြီကွာ။ သူ့အခေါ်ကလဲ
အမြွှာမွေးတယ်ကွာ"

သူဟာ လက်အိတ်တွေ ကို ချွတ်ပြီး လက်ဆေးခွက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း
ပစ်ထားခဲ့တယ်။

မေပွန်က သူ့ထက်နောက်ကျပြီးမှလည်း လက်ဆေးရတယ်။ လက်အိတ်ကို
သေချာ လျှော် ပွတ်နေရသေးတော့ တော် တော် နဲ့ မပြီးဘူးပေါ့။

အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်လောက်အရေး သယ်နေလည်း
ဒီလက်ထောက်ဆရာဝန် အသစ်ကလေးက တော် သင့်ရုံပဲ အခွင့်အရေး ယူတာ
ကောင်းပါတယ်လေ။

သူဟာ မေပွန်ကို အမြွှာမွေး အခက်အခဲတွေ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ပြောပြနေ တယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းက သွေးဆိပ်တက်နိုင်တဲ့ အလားအလာပိုတာတို့၊
သွေးအားနည်းတာတို့။ စောမွေးတာတို့။

စောစောစီးစီး ရေမြွှာပေါက်တာတို့ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဖြစ်တတ်တာက လော့ခ်တွင်
ပစ်ပေါ့ကွာ။

မေပွန်လက်ဆေးပြီး သွားတော့မှ သူကခွဲစိတ်ခန်းအစွန်းဆုံးက
အဝတ်လဲခန်းတွေ ဘက်ကို မေပွန်နဲ့အတူ မေပွန်နဲ့အတူ ယှဉ်ပြီးလျှောက်လာတယ်။

"ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်၊ မြန်မြန်လဲ "

မေပွန်ထင်တာက ဆရာဝန်တွေ နားနေတဲ့ အခန်းမှာ စောင့်မယ် မှတ်နေတာ။

ဘယ်ဟုတ်မှာ လဲ။

မေပွန် အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတော့ သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းမှာ ...

မေပွန်ကို ကျော်ပေးပြီး စီးကရက်ဖွာရင်း အပြင်ကိုငေးနေတော့ မေပွန်

ထွက်လာတာ သူသတိမထားမိဘူးပဲ မှတ်တာပေါ့။

“သွားစို့” တဲ့။

ပြောလည်းပြော၊ လက်ထဲက စီးကရက်တိုတိုလည်းပြတင်းပေါက်မှာ

ထိုးခြေပစ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျွန်း ခွဲစိတ်ခန်းဝဆီလျှောက်သွားတော့တယ်။

ဘယ်သွားကြမှာ ပါလိမ့်။

ပြန်မယ်ထင်တယ်။

ခုမှ စဉ်းစားမိတာက ဒီညဟာ မေပွန် ဂျူတီမှ မဟုတ်တာ။ ဦးစည်သူရဲ့ ဂျူတီပဲ။

ဒီတော့ မေပွန်အတွက် အခန်းလိုနေတာပေါ့။

ဒီလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဆေးကုခန်းကြီးမှာ အိပ်ခန်းတွေ အများ

ကြီးရှိမှာ ပါလို့ စိတ် အေးလက်အေးတော့ ရှိနေတာ။

ဓာတ်လှေကားဆီ ရောက်တော့ သူ ခလုတ်နှိပ်လိုက်တယ်။

ရောက်လာတဲ့ လှေကားထဲကို သူကမေပွန်ပခုံးကို တွန်းပို့တာကိုတော့

မေပွန်အသားကျ သွားပြီလေ။ ဘယ်လိုမှမတုန်လှုပ်တော့တာ။

မေပွန် လက်ထဲကအိတ်ကို သူလှမ်းယူလိုက်တယ်။

ပေါ့ပေါ့ကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် သူကိုင်ပေးတာကိုမေပွန် သဘောကျတာပို

အသာလွှတ်ပေး လိုက်တယ်လေ။

ဓာတ်လှေကားက အောက်ဘက်မဆင်းဘဲ အပေါ်ထပ်တက်သွားတော့မှ

သူ့မျက်နှာကို မေပွန်စူးစမ်းသလို ကြည့်မိတယ်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ က သူနဲ့ မေမ္မန် နှစ် ယောက် တည်းရယ်။

သူက မေမ္မန်ကို ရွန်းလက်တဲ့မျက်လုံးတွေ နဲ့ ပြုံးပြီးကြည့်တယ်။

သူ့ကို မေမ္မန် မကြောက်တော့ဘူး။ ကြောက်စရာလို့မထင်တော့တာရယ်။

တရင်းတနီး တွယ်တာလာလို့ရယ်။

ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာလည်း မေးမနေတော့ပါဘူး။ သူ့ခေါ်ရာနောက်ကို မေမ္မန်တကောက် ကောက်လိုက်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။

ရုတ်တရက် မီးမှောင်သွားတယ်။ ဓာတ်လှေကား တန့်ခနဲရပ်သွားတယ်။

မေမ္မန် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားလို့ ဆရာကခါးကိုသိုင်းဖက်ပြီး

ထိန်းထားလိုက်တယ်။

“မီးပျက်သွားပြီကွ”

သူ့ကို မေမ္မန်မကြောက်ပါဘူးလို့ ဖြောဖြီးပြီပဲ။

ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။

ဒါပေမယ့် မေမ္မန်နဲ့လုံး ကတော့ တအား ခုန်လိုက်တာ။ ဆရာကြားများ

ကြားနေမလားလို့ စိုး ပဲစိုးရိမ်မိပါရဲ့။

“မင်းရဲ့ ပါးကလေးကို နမ်းဖူးတဲ့သူ ရှိသလားဟင်” တဲ့။

သက်သက်ရှာကြ ကျိတ်နယ်နေတာပါ။ မဖြေရင်လည်းရတာ ပဲ။

ဒါပေမယ့် မှောင်မှောင် မည်း မည်း ကြီးမှာ တိတ် ဆိတ်လွန်းနေတာကို မေမ္မန်

စိတ်ကွဲး ကြပ်တယ်။

“ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ နမ်းကြတာပေါ့” လို့ဖြေပစ်လိုက်ပါတယ်။

သူ သဲ့သဲ့ကလေးရယ်တယ်။

မမြင်ရပေမယ့် သွားတက်ကလေး ပေါ်လာမှာ ပဲဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့
မှန်းကြည့်တယ်။

“ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းကို ဘယ်သူကမေးမှာ လဲ”

မှောင်ထဲမှာ မေပွန်မိုးပြီး ပြုံးနေမိတယ်။ သူ့စိတ်ကလေးနည်းနည်း ကသိက
အောက် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရတာ မို့ မေပွန်ကိုက်ပြီး ပီတိ ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

သူဟာ မေပွန်နဲ့ ဘေးချင်း တစ်သားတည်း ကျွေးအောင်ကို ပူးကပ်လာတာပဲ။

“မင်းကို ဘယ်သူမှ မနမ်းဖူးဘူးဆိုတာ ကိုယ်လောင်းရုံပါတယ်”

“အမယ် .... ဘယ်သူကကော လောင်းခိုင်းလို့လဲ”

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။

မေပွန်ကို သူ နမ်းတော့မယ်လို့ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်ခုန်လာပြီး မျက်လုံးကလေး
မိတ်။ အသက်ကလေးအောင်လိုက်မိရင်ပဲ

“ဟာကွာ”

ရယ်သံရွက်ရွက်နဲ့ သူ့ရဲ့ ညဉ့်တွားသံကြောင့် မေပွန်မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့
မီးပြန်လာနေပြီ။

တုံ့ခနဲဆို တတ်လှကားဟာ ပြန်ဆင်းသွားတော့ မလိုလှုပ်ရှားပြီးတဲ့နောက်
တရွေ့ရွေ့ တက်သွားနေတော့တယ်။

သူနဲ့ မေပွန်ဟာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်
ဗလာခိုနဲ့ ရယ်မော နေမိကြတယ်။

တတ်လှကား ရပ်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ
သူ့နောက်ကျောကနေ အမီ လိုက်ရင်း အပြင်ဘက်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်မိတယ်။

ဝကြံ ရှည်ကြီးတစ်ခု။ မီးလုံးကျွတ်လင်းနေတယ်။

အခန်းတံခါးတွေ အားလုံးပိတ်လို့။

အောက်ဘက်သုံးထပ်နဲ့ တခြားစီ ကွာဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆရာ”

“ကိုယ့် အခန်းလေ”

သူက မေပွန်လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။

“ဒီည မင်းအတွက်အခန်းမရှိဘူး မဟုတ်လား”

မေပွန် မဆိုစလောက် တွန့်ဆုတ်သွားမိဟန် တူပါရဲ့။

“ကိုယ့်ခုတင်မှာ မင်းကို ပေးအိပ်မလို့ပါ”

မေပွန် သူ့ကို ဖျက်ခဲ ကြည့်မိတယ်။

“ဒီ သမင် မျက်လုံးကလေးတွေ က ဘာလိုကြည့်တာလဲ”

“ဆရာက ဘယ်မှာ အိပ်မှာ လဲ”

သူ တစ်ချက်ရယ်တယ်။

“ကိုယ့်ဘာသာ တစ်နေရာ ရှာအိပ်မှာ ပေါ့”

အခန်းနံပါတ်တွေ ကို တံခါးတွေ ထိပ်မှာ အနီရောင် နဲ့ ရေး ထားတယ်။

နံပါတ် ခုနှစ် ရှေ့ကျတော့ သူရပ်လိုက်တယ်။

မေပွန်ကို ကျိတ်တံ မျက်လုံးတွေ နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေပွန်လက်ကို

လွှတ်လိုက်တယ်။

သူ ဘောင်းဘီရှည်အိတ်ထဲက သော့ တွဲ ကို ထုတ်ယူပြီး အခန်းသော

ကိုဖွင့်တယ်။ သော့ တံ ဆွဲနုတ်ပြီး လက်ကိုင် ဘုသီးကလေးကို လှည့်ရင်ပဲ တံခါးဟာ

အသံတစ်ချက် မမြည် တဲ့ ညင်ညင် သာသာ ပွင့်သွားတော့တယ်။

လက်အလှိုင်လျှီပြီး အခန်းကြီးကွယ်၊ အကျယ်ကြီးပဲ၊ ရှုပ်ပွနေတာပဲ။

တစ်ယောက် အိပ် ခုတင်တစ်လုံးရှိတယ်။

ခြင်ထောင် မရှိမရဲ ကျလို့။

စောင့်ကလည်း လုံးထွေးပြီး ခြေရင်းက ခြင်ထောင် ညှပ်ထားတဲ့ကြားမှာ

အိပ်ပုံကျနေတာ။

ခေါင်းအုံးကလည်း အစွပ်က တဲတဲရှိတော့တယ်။ ခါးလယ်က ခေါက်ချီးပြီး

ခွေခွေကလေး ဘေးကပ်လို့။

အိပ်ရာခင်း ကတော့ကောတဲ့။ တွန့်တက် ကြေမွနေလိုက်တာများ

လေပြင်းကျနေတဲ့ ပင်လယ်မျက်နှာပြင် ကျနေတော့တာပဲ။

ဆက်တီလည်းရှိတယ်။

ဖော်မီကာခင်း ထမင်းစားပွဲကလေး တစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင် နှစ် လုံးကလည်း

ရှိတယ်။

ဒါပေါ့၊ ဆက်တီ စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးလိပ်ပြာခွက်က တခြား။ ဆေးလိပ်ပြာတွေ က

တခြား။ သတင်းစာတွေ ကလည်း တစ်ရွက်စီပြန့်ကျဲလို့။ လူနာမှတ်တမ်းတွဲ တဲ့

သံပြားကအောက်ကျလှ တဲတဲ။

ထိုင်ခုံ လက်ရန်းမှာ လည်း စွပ်ကျယ်တစ်ထည် ချိတ်နေသေးတယ်။

ထိုင်တဲ့နေရာမှာ က ပုဆိုး အပုံလိုက်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ကျတော့ ဘီယာဘူးခွဲတွေ နဲ့ တစ်ဝက်လောက်ကျန်တဲ့

ရမ်ပုလင်းတစ်ခု နဲ့တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံးနဲ့။ ဩော် ပလတ်စတစ် ဇလုံကလေးမှာ

လည်း ရေခဲညှပ် ဇွန်းကလေးတန်းလန်းနဲ့ ရေခဲ အရည်ပျော်ထားပုံရတဲ့ရေတွေ က တစ်ဝက်နဲ့။

“လူပျိုကြီး အခန်းဆိုတော့ ရှုပ်တော့တာပေါ့။ ယူထိုင်ဖို့ကိုယ် နေရာလုပ်ပေးမယ်

..

ဆရာကထိုင်ခုံပေါ်ကပုဆိုးကိုကောက်ယူလိုက်တယ်။ တန်လန်း: ချိတ်နေတဲ့
စွပ်ကျယ်ကို လည်း ဖြုတ်လိုက်တယ်။ နှစ် ခုစလုံး တစ်ဘက်အဖျားက စုကိုင်းပြီး
ထိုင်ခုံကိုမှတ်တတ်ဖက် ရိုက်ခါတယ်။

ကပ်လျက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ လည်း ဆေးကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်။ အဲဒါကို
သူစားပွဲပေါ်တင်လိုက် ပြီးပြန်ဖုန်ခါတယ်။

ပြီးတော့သူ့လက်ထဲက ပုဆိုးနဲ့စွပ်ကျယ်ကို ခုတင်ခြေရင်းအခန်းရဲ့ ထောင့်က
ဆေးသတ္တာ စက္ကူဖာထဲ၊ ချိန်ပြီးပစ်ထည့်လိုက်ရော။

သူကထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ခုတင်ထက် လှည့်လိုက်တယ်။

“ယူက ဒီမှထိုင်။ ကိုယ်က ခုတင်ပေါ်ကနေ သူ့ကိုယ်ထိုင်ကြည့်မယ်။
မကောင်းဘူးလား”

မေပွန်အိတ်ကို သူက ထမင်းစားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။

“ဆရာအိပ်ရာကို အရင်သိမ်းလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်။ မေပွန်
သိမ်းပေးမယ်”

မေပွန်က အိပ်အလုပ်ကို အင်မတန်ဖိဖိစီးစီး လုပ်လေ့ရှိသူမဟုတ်တော့
သူ့အခန်းကြီး ရှပ်ပွဲ နေတာကို ရှင်းမပေးတတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့အိပ်ရာကို ဖြန့်ဖြန့်ဖြူဖြူ ကလေး ဖြစ်အောင်တော့
လုပ်ပေးချင်တယ်။

ခြင်ထောင်ကိုစုသိမ်း ပြီးတင်နေတုန်းမှာ သူ့ဟာမေပွန်ကို ဖျက်တောင်ခတ်
ငေးကြည့်လို့ နေတယ်။

သူ့အကြည့်ဟာ စူးစူးဝါးဝါး မနိုင်ပါဘူး။ အခိုးအငွေ့တွေ လည်း မဝေပါဘူး။

အဲဒီ တုန်း ကတော့ ပူလောင်မနေဘူးလေ။

သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ရပ်ပြီး ခေါင်းအုံးကို ပြန်ထု၊ ပြန်ဖြန့်ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ဆွဲဆန့်လုပ်နေရင်း မေပွန်သက်သော ငဲ့သက်သာရှိပါတယ်။

“ဆရာဖယ်၊ မေပွန် အိပ်ရာခင်းပြင်ခင်းချင်လို့”

“မခင်းပါနဲ့တော့ကွာ။ လာ၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်”

မေပွန်လက်ကို သူဆွဲလိုက်တော့ မေပွန်ဟာ သူနဲ့ဘေးကို အလိုက်သင့်ပဲ ကျလာတယ်။

မေပွန်နဖူးပေါ်က ဆံစတွေ ကို လက်တစ်ဘက်နဲ့ သိမ်းပြီး မေပွန် နဖူးကို သူနမ်းတယ်။

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲခါသွားတယ်။

“ကိုယ်ဘယ်မှာ သွားအိပ်ရမလဲ ဟင်”

မျက်လွှာပင့်ပြီး သူ့ကိုကြည့်မိတယ်။

ခုလည်းပဲသူဟာ နူးညံ့ဆဲပါပဲ။ မေပွန်ဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို သူတောင်းခံနေတယ်။ အကြင်နာ၊ မေတ္တာ၊ ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို စာနာသနားစေချင်တာပေါ့။

အင်မတန်တော် တဲ့ အင်မတန် ရုပ်ရည်ခန့်ညားဖြေပြစ်တဲ့ သားဖွားမီးယပ် အထူးကု ဆရာ ဝန်ကြီးဟာ မေပွန်ဆီက အကြင်နာတရားနဲ့စာနာ သနားမှု ကလေးကို မျှော်လင့်နေသတဲ့လား။

မေပွန် သနားမိတယ်။

ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့လူ တစ်ယောက် က မပြည့်မစုံ လစ်ဟာ နေရသလိုတဲ့လားကွယ်။

သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို မေပွန်ရင်မဆိုင်နိုင်တော့ဘူး။

မေပွန် အရည်မျှော်ရုံမက အခိုးအငွေအ ဖြစ်ပါ မျှောက်လွင့်သွားတော့

မတတ်ပါပဲ။

သူ့မျက်ခွံတွေ ကို မေ့မိန့် လက်ညှိုး ကလေးနဲ့ အသာကလေးတို့လိုက်တယ်။

အလိုက်သင့်မှေ့မိန့်သွားတဲ့ မျက်ခွံတွေ ကို မေ့မိန့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိကပ်ရင်း

အသက်မျှင်းမျှင်း ရှုထုတ်မိတယ်။

သူ့လက်တွေ ဟာ မေ့မိန့်ကျောပြင်ကို တင်းတင်းကွပ်ကွပ်ရစ်သိုင်းထားတယ်။

သူ့မျက်နှာဟာ မေ့မိန့်မျက်နှာကို ထိကပ် ပွတ်သပ်လာတယ်။

“ဆရာ”

မေ့မိန့်အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိတယ်။

သူ့ ပါးပြင်ဟာ စိစွတ်လို့နေပါလား။

သူ့ မျက်ရည်ကို မေ့မိန့် သုတ်ပေးမိတယ်။ မေ့မိန့် ပါးနဲ့ မေ့မိန့်နှုတ်ခမ်းနဲ့

မေ့မိန့်လက်ဖမိုးနဲ့။

သူ့ကို မေ့မိန့်ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်လို့ သိပ်ခဲ့မိပါတယ်။

သူ နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နဲ့ တ၇၆ ၇၆

အိပ်မောကျသွားတဲ့အချိန်အထိ သူ့ဆံစ သူ့ကျောပြင်ကို မေ့မိန့်ပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့မိတယ်။

မေ့မိန့် နောက်တ မရပါဘူး။

မတွေ့ဘဲ၊ မစဉ်းစားဘဲသူ့ကို မေ့မိန့် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်တာ ရင်ထဲက

အလိုလိုသိလာ တယ်။

ဦးကို

ဦးကိုရယ်။

မေ့မိန့်ရဲ့ ရွှေရောင် နေ့တွေ ပေါ့။

ဦးကိုလည်း ပျော်ခဲ့မှာ ပါ။

မေပွန်ကလေး သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ မပျော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ပျော်နေရင် မေပွန်ကျေနပ် နေခဲ့တာပါ။

အဲဒီ တုန်းက မေပွန် သုံးရက်တိတိ အိပ်မပြန်ဘူး။

လွန်တာပေါ့နော်။

ဆရာဝန်မ တစ်ယောက် အနေနဲ့ သိပ်တော့လည်း မလွန်ဘူး ထင်ပါတယ်။

ဒုတိယနေ့မှာ မေပွန် ငေးခန်းထိုင်တယ်။ အလုပ်ခွန်ပြည်နေ (လောင်းဒေး)လို့ သတ်မှတ် ထားကြတယ်လေ။ အပြင်လူနာကြည့်တဲ့နေ့ပေါ့။

အမှန်တော့ ညနေဆို မေပွန် အိပ်ပြန်ရမှာ ပေါ့။

ဒါပေမယ့်ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်။ လာမ ကြိုနဲ့လို့။ မေပွန် လေ့လာစရာအခွဲအစိတ် ဝေဒနာသည်တွေ ရှိနေတယ်လို့။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘာကောင်မှ မရှိပါဘူး။ ရှိလည်း မေပွန်ဂျူတီ မှမဟုတ်တာ။ မေပွန်သွားဖို့ တာဝန်မရှိပါဘူး။ အင်မ တန်သိချင် တတ်ချင်တဲ့ သူဟာ ခုနေခါတော့ ဦးကိုရဲ့ နံဘေးမှာ နေရဖို့နဲ့ ဦးကိုရဲ့ မျက်နှာအရိပ်အကဲ ကိုကြည့်ပြီး အလိုဖြည့်နိုင်ဖို့ပဲ အရေး ကြီးနေတော့တယ်။

နောက်တစ်ညနေကျတော့ တစ်ခါ ဒေါ်ရိုးရိုးက သူ့ကလေးနေမကောင်းလို့ ဂျူ တီလဲချင်သ တဲ့၊ မေပွန်မလဲပါဘူး။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပဲ သူ့ဂျူတီကို အစားဝင်ပေးလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ညက မေပွန်ဂျူတီ။

မေပွန် အိပ်ပြန်မအိပ်တာ လေးညပေါ့။

သုံးညလုံး ဦးကို အခန်းမှာ ချည်းပဲလေ။

ကံအားလျော်စွာ အရေး ပေါ် ခွဲစိတ်စရာလည်း လုံးဝရောက်မလာဘူး။

ဦးကိုရဲ့ မကုန်စင်သော ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်း (Incomplete Abortion)

ကောင်ကိုလည်း သူကမ နက်အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားတယ်။ ဒေါ်ရိုးရိုးရဲ့ ဂျှုတီကို မေပွန်ယူပေးတဲ့ ညတုန်းက ရောက်လာတဲ့ ကောင်လေးအဖျားရှိနေတာကို ဦးကိုက အကြောင်းပြတယ်။ ငါ့ဖခင် ချက်ချင်း လုပ်မလုပ် (သားအိမ် ချက်ချင်း ခြစ်မခြစ်) ဆိုတာက ဦးကိုရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲပေါ့။ သူက လူနာအဖျားကျမှ ခြစ်ရမယ် ပြောတာကိုလေ။

မေပွန် ဂျှုတီညမှာ တော့ သူနာပြုနော်မေစီက ပညာပြုခင်တယ်။ သူက

မွေးကင်းစကလေး နဲ့ ကလေးအောင်လူနာတွေ ကို အထူးကြည့်တဲ့သူနာပြု။

လူနာတွေ အားလုံးကြည့်ပြီး။ ရောင် :ဒ်ပြီးလို့ အပေါ်ထပ်ကို တတ်လေကားနဲ့

တက်လာစရိ သေး။ ဦးကိုအခန်းမှ မရောက်ခင် နော်မေစီဆီက တယ်လီဖုန်းသတင်းက ရောက်နှင့် တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးဝါလို့ သွေးလဲထားတဲ့ရက်သားကလေးတက်နေတယ်တဲ့။

ဆီးကြိုသတင်းပေးတဲ့ လူနာစောင့် အမျိုးသားရဲ့ ပျက်နာကလည်း တစ်မျိုးပဲ။

မခန့်မလေး အထိတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးပဲ။ ဒေါက်တာအကြောင်း သိနေတယ်လေဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး။ မေပွန်တို့က စိတ်မလုံတာပေါ့၊ ရပါတယ်လေ။

မထူးတဲ့အတူတူ ခပ်တည်တည်ပေါ့။

ဦးကိုရဲ့ အခန်းက ချက်မချထားပါဘူး။ မေပွန်လာမယ်ဆိုတာ သိနေတော့

သူ့စေ့စေ့ထား တယ်။

တံခါး ပခင်ခါက်ပါဘူး။

တံခါးကြေးသော့ကို အသာလှည့်ဖွင့်လိုက်တယ်။

ဦးကိုက စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ကလေးနဲ့ ပုထိုးကွက်၊ စိတ်ကလေး တိုတိုဝတ်လို့

တံခါးဘက် ပျက်နာမှုတဲ့ နစ် ယောက် ထိုင်ကုလားထိုင်မှာ ခြေတစ်ဘက်ခွတ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ လည်း ပယင်းရောင် တစ်ခွက်နဲ့ ရယ်စီမာတင်မှန်း

မေပွန်သိတယ်။ အဲဒီ ပုလင်းပြားလေးကို မနေ့က သူ့ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ထားတယ်။

သူနဲ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး လိုလို နေရတဲ့ သုံးရက်အတွင်း : မေပွန်သတိထားမိတာက သူဟာ အရက်ကို တစ်ပုံစီပုံသောက် တက်တဲ့ လူ တစ်ယောက် ။ မူးတော့ မမူးဘူးပေါ့။ ယစ်နေတာပေါ့။ ယစ်နေတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ဘာသာသူ ဒီဂရီ ချိန်ဆတတ်ပါတယ်လေ။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လောက်ယစ်မယ်ပေါ့။ ခုလိုအလုပ်မရှိတဲ့ အချိန်တွေ မှာ တော့ သူ ဝိုယစ်တာပေါ့။

“မင်းကို ကိုယ်မျှော်နေတာ။ အလုပ်တွေ သိပ်ခိုင်းနေကြသလား”

တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး သူ့ဆီလျှောက်သွားတယ်။ လူနာတွေ ကိုင်ထား၊ စမ်းထားလို့ မဆေး ကြောရသေးတဲ့ လက်နှစ် ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး သူ့နဖူးကို မေပွန်နှုတ်ခမ်းနဲ့ အသာထိကပ် ဖိနှိပ် လိုက်တယ်။

“လာလာခေါ်မနေအောင် အလုပ်တွေ အပြီး အလုပ်နေလို့ပါ”

ဦးကိုက မေပွန်ခါးကို သိုင်းဖက်ပြီး သူ့နံဘေးမှာ ဆွဲထိုင်ခိုင်းနေတယ်။ မေပွန်ကို ကိုးရီးကား ရှားနဲ့ပဲ အသာတွန်းဖယ်တာပေါ့။

“နေပါဦး ဦးကိုရယ်။ (Neonatal Jaundice) ကလေးတက်နေပြန်ပြီတဲ့။ မေပွန်သွားကြည့် ရဦးမယ်”

“တက်နေမှတော့ မလွယ်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမယ့် မေပွန်တို့ကြည့်ရဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

သူ့ လက်တွေ ပြေလျှော့သွားတယ်။

“အောရိုက်၊ အောရိုက်။ ကောင်းပါပြီကွာ။ သွားပါ။ ကြာတော့ မကြာနဲ့။ ကြာရင် ကိုယ် လိုက်လာမှာ ”

“ဟင့်အင်း၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

“လိုက်ရင်ကော”

“မလိုက်ပါနဲ့ ဦးကိုရယ်။ နာ့စ်တွေ က မေပွန်ကို ငြုရမှာ ပေါ့”

“ဘာလို့ ငြုရမလဲ။ ကိုယ်ချုပ်မယ်”

မေပွန်က သူ့နဖူးကို အသာသပ်ပြီး ချောရတယ်။

“မေပွန် အလုပ်ကိုး ဦးကိုရယ်။ မေပွန် သွားကြည့်ရမှာ ပေါ့။ မေပွန်

မြန်မြန်မြန်လာမှာ ပေါ့ နော်”

သူက မကြည့်မသာနဲ့ မှု န်တေတေ လုပ်နေတယ်။

တကယ်ဆို မေပွန်ကသာ သူ့ကို ဆိုးရနဲ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါပေမယ့် သူက သိပ် ချွဲတယ်။ သိပ်နွဲ့တယ်။ သူ့ကို သနား သနားပြီး

အိုခုတော့လေ မေပွန် ကသာ သူ့ကို အရိပ်ကြည့် ယူယနေရတော့တာပါပဲ။

သူ့ကို ခဏလေး ထားခဲ့ရတာ တောင် သူ သိပ်သောက်နေမလား။ သူ

သိပ်ဆွေးနွေးနေ မလားနဲ့ စိတ်မဖြောင့်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့ရတယ်။ လှေကားကနေပဲ ဆင်းခဲ့ပါတယ်။

ကလေးက ခြောက်ရက်သားကလေး၊ နှက်လည်းကြွပြီး သွားပါပြီ။

ကလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ရုံနဲ့ ဆေးထိုးပြီးတော့ မှတ်တမ်းထဲမှာ အချိန်၊ တွေ

ရှိချက်နဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေ ရေး မှတ်ရတယ်။

မေစိက မေပွန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အကဲခတ်သလို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေရတယ်။

ဝတ်ထား စားထားတာ ဘာများ ချွတ်ယွင်းနေပါလိမ့်လို့တောင် မေပွန်မလုံမလဲ

အနေခက်ရတဲ့အထိပဲ။

“နက်ဖြန်လဲ မေပွန်ဂျူတီ ယူဦးမှာ လား”

ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။

နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ။ ဆရာ သူ့အမေအိပ် ပြန်အိပ်ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ ။

ဦးကိုရဲ့ မိဘတွေ ကကော ရန်ကုန်မှာ ပဲလား။ မိဘတွေ ရှိသေး သလား။

ဒါလည်း မေပွန် မသိသေးဘူး။

တနင်္ဂနွေညတိုက်ကို သူ့အပေရယ်၊ သူ့ရယ်၊ စန္ဒီကျော်စွာ ရယ် သုံးယောက် အတူစားကြတာ တဲ့။ သိန်းသိန်းသောင်းပြောတာပါ။

ဦးကိုက သိန်းသိန်းသောင်းကိုလည်း သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြသတဲ့လား။ ဒါပေါ့လေ၊ ဒီဆေးခန်းကို သိန်းသိန်းသောင်းရောက်နေတာ သုံးနှစ် လောက် ရှိနေပြီတဲ့။ တော် တဲ့အားကိုးရတဲ့ သူ့နာဖြူဆိုတော့ ဦးကိုခင်မှာ ပေါ့။

ဒေါ်ခင်မေလွင်နဲ့ ဆရာ့အပေက မတည့်ကြဘူး။ သား တစ်ယောက် တည်း ရှိတော့ သိပ်ချစ် တာ။ ဘယ်ခွေးမနဲ့မှလဲ တည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒေါ်ခင်မေလွင်ဆိုတာ ဦးကိုရဲ့ ပန်းရောင် ကိုး။

တလောက ပညာရေး တက္ကသိုလ်က ဆရာမ တစ်ယောက် လာမီးဖွားတယ်။ ဆရာမက သူ့မိန်း မပျက်နာနဲ့ တော် တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမ က ဒေါ်ခင်မေလွင်ဘက်ကပဲ နာတယ်။ ဆရာမဟာ အမေဘက် လိုက်လွန်းသတဲ့။ သူတို့က အပွေကိစ္စတွေ ကော ရှုပ်နေတာပါပဲ။

မေပွန် ဆက်နားမထောင် ချင်တော့ပါဘူး။

ဦးကိုအကြောင်း အကောင်းအဆိုးတွေ ကို နားထောင်နေလည်း မထူးပါဘူး။

ဦးကို တစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေတော့မယ်။

တော် ကြာ နောက်ထပ် အရေး ပေါ်လူနာ ရောက်လာရင် မေပွန်ကို လာခေါ်နေဦးမှာ ။

မှတ်တမ်းကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်တုံးကလေးနဲ့ဖိပြီး နေရာက ထလိုက်တယ်။

“ကလေး ထပ်တက်ရင် ဆရာ့အခန်းမှာ ပဲ အဒေါ်ခိုင်းရမလား”

အခန်းထဲက ထွက်တော့မယ့် မေပွန်ဟာ သူ့ကို

ကျောခိုင်းရင်းခေါင်းညိတ်ဖြဲခဲ့တယ်။ ဘယ် နယ်လုပ်မလဲ။ မေးမှတော့ ဖြေရတော့ တာပေါ့။

မြန်မြန် မြန်ရောက်ချင်လို့ ဒီတစ်ထပ်ကလေးကိုပဲ ဓာတ်လှေကားနဲ့

တက်လာလိုက်တယ်။

ဝကြံ့ မှာ လူရှင်းနေလို့ မေပွန်စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားမိတယ်။

ဦးကိုရဲ့ အခန်းလက်ကိုင် ဘုကလေးကို လှည့်ပွင့်ပြီး ဟလာတုံတံခါးထဲကို

အလိုက်သင့် ဝင်ခဲ့တယ်။

ကြည့်ပါဦး။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လည်ပင်းကြီးခေါက်ပြီး အိပ်ဖျော်နေလိုက်တာ၊ ဟောက်များ

တောင် ဟောက် လို့။

သူ့ လည်ပင်းကို မေပွန်အသာကလေး ထည့် ပေးလိုက်တယ်။

သူ နိုးပါတယ်။

သူ့နဖူးလေးကို မေပွန် ဖိကပ်နမ်းလိုက်မိတယ်။ မေပွန် ရင်ထဲမှာ လေ သူ့ကို သိပ်

သိပ်ကို တွယ်တာတာပဲ။ သူ့ကို မေပွန်သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်။

အလျင်ကလည်း မေပွန်နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးတက်ပါဘူး။ သူနဲ့တွေ့ မှ ရုတ်တရက်

သိပ်ကိုလှ ချင်လာပြီးသူများ တွေ သတိထားမိအောင်ကို အလှပြင်မိတာ။

ဒါပေမယ့် ဦးကိုကလေး မေပွန်ကို မပြင်မဆင် ရိုးရိုးလေးပဲ ပိုလှတယ်တဲ့။

အနည်းဆုံး နှုတ်ခမ်းနီနီဆိုးမထားရင် သူ့ကို မေပွန်အချိန်မရွေး နမ်းနိုင်တာပေါ့။

သူ့ကို မပေမစွန်းရဘူးပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

ပြီးတော့လည်းလေ..

ဦးကို ဖြောတယ်။

မေပွန် နှုတ်ခမ်းတွေ ဟာ ထူထူ ထွေးထွေးနဲ့ ဘရစ်ဂျစ်ဘာဒိုးလိုပဲတဲ့
(အဲဒါသူတို့ခေတ်က နာမည် ကြီးခဲ့တဲ့အမျိုးသားတွေ ရဲ့ အသည်းကျော် အဖော်အချွတ်
မင်းသမီးပေါ့)။ နှုတ်ခမ်းကလေး ထူတာပြောတာနော်။

ရှိသေးတယ်။

ပန်းရောင် လည်း မင်းလိုပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလေ့မရှိဘူးတဲ့။ ဟိုတုန်းက မင်းလိုပဲ
သိပ်ချစ် စရာကောင်းတယ်တဲ့။

ဒီစကားတွေ ကို သူပြောနေတဲ့အချိန်တွေ မှာ ဘာမှစနောင့်စနင်း ဖြစ်ပုံမရဘူး။
မေပွန်ကျေ နပ်စရာ ရှိကောင်းတယ်လည်း သူတွေ :မိဟန် မတူပါဘူး။ သူဟာ
ရိုးစင်လွန်းပါတယ်။

မေပွန် ရိုးတာအတာလည်းမှန်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမယ့် မေပွန်မှာ
ဦးနှောက်တော့ရှိတယ်။ သူဟာ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းမဲ့တဲ့ လူရိုးကြီး တစ်ယောက် လို့ပဲ မေပွန်
ယုံမှတ်တယ်။

သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပဲ။ ပြောပါစေပေါ့။

မေပွန်နဲ့သူ ဒီအခြေအထိ ဆိုက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း
မေပွန်လိပ်ပြာသန့်ပါတယ် လို့ပြောခဲ့ပြီပဲ။ သူဟာ လူလွတ်ပဲ။

မေပွန်ကလည်း အသက်အစိတ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ ကိုယ့်ဘွဲ့ကိုယ်အလုပ်အကိုင်နဲ့
ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်နိုင်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ပဲ ဥစ္စာ။

ဪ... အဲဒီ သုံးရက်မှာ မေပွန်သိပ်ကို ပျော်ခဲ့တာ ပါပဲ။

ရယ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ သိလား။

နောက်တစ်နေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့။ သူနဲ့မေပွန် ဘုရားသွားခဲ့ကြသေးတယ်။
မေပွန်က သီချင်းထဲကလို တောင်ဘက်မှန်ကလေးကားထစ်တွေ အတိုင်း တက်ချင်တာ။

မေပွန်က စိတ်ကူးယဉ်တာပေါ့။ ကိုကိုကြိုက်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ ကို

နားထောင်ခဲ့သမျှ ခုမှ စိတ်ကူးယဉ်တတ်နေတာတွေ လေ။

“ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်မယ်လေကွာ”

“ဟင့်အင်း၊ လှေကားအတိုင်း တက်ရအောင်ပါ ဦးကိုရယ်။ မေ့မိနေတာပဲ”

မေ့မိနေတာ သူ့လက်မောင်းကို အသာတွဲ ပြီး ခေါင်းကိုနဲ့ပိုတယ်။

“__ စွန့်ပစ်ခဲ့တယ် သွားကြမယ်လေ ဘုရားဖူးဖို့ __

မောင်မယ်စုံတောင်ဘက်မှန်က လှေကားထစ်တွေ __

သူကရယ်ပြီး မေ့မိနေခါင်းကို အသာဆွဲလှုပ်တယ်။ မေ့မိနေတာ အသံမှ

မကောင်းတာ။ ကီးကိုက်အောင်လည်း မဆိုတက်ဘူး။ ဒါကိုပဲ သူပိုပြီး သဘောကျနေတာ။

သူ့ပျော်နေတာ သူ့ရယ်မောနေတာတွေ ဟာ မေ့မိနေတာအတွက် ပျော်စရာ၊

ရယ်မောစရာတွေ ပါ ပဲ။

အဲဒါ သူ့ကို မေ့မိနေချစ်တာ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

အဲဒီ မနက်က ခုနစ်နာရီ ထိုးမှ ဂျာတီခိုင်းပြီး မေ့မိနေအဝတ်လဲရတယ်။

“ဘောင်းဘီရှည်ကြီးနဲ့လား ဦးကို၊ ဘုရားသွားတာ ပုဆိုးလေးနဲ့မှပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျားမမရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ”

တိုက်ပုံလည်း ရှိနေတယ်။ ဆေးရုံကို ဧည့်သည်တွေ လာရင်အစည်းအဝေးတွေ

ရှိရင်၊ သူ တိုက်ပုံလိုတာပေါ့။

သူ့ တိုက်ပုံက ခပ်ကြေကြေ ခပ်တွန့်တွန့်ရယ်။

“ဦးကိုအဝတ်တွေ ဘယ်သူ လျှော်ပေးလဲ ဟင်”

“တပည့်တွေ ပေါ့ကွာ” သူက ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ခိုက်ကနေ ဖြူ

တိယူတယ်။ သူ့ဘာသာ နမ်းကြည့်ရင်း သဲ့သဲ့ရယ်တယ်။

“ခွေးတော် သိပ်မနံသေးပါဘူး”

မေပွန်လေ နံရံကပ်မိရိတ်ခါးရွက်က မှန်ရှေ့မှာ ဆံပင်ဖြိုးနေရင်း မှန်ထဲက မြင်နေရတဲ့ သူ့ကို ကြည့်နေ၊ ငေးနေ၊ သနားနေမိတယ်။

ပေါင်ဒါ ရှိတယ်ကွ။ ပေါင်ဒါ များများ အားကိုးရတယ်။ ဟား... ဟား”

သူက နံရံကပ်မိရိတ်ထဲကနေ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ တစ်ဘူးဆွဲထုတ်တယ်။ ဒီလို အထူးကုဆရာ ဝန်ကြီး တစ်ယောက် သုံးနေတဲ့ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါက ကုလားပြည်ကလာတဲ့ မာလာဘာဘူးကြီး လေ။

ပြီးတော့ တစ်ခါ အဲသလောက်ကြီးတဲ့ ပေါင်ဒါဘူးကြီးထဲက အတော် ခါယူ ခေါက်ယူတာ တောင် သူ့ပေါင်ဒါက ဖြစ် ဖြစ်မြောက်မြောက် ကျမလာဘူး။

ဘီးကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။

သူ့အခန်းထဲက နံရံကပ် မိရိတ်တစ်ခုဟာ ခုတော့ မေပွန်အပိုင် ဖြစ်နေပြီ။ မိရိတ်ခါးဖွင့်ပြီး မေပွန် ဖလက်စ် ပေါင်ဒါဘူးကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ မေပွန် လက်ဖဝါးထဲမှာ ပေါင်ဒါထည့် ပြီး သူ့အနားကို တိုးကပ်သွားတယ်။

သူ့ပါးကို တစ်ခုခု ရှိုက်နမ်းလိုက်တော့ သူကလေပျက်လုံးမမှစင်းပြီး အင်မတန်ကြည် မွေ့ ငြိမ်းချမ်းလို့ နေတယ်။

“ချိုင်းမြောက်” လို့ပြောရင်း သူ့ချိုင်းကြားထဲ ပေါင်ဒါထည့်ပေးမလို့ မေပွန်လက်လှမ်း လိုက်ရင်ပဲ ...

ချက်ချင်း သူ မျက်လုံးပြဲ မျက်ဆန်ပြဲ ဖြစ်သွားပြီးမေပွန်နဲ့ အဝေးကြီးကို ဆုတ်ပြေးသွား တယ်။

“ဟေး .. ဘာလုပ်မလို့ဘဲ မေပွန်။ ကိုယ်ယားတတ်တယ်ကွ”

“မယားအောင် လုပ်ပေးမှာ ပေါ့”

“ဟား... မ ဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်က သိပ်ယားတတ်တာ။ ယားရင် ဆဲလည်း ဆဲတတ်လို့ပေါ့ ကွာ။ နော်... နော်”

ကလေး တစ်ယောက် အပေါ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ရသလို မေပွန်သက်ပြင်းကလေးချ မျက်စောင်း ကလေး ချိတ်ရင်း။ သူ့ကိုပေါင်ဒါဘူးပဲ ထိုးပေးလိုက်ရတော့တယ်။

သူက အပြစ်ရှိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက် လို ရယ်ကွဲကွဲလုပ်ရင်း သူ့ဘာသာ ပေါင်ဒါလိမ်းနေ တယ်။

မေပွန်က ဆေးခန်းမှသုံးရက်ကြာသွားဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ဆေးခန်းမှာ အပိုထားတဲ့ အဝတ်တစ်စုံပဲရှိတာ။

ပထမနေ့က ဝတ်လာတဲ့အဝတ်တွေ ပဲ ပြန်ဝတ်ရတယ်။ ရွှေအိုရောင် ဘီဘဲနဲ့ အနက်ရောင် ဇာအင်္ကျီကလေးကိုပဲပြန်ဝတ်ထားတာ။

ဦးကိုက ပြောတယ်။

“မင်း လှလိုက်တာ မေပွန်ရယ်” တဲ့။

ဦးကိုနဲ့အတူ သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရတာ ကို မေပွန်အရေထူနိုင်တယ်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ပခုံးကိုသူဖက်ထားတော့လည်း ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ ပြုလို့သာ နေမိ တယ်။

သူ့ပါးကို မမိ တမိမော့ပြီးနမ်းမိတာက မေပွန်နဖူးကို သူငဲ့နမ်းတာထက် ပိုနေမလားမသိ ပါဘူး။

သူ့ကို မေပွန်သိပ်ချစ်တာပဲ။ (သိပ်ချစ်တယ်လို့ ထင်မိတာပဲလေ)။

သူနဲ့ မေပွန်လေ ဘုရားမတက်ခင် ရတနာဥယျဉ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး စားကြတယ်။

သူက အစားအသောက်တော့ ရွေးသား။ သိလား။

“နံနံပင် မထည့်နဲ့။ သံပရာသီးစိတ်ကလေးပဲ ပေးပါတဲ့”

ငရုတ်သီးမှုန့်လည်း လုံးဝမစားဘူး။

“ဒါတော့ နေ့များ လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက

ငရုတ်သီးအစားကြမ်းလွန်း တော့ ကိုယ့်အမှု တွေ က မကောင်းတော့ဘူး။ နည်းနည်း အစပ်စားလိုက်ရင်း ဒစ်စန့်ထရီ ရပြန်ရင်း။ ဘဝမှာ မက်မောလျက်နဲ့ ရှောင်ဖယ်ရတာ တွေ လည်းရှိတယ်။ လိုချင်လျက်နဲ့ လက်လွှတ်ရတာ တွေ လည်းရှိတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ဟင် သမီး”

မေပွန်လေ သူက သမီးလို့ အမှတ်ပဲ ခေါ်လိုက်တာကိုတောင်မှ စကားနာမထိုးနိုင်ပါဘူး။

ဘဝမှာ မက်မောလျက်နဲ့ ရှောင်ဖယ် ရတာ တွေ လည်း ရှိတယ်။

လိုချင်လျက်နဲ့ လက်လွှတ်ရတာ တွေ လည်းရှိတယ်။

ဦးကိုက သူ့အကြောင်းသူခံစားချက်နဲ့ သူပြောလိုက်တာပါ။

မေပွန်ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ ရှခနဲ စပ်ဖျဉ်းနာကျင်ရပါတယ်။

မက်မောလျက်နဲ့ ရှောင်ဖယ်ရတာ တွေ ရှိသတဲ့လား။

မေပွန်နားလည်ပါတယ်လေ။ ခံစားတက်တယ် လို့လည်းထင်မိတယ်လေ။

ခုတော့ဦးကိုရှိနေပြီပဲ။

ဖြစ်မလာနိုင်မယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး၊ သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး ရှေ့မှာ မြင်ရတဲ့ လမ်းခရီးကို မေပွန်ဆက်လျှောက်နေပါပြီ။

တစ်ခဏချင်းမှာ ပဲ အားလုံးကို မေပွန် မေ့ပျောက်သွားတော့တယ်။

“လှေကားကနေ တက်မယ်လေနော် ဦးကို”

“ဟင့်အင်း”

သူက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မေပွန်ပခုံးကို ကျောကနေသိုင်းဖက်ဖေးမပြီး

ဓာတ်လှေကားဆီခေါ် သွားတယ်။

“ဘာတဲ့၊ မေပွန်သီဆင်းက ... လှေကားထစ်တွေ ရေရင်းနဲ့တက်ကြရအောင်နော်၊ ဟုတ် လား”

မေပွန်ရယ်မိတယ်။

“__လှေကားထစ်တွေ တက်ရင်းနဲ့လေ __ရေကြည့်ကြတာပေါ့ __”

အသံ ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း မေပွန်ဟာ အရူးမလေး တစ်ယောက် လို သူ့ကိုပဲ ရယ်ရယ်မောမောဖျော်ဖြေနေမိတယ်။

သူ့သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်နေတာကို မေပွန်ဘယ်လို ကြည့်နှုန်းမှန်း မသိဘူး။

“မေပွန် မှာ :နေပြီ၊ ဒီမှာ ကိုယ်ဆိုပြမယ် နားထောင်”

မေပွန်ဆိုတာ သံစဉ်မမှန်လို့ သူ့ဟားနေတာပဲလို့အောက်မေ့ပြီး မေပွန်လည်း ရောနှောလို့ သာရယ်နေမိတယ်။

“__လှေကားထစ်တွေ ဆင်းရင်းနဲ့လေ __ရေကြည့်ကြတာပေါ့ __ ကဲ ...

သိပြီလား မိန်းကလေးရဲ့ ၊ အဲသလို ဖြစ်ရမှာ ”

မေပွန်ကို ဓာတ်လှေကားဆီပဲ တွန်းပို့နေတာကြောင့် သူ့ရင်ဘက်ရှေ့က လက်နဲ့ကာဆီး ထားရတယ်။

ဓာတ်လှေကားပေါ် မတက်ခင် မေပွန် ပန်းဝယ်တယ်။ ထီးတွေ ဘာတွေ တော့ မေပွန် မဝယ်တတ်ဘူး။ သပြေနဲ့နင်းဆီပဲ ဝယ်တယ်။

ဦးကိုက နံဘေးကနေ ရပ်ကြည့်နေပြီး ကျသင့်သလောက်ရှင်းပေဖို့ တောင့်နေတယ်။

သူ့အတွက် ပန်းတစ်စည်း၊ မေပွန်အတွက် တစ်စည်း။

“ပေး... မေပွန်၊ ကိုယ်ကိုင်ပေးခဲ့မယ်”

ဘုရားမှာ တော့ အချိန်မရွေး အသိုက်အလျှောက်လူစည်ကားလျက်ပါပဲ။

ဓာတ်လှေကား တစ်ခေါက်အထက်မှာ လူရှစ်ယောက် လောက်တော့

ပါလာတာပေါ့။

အဲဒီ လူတွေ ထဲမှာ ဆယ်နှစ် သမီးလောက်ကလေး တစ်ယောက် တည်း

ပါလာတယ်။ ဝိန်ရှည် ရှည်လေး။ ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ရှည်ပြီး ခါးအထက်နားကနေ တင်ပါးတစ်ဝက်လောက်အထိ မျှောကြိုး အထပ်ထပ်နဲ့ ခပ်ကျပ်ကျပ် ကလေးစည်းထားတာ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နီကြောင်ကြောင်း ကလေးကို ကျစ်ဆံဖြိုးကလေး ကျစ်ဖြိုး ဖဲပွင့်အနီကလေး ချည်ထားတယ်။

လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်သိပ်ကိုရိုးစင်းပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့

မျက်နှာကလေး။

အစတော့ မေပွန်အမှတ်ပဲ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်ဦးကို နှုတ်ဆိတ်နေတာကို အလျှင်ဆုံးသတိထားမိတယ်။

ခရီးသွားဖော်တွေ ထဲမှာ သူ့အသိတွေ ပါနေလို့များ လားလို့

သူ့အတွက်ပဲမေပွန်တွေ : ပါတယ်။ မမပန်းရောင် (မတွေ့ဘူးပေမယ့် မေပွန်ထက်လည်း အသက်နှစ် ဆယ်လောက် ကြီးနေ ပေမယ့် မမလို့ပဲ ...) ဆိုပါတော့။ မမ ပန်းရောင် ရဲ့ အသိ တစ်ယောက် ယောက် ပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့။

ကလေးဟာ သားသားနားနား၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးပါ။ သူ့အဝတ်အစားတွေ

ဟာ အကောင်းစားတွေ ပါ။ သူ့ကိုင်ထားတဲ့ ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကလေးကလည်း နိုင်ငံခြား ဖြစ် ကလေး (အလှ အပ ပစ္စည်း မမက်မောဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း မေပွန်က မိန်းကလေးပဲ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောဆိုနေတာ ကြည့်ရှုဆွေးနွေးနေကြတာလည်း ကြားနေ မြင်နေသားပဲ။ အထူးသဖြင့် မေမေနဲ့ စုကဒါပဲ ပြောတတ်ကြတာ။ မေပွန် မဆိုထားနဲ့

ကိုကိုတောင် ဆွစ်ဇာလန်ဇာတို့ကီပိုနိုတို့ဝေကာတို့ အကုန်သိနေတာ။ ကိုကိုက ဇွေနှုန်းတွေ တောင် သိနေသေး။ သူက ပွဲစားပါဆိုနေမှ သိတော့တာ ပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကလေးမလေးဟာ ရန်ကုန်က ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ အနည်းဆုံး ရွှေတိဂုံ ဝေတီကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ မတက်ဘူးတာတော့ သေချာတယ်။

“ဘေးဘက်လက်မထုတ်နဲ့နော်သမီး။ လက်ညှပ်သွားမယ်”

ကလေးမရဲ့ နံဘေးက ယောဂီတဘက်နဲ့ ဘီးကျော်ပတ်ဆံထုံးထုံးတဲ့ အမယ်အိုက စိတ် ပူနေတယ်။

အဲဒီ တုန်းမှာ ပဲ ဓာတ်လှေကား စမောင်းတော့ လူတွေ နည်းနည်း ယိမ်းထိုးသွားတယ်။

ဦးကိုကလေး၊ ကလေးမလေးရဲ့ ကျောကုန်းကို အသာပမ်းထိန်းထားလိုက်တယ်။

“စိတ်ကောက်နေတာ မောင်ရေ။ အဲသလိုနင်းဆီ မဝယ်ပေးလို့တဲ့။ အမေကလဲ ဒီတစ် ခေါက်အတက်ပမီမှာ စိုးလို့ပါ။ ယတြာချေပန်းတွေ ပယောင်းတိုင်တွေ ကလဲ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ဖိုပါ”

အမေအိုက ဦးကိုလက်ထဲက ပန်းစည်းတွေ ကို မေးငေါ့ပြုပြီး ရယ်နေလေရဲ့။

ဦးကိုက ကလေးမလေးရဲ့ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီးခေါင်းကို ယုယုယယ ပွတ်သပ် လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မေပွန်ကို ခွင့်တောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေ နဲ့ ကြည့်တယ်။

မေပွန်ဟာ သူ့အလိုဖြည့်ဖို့ပဲ အရေး ကြီးနေတဲ့သူပါ။

သူ့ဆန္ဒကို မေပွန်သိရရင်ပဲ မေပွန်အတွက် အင်မတန်ဖြည့်စုံနေတာပါ။

မေပွန်ပေးတာထက် ကလေးကသူ့ကို ပိုပြီးကျေးဇူးတင်စေချင်တဲ့ စေတနာတွေ

ပါ။

“ပေးလိုက်လေ၊ ပေးလိုက်ပါ။ ဦးကို ပေးလိုက်ပါ” လို့ပျာပျာသလဲ ခွင့်ပြု

နေမိတယ်။

သူမငြင်းစတမ်း စိတ်ပါလက်ပါပဲ သူ့လက်ထဲက ပန်းတစ်စည်းကိုဆွဲပြီး

ကလေးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

အားတုံ့အားနာ တွန့်ဆုတ်နေတဲ့ကြားက အင်မတန်လိုချင် မက်မောနေတဲ့

ကလေးဟာ ဘွားအေကို ခွင့်တောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေ နဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ပန်းစည်းကိုတော့

တင်းတင်းကျပ် ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားနေပြီ။

“သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ။ ဘဘကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကလေးဟာ ဘွားအေဆီက “ပြောလိုက်လေ သမီး

“ဆိုတဲ့တိုက်တွန်းချက်တောင် မဆုံး ခင်မှာ ပဲ “သန္တာကျော်စိုးပါဘဘ”လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“ဟား . . . . ဘဘရဲ့ သမီးကလေး နာမည် က စန္ဒီကျော်စွာ တဲ့ကွ။

သမီးနဲ့တူလွန်းလို့ ဘဘကကြည့်နေတာ၊ နာမည် လဲတူနေပါရောလား”

ဒီတော့မှ ဦးကိုရဲ့ သမီးနဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့ သန္တာကျော်စိုးကလေးကို

ပေမွန်သေချာကြည့်မိ တယ်။

“သမီးကလေး မပါဘူးလား မောင်”

နယ်က ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အမယ်အိုဟာ ရိုးသားစွာ ပဲ ဦးကိုကိုမေးနေတယ်။

ဦးကို ဝမ်းနည်းသွားပြီး အပြုံး လျှော့ရဲရဲ နဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

“ဒီ သမီးအရွယ်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ဆယ်နှစ် နှစ် ”

“သမီးက ဆယ်နှစ် ”

သန္တာကလေးက စိတ်ဝင်စား ဝင်ပြောတယ်။

ဦးကိုဟာ သန္တာပုခုံးကို သိုင်းဖက်ထားနေပါပြီ။

“ကျွန်တော် သမီးက ညွှန်တယ်။ သူ့ကို မေးတုန်းက လမစေ့ဘဲ ပွေးတာ။ ပန်းရောင် က ပရီအီကလမ်းဇီးယားနဲ့ဟိုလေ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သွေးဆိပ်တက်တော့ စောမွေးလိုက်ရတယ်”

အမယ်အိုရော၊ သန္တာကလေးကပါ မေပွန်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကြတယ်။ တအံတသြ လည်းကြည့်ကြတယ်။

“နာမည် ကလေးက ပန်းရောင် တဲ့လား။ နာမည် လဲ လှ၊ လူလဲလှ၊ ငယ်ငယ်ကလေးနော်။ ဒီအရွယ် သမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး။ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဟင်”

ဦးကို မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ မေပွန်ကိုအရမ်းအားနာပြီး ဘာပြောလို့ဘယ် ဖြေရှင်းရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

သူ့ကို အားပေးတဲ့သဘာနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို မေပွန်လှမ်းကိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မ သုံးဆယ့် နှစ် နှစ် ”

“နုလိုက်တာနော်၊ အစိတ်လောက်ပဲရှိမယ် ထင်ရတယ်”

မေပွန် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ တကယ်လည်း မေပွန်ကအသက် အစိတ်ပဲ မဟုတ်လား။ ရင့် မနေပေမယ့် မနတာသေချာသွားတယ်။

နောက်နောင်ကိုတော့ ဦးကိုနဲ့သွားရင် မေပွန် ဆံထုံးထုံးမယ်လို့ အဲဒီ နေ့က ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါတယ်။ အင်္ကျီလက်ရှည်လဲ ဝတ်ရမှာ ပေါ့။ ရင်ပုံးပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ရောက်တဲ့အထိသူ့ကို မြေးအဘွားနဲ့မေပွန်တို့ တွဲ သွားနေတုန်းပဲရှိသေး တယ်။

ဦးကိုဟာ သန္တာကလေးကို လက်တွဲ လို့ စကားတွေ ရှာကြံ ပြောသွားတယ်။

မေပွန်က နောက်ကနေ ပန်းတစ်စည်း ကိုင်ပြီးလိုက်သွားတယ်။

သန္တာ? အဘွားက နောက်ကျန် ကျန်နေရစ်လို့ မေပွန်ရပ်စောင့်ရ သေးတယ်။

အပေကြီးကိုစောင့်ရလေ ဦးကိုနဲ့ အလုပ်ဝေးလေ။

“သန္တာ ... သန္တာ”

ဦးကိုနဲ့ သန္တာဟာ လက်တွဲ ပြီး စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ အဘွားကြီး နှစ်

ခါသုံးခါ ခေါ်လည်းမကြားကြဘူး။

“သမီးရယ်၊ ခေါ်ပေးပါဦး။ အပေက ဒီထောင့်မှာ ယတြာနေရမှာ ပါ”

မေပွန် ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးလိုက်ပြီး ခေါ်ပေးရတယ်။

“ဟာ ... ဆောရီး မေပွန်။ ကိုယ့်ပရင်းစက်စ်ကလေး မောသွားပြီကွာ။

ကိုယ်သိပ်နမော် နပဲ နိုင်တာပဲ”

ချက်ချင်း ပဲ မေပွန်နဲ့ဘေးကို သူ့ရောက်လာတယ်။

သန္တာကလေးကလည်း ဒီတော့မှပဲ ဘွားအေကို သတိရတော့သလို

အပြစ်မကင်းတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ ပြုံးစေလုပ်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာတော့တယ်။

“ကျေးဇူးပဲ မောင့်တို့ရေ။ ဒီပန်းမှမရရင် ဒီလိုကို မပြုံးနိုင်အောင်

စူးအောင်နေတော့မှာ ”

ဦးကိုဟာ သူတို့ပြေးအဘွားကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီးမေပွန် လက်မောင်းကို

အသာပမ်း ကိုင်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့တယ်။

“မေပွန်တော့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်ပါရဲ့ ။ ကိုယ်သိပ်ရိုင်းသွားပြီ”

သူ့ ကျောကုန်းကို မေပွန်အသာထုရင်း ရယ်မိတယ်။

“ဘာလို့ ရိုင်းရမှာ လဲကွယ်။ ဦးကို ဖျော်နေတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊

မေပွန်လဲ ဖျော် တာပဲပေါ့”

အဲဒီ တော့မှ သူပြုံးနိုင်တယ်။

“ကိုယ့် ပရင်းစက်စ်ကလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲကွာ”

မေပွန်ကို သူ့ဆွေနေတာ။

ဆွေဖို့ မလိုပါဘူးလေ။

သူ့ကို မေပွန်သနားပြီးသား။

ဘာလို့ သူ့အိမ်ထောင်ဟာ ပြိုအက်သွားခဲ့တာ လဲဆိုတာ မေပွန်ခဏခဏပဲ တွေးနေမိတာ။

အင်မတန် တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ အဆုံးစွန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြပြီး ပေမယ့်လည်း သူ့အကြောင်းကို မေပွန်ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မသိတာအမှန်ပဲ။

သူ့ပြောပြောသမျှပဲလေ။

မေပွန် မမေးသလောက်ဘဲ။

သူ့ပြောချင်တာကို ပြောပါစေတော့ဆိုပြီး တမင် မမေးတာပါ။

သိပ်လည်း သိဖို့မလိုပါဘူး။

ဟုတ်ဘူးလား။

“ဟို မြေးအဘွား ကတော့ စနေထောင့်မှာ ကျန်ရစ်ပြီ ဒေါ်မေပွန်ပွန်က၊ အင်း... ကြာသပတေးနာမ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“နေနဲ့ နာမ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ၊ ဘာနေလဲ”

“တနင်္ဂနွေ”

ဦးကိုက တကယ်မှတ်နေတာ၊

“ကိုယ်နဲ့အတူတူပါပဲလား။ ကိုယ်လဲ တနင်္ဂနွေပဲ ကွ”

“ဪ... ဪ”

မေပွန် ခပ်မြဲ မြဲ ကလေး ငြောပေမယ့် သူ မရိပ်မိဘူး။

သူ့ကို လူတွေ က လူလည်ကြီးလို ထင်ကြပေမယ့် မေပွန်လို ရိုးရိုးအအ

မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကတောင်မှ တစ်ခါတလေ သူ့ကို ရိုးသားပါတယ်လို့ပဲ မှတ်ချက် ချိတ်ရတတ်တယ်။

တစ်ဘက်သားအပေါ် သူသံသယ မထားတတ်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။

“ကဲ..မေပွန် ရှိခိုး။ ကိုယ် တန်ဆောင်းနားကနေ စောင့်နေမယ်။ အေး ဆေးနော်

သူပေးတဲ့ ပန်းစည်းကို လှမ်းယူရင်း မေပွန်ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေတယ်။

ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ မေပွန်ပတ်ပူးတာ၊ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲမှာ မေပွန်တွေ ပူးတာက နှစ်

ယောက် အတူ ဘုရားရှိခိုးရင်း ဆုတောင်းကြ၊ ပြီးတော့ အမျိုးသားက ပန်းတွေ ကို

ပန်းအိုးထဲထိုး။ ဘဝဆက်တိုင်း ပေါင်းရပါစေလို့ မေပွန်ဆုတောင်းနေမှာ စိုးလို့လား။

ဟင့်အင်း၊ မေပွန်ဘာဆုမျိုးမှ မကောင်းခဲ့ပါ ဘူး။

မေပွန် ဘာသာပဲဘုရားကန်တော့တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး

ဦးသုံးကြိမ်။ ဒါပဲလေ။ ဩကာသလေးတောင် မရွတ် ဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးကိုအကြာကြီး စောင့်နေရမှာ စိုးလို့ပေါ့။

“ဘယ် ဆက်သွားကြဦးမလဲ ပင့်ကီ”

မေပွန်ရင်ထဲမှာ ဇောက်ထိုးမှာ ကံခုံ ကျမ်းပြန်သွားတော့တယ်။

ပင့်ကီတဲ့။ ပန်းရောင် လို့ သူပြန်မာလို ဘာသာပြန်ခေါ်တဲ့ မူရင်း အင်္ဂလိပ်နာမည်

။ ပင့်ကီ။

သူ ဘာမှ မသိလိုက်ရှာဘူး။

သူ ဘာမှ သတိမထားလိုက်မိပါဘူး။

သူ လျှာချောသွားတာ သူသိလိုက်ရင် သိပ်အနေခက်သွားရှာမှာ ပဲနော်။

မေပွန်က ဟန်ဆောင်ကောင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမကြည့်ဘူးပေါ့။ တန်ဆောင်း မျက်နှာ ကျက်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့

ပန်းဆွဲ ပန်းဆိုင်တွေ ကိုသာ မော့ပြီးငေးနေလိုက်တာပေါ့။

ဒါမှလည်း ဝေလည်လာစ မျက်ရည်တွေ အခိုးအငွေ့ ဖြစ်ပြီး လွင့်ပါး

ပျောက်ပျက်သွားမှာ ကိုး။

သူ ကတော့လေ မေပွန်နဲ့ဘေးမှာ သီချင်းတညည်းညည်းနဲ့ကို ပျော်နေခဲ့တာပါပဲ။

မေပွန်တို့ ဆေးခန်းကို ပြန်မသွားကြဘူး။

သူ သူငယ်ချင်းရဲ့ အခန်းတဲ့။

ရန်ကုန်မြို့လယ် ဥဒုလမ်း အပေါ်ဘလောက်မှာ ရှိတဲ့တတိယထပ် တိုက်ခန်း။

ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး။

နည်းနည်း မူးလာတော့ သူ ပြောတယ်။

အဲဒါ သူ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် စုပြီးငှားထားတဲ့ အခန်းတဲ့။ သော့ တူ

ကိုယ်စီရှိကြလို့ ကိုယ့်ရက်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားတဲ့အပြင်၊ တစ်ခါတလေမလာခင်

ဖုန်းဆက်စုံစမ်းရသေးသတဲ့။

ဦးကိုကော အဲဒီ သုံးယောက် ထဲမှာ အပါအဝင်ပဲလားဆိုတာ မေမ့န် သိချင်တယ်။

မေမ့န် သူ့ကို မမေးရက်ပါဘူး။

သူက ရိုးသားပါတယ်လို့ မေမ့န် ပြောသားပဲ။

မလုံလဲတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဟက်ခဲနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ...

“ပန်းရောင် က ဒိုင်ဗော့စ် တောင်းနေတဲ့ အချိန်တွေ မှာ ကိုယ် နည်းနည်း ဆိုးခဲ့မိတယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေမ့န်ရယ်” ... တဲ့။

မေမ့န်မှာ တော့ အရည်ပျော်ပြီးရင်း ပျော်ရင်း သူ့ဦးခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်လိုသော ထားမိနေတော့တယ်။

“အလားကားပါပဲ ပရင်းစက်စ်ရယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖြေဖျောက်လို့ မရပါဘူး။ အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ မိန်းမ၊ ဘာကမှ ကိုယ့်ကို မကုစားနိုင်ဘူး။”

မေမ့န်ကို သူ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ လွတ်ထွက်သွားရင် သူ စုံးစုံးနစ်မြုပ် သွားရတော့မယ် အတိုင်းပါပဲကွယ်။

“မေမ့န်ကို မိန်းမ တစ်ယောက် လို့ ကိုယ်မသတ်မှတ်ပါဘူး။ မေမ့န်ဟာ ကိုယ့်အဖော်ကလေးပါ။ ကိုယ့်ကယ်တင်ရှင်ကလေးပါ။”

မေမ့န်ရင်ထဲကနေ မျက်နှာခွာပြီး မေမ့န် ငါးနစ် ဘက်ကို သေချာညှပ်ကိုင်ပြီး ဝေ့ဝေ့ကြည့် တယ်။

မျက်မှန်ဆွတ်ထားတော့ မျက်ကြောသေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း မေမ့န်မျက်စိထဲမှာ သူဟာ ချစ်ခင်တွယ်တာစရာအင်မတန် ကောင်းနေတဲ့ သူပါ။

“ဒီနေရာဟာ မေမ့န်ကိုခေါ်လာရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူးကိုယ်ဟာ ဆင်ခြင် နည်းတဲ့သူပဲ၊ ကိုယ် လူပိုက်ပဲ မေမ့န်ရယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ဒီနေရာဟာ မေပွန်လို အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူး။ တော် ပြီ၊ တော် ပြီ။ သွားကြစို့”

သူဟာ ကလေး တစ်ယောက် လိုပဲ စိတ်မြန်လက်မြန်အိပ်ရာထဲက လူးလဲ ထပြန်နေသေးတယ်။

“နောက်တစ်ခါ ခေါ်မလာနဲ့ပေါ့ ဦးကိုရယ်။ မေပွန်က ညနေ ပြန်ရတော့မှာ ။ ခဏလေးပဲ အတူနေရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဒီမှာ ပဲ နေလိုက်ကြရအောင်ပါ”

မေပွန်ကို သူ ရန်ကင်းအထိလိုက်ပို့တယ်။

မေပွန်တို့ လမ်းထိပ်အထိ ပို့ပေးတယ်။

“အိမ်ရှေ့ရောက်အောင်ပို့ပေးချင်တယ် ပရင်းစက်ရယ်”

“မ ဖြစ်ဘူး။ မ ဖြစ်ဘူး။ မေပွန် မျက်နှာပူတယ်”

ဒါကိုတော့ သူသဘောကျတယ်။ ရယ်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ညနေမှဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

မေပွန်ကလည်း သဘောကျပါတယ်။

မေပွန်ကို ထားခဲ့ပြီး သူပြန်သွားတော့ မေပွန်ဝမ်းနည်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

သူ့သမီးနဲ့ သူ့အပေနဲ့ အတူထမင်းစားရင်း မေပွန်ကိုမေ့သွားမှာ လား။

မေ့ပါစေလေ။ သူ့ဖျော်နေရင်ပြီးတာပါပဲ။

ထင်ပါတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အိမ်မှာ ပြဿနာ တက်နေပြီ။

ဝင်းတံခါးကနေ ခေါင်းလောင်းသံပေးတဲ့ ကြိုးစကိုလှုပ်လိုက်တာနဲ့

စုအပြေးထွက်လာ တယ်။

အင်မတန် အရေး ကြီးပူပန်သော ကရိတံ့ မျက်နှာနဲ့။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ မမရယ်။ မေမေ တစ်ချိန်လုံးငိုနေတယ်”

မေမေ့ စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ စိတ်လည်း တိုမိတယ်။

အင်မတန် အရေး တကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို ပုံဖမ်းနေတဲ့ စုကိုစိတ်တိုတာပါ။

သုံးရက်တိတိ အိမ်ပြန်မရောက်တာကြောင့် အထိုက်အလျှောက်တော့

မေးမြန်းစုံစမ်း ခံရမယ်။ ဖြေရှင်းအကြောင်းပြုရလိမ့်မယ်ဆိုတာတွေ လောက်တော့ မေမေ့
တွေ :ထားပြီးသားပါ။

“တစ်ချိန်လုံး ငိုနေရအောင် ငါက ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ။ ငါဆေးခန်းမှာ
အလုပ်သွားလုပ် နေတာပဲ”

စုက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်တယ်။ သိတဲ့အကြည့်။

မေမေ့အလိုလို မျက်နှာတွေ ပူထူသွားတော့တယ်။

အိမ်ထဲဝင်ရမှာ အလိုလိုကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လာတယ်။

မေမေ ရှိနေသလားလို့ မေးချင်တယ်။ မမေးဝံ့ဘူး။

ကိုကို ရှိနေသလားလို့ မေးချင်တယ်။ ပိုလို့တောင်မမေးဝံ့ဘူးကွယ်။ ရှိမှာ

မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မရှိရင်ကောင်းမှာ ပါ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့ ထိုင်စောင့်နေမလားလို့ တံခါးက အဝင်မှာ

ခြေထောက်တွေ တရွတ် ဆွဲကုန်တယ်။

တော် ပါသေးရဲ့ ။

ဘယ်လိုစိတ်သက်သာရာ ရသွားမှန်းကို မိသိဘူး။

ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။

ကဏ္ဍ:ကဏ္ဍ:ကဏ္ဍ:ကဏ္ဍ မွန်း:မွန်း:နစ်နစ်ပေမယ့်လည်းအသက်ရှုနိုင်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။

ပါလာတဲ့ အထုပ်အပိုးတို့ ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ် ဘုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်ပြီး မေမွန် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ခေါင်းကို ထိုင်ခုံနောက်က နံရံနဲ့ ထိသည့်အထိဖိုလျှော့ပြီး မျက်လုံးတွေ ပိုတ် ထားလိုက်တော့တယ်။

“သံပရာရည်သောက်မလား”

မေမွန်အပေါ်မှာ သူကြင်နာမှု ပြဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ မေမွန်နားလည်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဆရာလုပ်ခွင်တဲ့ ဉာဏ်ကိုအမြင်ကပ်တာက အရိုးစွဲနေတယ်။

အဖြေလည်း မပေးဘူး။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ မျက်လုံးပိုတ်မြဲ ပိုတ်ထားမိတယ်။

ဦးကိုဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို မေမွန်သတိပရအားတော့ဘူး။

မေမွန်ဦးနောက်တွေ ဆူပွက်နေပြီး ဘယ်လိုညှာမလဲ၊ ဘယ်လိုဆင်ခြင်ပေးမလဲ။ ဂျူတီအစား ဝင်ရလို့၊ ကိုယ့်ဂျူတီ ကိုယ်ယူရလို့ ဆိုတာနဲ့တင် စိတ်ဆွလက်ချပြန်လာတာ။

ရောက်ရောက်ခွင်းမှာ ပဲ ဒီလောက်နဲ့ပြေလည်မသွားဘူးလို့ သိနေရပြီ။

ကဲ ... စုဘာပြောမလဲ။

မေမွန်ဆီက အပြေပရပေမယ့် စုကမီးဖိုလဲ ဝင်သွားတယ်။

တ ဂလောက ဂလောက်ဖျော်သံကြားနေရတာ ပို မေမွန်အတွက် အအေးဖျော်နေတယ်လို့ နားလည် လိုက်တယ်။

ရှောင်ပယ်လို့မရမှန်း သိနေပြီပဲလေ။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရုံသာ ရှိတော့တာပါပဲ။

အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်လိုပဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပေမယ့် မေပေရှိနေမှန်း
အလိုလိုသိ လာတယ်။

မေမေက ဘာ ဖြစ်လို့ ငိုနေရမှာ လဲ။ မေမေငိုအောင်မေမွန်က ဘာများ
လုပ်မိလို့လဲ။

စုက မေမွန်ရှေ့မှာ အအေးဖန်ခွက်ကလေး လာချတယ်။ ပြီးတော့
မေမွန်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင် တယ်။

“ဦးနိုင်ကျော်စွာ ကို နင်ယူမလို့လား”

မေမွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတယ်။

ယူမလို့လား ... တဲ့။

ဒါဟာ မေမွန်လုံးဝ မတွေ့မိသေးတဲ့ ကိစ္စ။

စုဟာ မေမွန် အပေါ် ဆရာလုပ်ပြု၊ အစ်မကြီး လုပ်မြဲအတိုင်း လုပ်ဦးတော့မယ်။

သူ့ ဆံပင်တိုကလေးကို လက်ကလေးတစ်ဘက်နဲ့ အသာသပ်တင်ရင်း
တံတောင်ဆစ်က စားပွဲမှာ ထောက်လို့ မေမွန်မျက်နှာကို ငေးကြည့်တယ်။

သူ့ မျက်လုံးတွေ မှာ မရုဏာ အငွေ့ အရိပ်ကလေးတွေ ဝေဒနာတော မြင်ရတော့
မေမွန်လေ မခံချင် ဖြစ်တဲ့ကြားကပဲ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်လာမိတယ်။

မျက်လုံးတွေ ပြန်မှိတ်ထားပြီး မေမွန်ဟာ လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိနေရာကနေ
ရုန်းကန်ထွက် ပြေးနေမိတယ်။ လူက လှုပ်မရ ရုန်းမရ ရုံသာမက စိတ်ကလည်း
အငြိငြိအထွေးထွေးနဲ့ အပိုင်းပိုင်း စုတ်ပြတ်သွားတော့မတက်ပါဘဲကွယ်။

“ငါ့ကိစ္စတွေ ကို ဝင်မစပ်စုပါနဲ့လားစု”

“မမရယ်... နင်ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ နင့်အတွက် ငါစိတ်ပူလို့ပါ”

“နင့်စိတ်ပူဖို့ မလိုပါဘူး”

“လိုတယ်မမ၊ ငါစိတ်ပူရတယ်၊ ငါကြားဝင်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုကြားဝင်ဦးမှာလဲ”

မေမွန် ခပ်ဆက်ဆက် မေးလိုက်တယ်။ မေမွန်နဲ့ဦးကိုကြားမှာ

စုကကြားဝင်မယ်လို့ပဲ မေမွန် နားလည်လိုက်တယ်။

စုဟာ ထူးထူးခြားခြားကို စိတ်ရှည်နေတယ်။

“နင့်ကို မေမေက ပြောလဲပြောချင်၊ ပြောလဲမပြောရက် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကို

ကတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ကို ယူကျုံးမရ ဒေါသထွက်နေတော့တာပဲ။ နင့်ကို

ငါတို့မိသားစု ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူတန်ဖိုးထားကြတယ်ဆိုတာ နင်သိပါတယ် မမရယ်”

စု ဆရာကြီးလုပ်နေတာ မဟုတ်မှန်း။ မေမွန် သိလာတယ်။ သူတကယ်

စိတ်ထိခိုက်နေတာ။

မေမွန်ရဲ့ ရန်လိုတဲ့ ဆူးတောင်တွေ ဟာ စင်းကျ သွားပါပြီ။

“ဘာလို့များ ငါ့ကိုမှ ဆီလိုအပေါက်ရှာ လိုက်ချောင်းနေကြတာလဲ”

မကျေချမ်းတာထက် နားမလည်နိုင်တာက များပါတယ်။ မေမွန်အသံဟာလည်း

ချည်ချည် နဲ့နဲ့ ညည်းညည်း တွားတွားရယ်။

“မဟုတ်ရင် ငါတို့မသိပါဘူး မမရယ်။ နင် အလုပ်များ နေတယ်၊ သူများ ဂျုတီတွေ

လဲ ဝင်ပေးနေတယ်၊ ငါတို့ဒီအတိုင်း စိတ်ချလက်ချနေမှာပါ”

စုက လက်ဖမိုးနစ် ဘက်ကိုယှက်ပြီး မေးအောက်ကိုထောက်ထားလိုက်တယ်။

“ကိုထွန်းထိုက် ရောက်လာတယ် မမ”

ကွန်းထိုက် ရောက်လာတာနဲ့ မေမွန်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေ ကို

လိုက်စုံစမ်းလိုက်၊ ဝင်ရှုပ် ကြတာဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေနိုင်ပါသလဲ။

မေမွန်ဟာ အတွေ့ :စိတ်ကူး ဟာလာဟင်းလင်းပဲ စုကို ငေးကြည့်နေရပါတယ်။

“သူ ဖုန်းဆက်တယ်။ ငါက နှလုံးလှ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်တာပေါ့။ အလုပ်ခွန် မဟုတ် ပေမယ့်လဲ နင်က ဂျူတီအစားဝင်ရမယ်လို့ပြောထားတော့ငါလဲ သဘောရိုးနဲ့ပဲပေါ့”

ခုထက်ထိတော့ ဘာမှဆန်းပြားတာ မတွေ့ သေးပါဘူး။

ကွန်းထိုက်ဟာ ပြည်ကနေ တစ်လတစ်ခေါက်၊ နှစ် လတစ်ခေါက်တော့ ဆင်းလာမှာ ပဲပေါ့။ ဉာဏ် သစ်လောင်းသင်တန်းတွေ နီးနှောဖလှယ်ပွဲတွေ ရှိရင်လည်း (အနည်းဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံရတယ်ဆိုပြီး ဆင်းလာတတ်ကြတာ)။

“ဒါပေမယ့် မနေ့က တစ်ခါ သူ ဖုန်းထပ်ဆက်တယ်။

နင်ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲတဲ့။ မတွေ့ ရသေးဘူးလားဆိုတော့ သူမရေမရာ ဖြေတယ်။ သူ ဘာမှ မပြောပေမယ့် သိတယ်မဟုတ် လား။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူ့အသံမှာ ပြနေတယ်။ ငါ့အကြောင်းလဲ မမအသိပဲလေ။ ငါကပါးတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မေမ့န် သက်ပြင်းလည်း ချိတ်တယ်။

တစ်ပြိုင်နက်မှာ ပဲ ပဲပဲမှု န်မှု န်လည်း ပြုံးမိတယ်ထင်ပါရဲ့။

“မမ ခန့်နေကျ နိမ်နေကအတိုင်း ပြောရတာ လေ၊ ငါကပါးတယ် လည်တယ်၊ ဟုတ်ပါ တယ်။ ခုလဲကိုကွန်းထိုက်ရဲ့ အသံမူမမှန်တာကို ငါဖမ်းမိလိုက်တယ်။ သူ့ကို ငါခွန်းလိုက်တာပေါ့၊ ငါတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ ကြတယ်”

ဘယ်နေရာလဲ။ ဘာလဲ မေမ့န် မပေး ဖြစ်တော့ပါဘူး”

“သူ ဆေးခန်းကို ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းလက်ခံတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့နာပြု တစ်ယောက် ကို ခေါ်ပေးတယ်တဲ့။ နင့်ဂျူတီမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတော့ သူကနင့်ကို ဘယ်မှာ တွေ့ နိုင်မလဲလို့မေးမိ တယ်တဲ့။ အဲဒီ တော့ တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ခေါ်မေမ့န်ကိုဘယ်မှာ တွေ့ နိုင်မလဲလို့ မေးနေတယ်လို့ လှမ်းပြောတယ်။ ရယ်သံတွေ ခိုးခိုးခွက်ခွက်ကြားရပြီး၊ တစ်သံက ဦးနိုင်ကျော်စွာ အခန်းမှာ ရှိတယ် လို့ပြောလိုက်ဆိုပြီး ခပ်လောင်လောင်ထွက်လာတယ်တဲ့”

မေမ့န် ပျက်နာတွေ ထူအမ်းသွားတယ်။ ရှက်တာထက်ဒေါသ ထွက်တာ၊

ခံပြင်းတာက ပိုပါ တယ်။ ပြောရရင် ခုမှတော့ မေမ့န် မရှက်တတ်တော့ဘူး။

အရှက်ဆိုတာမေမ့န်မှာ မရှိတော့ဘူး လား မသိပါဘူးလေ။

“သူနာပြုဆီက အဖြေထပ်မရခင်ပဲ သူပုန်းချလိုက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးနိုင်ကျော်စွာ အကြောင်းကို သူလိုက်စုံစမ်းတယ်တဲ့”

“ဒီနာမည် ကို သူမကြားဖူးဘူးလား။ လိုက်စုံစမ်းနေရအောင်က... ဟွန်း”
မေမ့န်ကအောက်ကလိအာမပြောဖူးစွာ စွာ လောင်လောင် ပြောလိုက်မိတယ်။
စုက အထူးတလည်ကို စိတ်ရှည်နေတော့တယ်။

“သူ့လို အိမ်ကြီးကို သိတာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ပတ်သက်နေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုယ် ရေး ရာဇဝင်ကို ချက်ရတော့မှာ ပေါ့မမရဲ့ ။ စုံစမ်း စစ်ဆေးရတော့မှာ ပေါ့။ သူက နင်ကို ချစ်နေတဲ့သူပဲ။ နင့်အတွက် သူစိတ်ပူတာပေါ့”

ကွန်းထိုက်က မေပွန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာတောင် မေပွန်မေ့နေမိတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သူက မေပွန်ကို ချစ်ရေး ဆိုထားတဲ့သူပဲ။ တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံထားတဲ့သူပဲ။ မေပွန်ကလည်း ယတိပြုတ် လက်မခံပေမယ့် မငြင်းဆန် ခဲ့မိတာသေချာပါတယ်။ ခင်တာမင်တာ သံယောဇဉ်ရှိတာ နဲ့ ချစ်တာဟာ စည်းမျှင်မျှင်ကလေးပဲ ခြားမယ်လို့လည်း မေပွန် သေချာမတွေ့ :တက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေ မယ့်သူ့ကို မေပွန်မျှော်လင့်ချက်ပေးထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မေပွန်မေ့နေတယ်လေ။ သူ့ဆီက နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့စာကိုတောင် မေပွန်ဘယ်ချောင်ထိုးထားခဲ့မိပါလိမ့်။

“နင့်ဆရာဟာ လောလောဆယ် အိမ်ထောင်ပျက်နေတဲ့သူမှန်း စုံစမ်းမှပဲသိရတာ ပေါ့ မမရယ်။ သူ့ဘွဲ့ ထူး ဂုဏ်ထူးမှာ သူ့အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေမှ မပါတာကိုး မမရ”

သရော်တာလား။ အပျော်အပြက် ပြောတာလား မသိပေမယ့် စုက ခပ်ဟားဟားကလေး ပြောတယ်။

“သူနဲ့သူ ဇနီးက ကွဲနေကြတာ”

“သူ မိန်းမကိုကွာရှင်းခွင့်ပေးထားပြီးပါပြီ”

“နင်နဲ့တွေ့ မှ ပေးတာတဲ့”

“ငါနဲ့တွေ့ .တာ ငါးရက်ပဲရှိသေးတယ် စု”

“ဒါပေမယ့် လူတွေ ကပြောနေကြတာ ကတော့ နင်နဲ့တွေ့ မှ ဆရာက

သူမိန်းမကို ဒိုင်ဗေါ့စ် ပေးတာတဲ့”

“အဲဒါ မတရားပြောတာပါ။ ဒိုင်ဗေါ့စ် ပေးထားတာ ကြာလှပြီပဲ”

ကြားလားမကြားဘူးလား မသိပေမယ့်မေပွန်

ကတော့စကားနိုင်လှပြီးပြောရတော့မှာ ပေါ့ လေ။ မေပွန်ခေါင်းပေါ်ကို ဖြစ်သမျှပြဿနာအားလုံး ပိလား၊ ပုံကျလာမှကိုး။

ပြီးတော့လည်း မေပွန်နဲ့ မတွေ့ ခင်ကတည်းက

ကွာရှင်းခွင့်ပေးပြီးသားဆိုတာတော့ မမှာ : နိုင်ဘူးလေ။

သူနဲ့မေပွန်တွေ တာကဖြင့် ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတာ။

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ငါးလ လား၊ ငါးပတ်လား။ ဒါတော့ မေပွန်မသိဘူး။

မေးလည်း မမေးခဲ့ဘူး။

စုဟာ မေပွန်ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ စည်းရုံး နားချတော့မယ် စိတ်ကူးပုံပဲ။

“မမ အဝတ်လဲမလား။ ငါသွားယူပေးမယ် . . . ”တဲ့။

အပေါ်ထပ်မှာ မေမေ မကြည်မသာနဲ့ ရှိနေတယ်ဆိုတာ

မေပွန်သေချာသွားတယ်။

အဖြေမပေးတာဟာ သဘောတူတာပဲလို့ စုက ယူဆတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

အပေါ်ထပ်တက်သွား ပြီး မေပွန်လဲဖို့ အိမ်နေဝတ်ထဘီနဲ့ ဘလောက်တစ်ထည် ယူလာပေးတယ်။

မေပွန် အဝတ်လဲနေတုန်းမှာ သူကအစ်မကြီး တစ်ယောက် ရဲ့

လေသံနဲ့ဆွေးနွေးနေတယ်။ (သူ ကတော့ မေပွန်အဖော် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့မေပွန်ဟာ အယူအဆချင်း ပုံစံချင်း ဘာတစ်ခုမှမတူတဲ့နောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖော် ဖြစ်နိုင်မှာ တဲ့လဲ။) “ကိုကွန်းထိုက်က ပြောတယ်၊ ဆရာက ဒီလိုပဲပြောပွေလေ့ရှိခဲ့လို့ သူ့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားခဲ့တာတဲ့။

မေမ္ဗန် ပြုံးမဲ့မဲ့နဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေ ကို ထိုင်ခုံထောင့်မှာ ပုံထားလိုက်တယ်။

ဆရာနဲ့ပတ်သက်လို့ အကောင်းအဆိုး ဘာတစ်ခုမှ မေမ္ဗန် ဝေဖန်စရာမရှိပါဘူး။

“အဲဒီ အလုပ်ကနေ မမ ပြန်နုတ်ထွက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

မျှော်လင့်မထားတဲ့ တောင်းဆိုချက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ မေမ္ဗန်မှာ ဖြေစရာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။

“ဘာလို့ထွက်ရမှာ လဲ”

“ဆေးခန်းတစ်ခုလုံးနင်းကိုပြောကုန် ကြပြီတဲ့ မေမ္ဗန်။ နင်ဟာ အသိုက်အမြှာ တစ်ခုကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူတဲ့”

“သူ့ဘာသာ ဖျက်ပြီးသားပါ”

လေအေးနဲ့ပဲ ခပ်တိုးတိုး တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

စုဖျော်ပေးထားတဲ့ သံပရာရည်ကို တစ်ကျွက် သောက်လိုက်တယ်။

အပြင်မှာ မှောင့်စပျိုးလာပြီ။ တော် ကြာ အိမ်သားတွေ စုံလာတော့မယ်။

ပေပေပြန်လာတော့မယ်။

အင်း... ကိုကိုလည်းပြန်လာတော့မယ်။

“လူတွေ ကိုအသာ ဘေးခိုက် ထားလိုက်ဦး မမ။ အရေး ကြီးတာက ပေပေ။

ပေပေလုံးဝ မသိသဘူး။ မသိလိုက်တဲ့ကိစ္စပဲလေ။ ဒီတော့ ပေပေ မကြိုက်ဘူး။ ပေပေ သဘာပတူ နိုင်ဘူး ဆိုတာမမ သတိထားရလိမ့်မယ်”

အစ ကတော့ အဲဒါတွေ လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားလိုက်ပါဘူး။

ခုတော့ စဉ်းစားရတော့မှာ ပေါ့။

မစဉ်းစားဘဲနဲ့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ နဲ့ သိနေပါတယ်လေ။

‘မမနဲ့ အသက်ခါက်ချိုး ကွာနေတာမမရယ်။ ပေပေနဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ရှိမှာ ။’

မေမေက တောင်ငယ်ခွင်ငယ်နေဦးမှာ "

ဒါပေါ့.....

မေမေ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

ဦးကိုနဲ့ မေပွန်ဟာ အသက်ခွင်းကွာတယ်။ ဘယ်လောက်ကွာမလဲ။

အတိအကျမသိပေမယ့် သူ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ် ကို မှန်းကြည့်ရင် သူ့အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ ဆိုတာ မေပွန် မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါတယ်။ မေပွန်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ဆိုတော့ရင် ... အနည်းဆုံးအသက်ထက်ဝက် ကွာနေတာပေါ့။ (အသက်ကွာတာ ဘာ ဖြစ်သလဲ၊ မေပွန် အဖော်အပါးမကြိုက်တက်သလို ဦးကို ကလည်း ဘုရားတရားဘက်မှ လိုက်မနေတာ။ သူက မေပွန်ထက် ပညာတက်တဲ့ အိဂျီကြီးမို့ဆေး ပညာအရာမှာ ဆရာတင်နေရတာ ကလည်း အလိုလို ဂါရဝ တရားထားရှိရော အချက်အလက် တစ်ခုပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မြန်မာမိန်းမတွေ ရဲ့ ဝတ္တရားနဲ့အညီ သူ့ကိုမေပွန် အမြဲ လေးစားနေရမှာ လေ)။

ဦးကိုဟာ အိမ်ထောင်ဖျက် ...။

ကလေးသုံးယောက် အပေ။

သူ့သားအကြီးဆုံးဟာ မေပွန်နဲ့ မတိမ်းမယိမ့်ရယ်။ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုတာကိုး။ ဦးကို အပြောအရတက္ကသိုလ် တစ်ခုခုကို ရောက်နေပြီလို့လည်း ခန့်မှန်းရတာ ကိုး။

သူတို့ ဘာကြောင့် ကွဲသွားကြတာလဲ ...

မေပွန် မသိခင်ပါဘူး။

မသိတာ သိတာ ဘာမှမထူးပါဘူး။

သူတို့ ကွဲသွားကြပြီပဲ။

သူ့မိန်းမက ကွာရှင်းခွင့်လို့ သူက ကွာရှင်းခွင့်ပေးခဲ့တာပဲ။

ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အတိတ် ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါ။

မေပွန်က ဒါတွေ ကို ပြည့်ပုံးကားချထားလိုက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါတွေ ကိုလည်း ခုမှပဲစဉ်းစားတာအမှန်ပဲ။

သူ့ကို တွေ့ ကတည်းက စတွေ့ ကြတဲ့ မိနစ် ကတည်းက မေပွန်

ကြေခဲ့တာကိုးလေ။

“မေမေက နင့်ကို လမ်းထိပ်မှာ ပဲ ဆေးခန်း ထိုင်စေချင်တယ်”

“ဘယ်လမ်းထိပ်မှာ လဲ”

စုက အားတုံ့အားနာနဲ့ မေပွန်တို့ လမ်းနီထိပ်ကိုလက်ညှိုး ထိုးပြတယ်။

“စောစောကပဲ ငါနဲ့မေမေ သွားပြီးစကားပြောကြတယ်။ စပေါ်လခ

သင့်တင့်စေရမယ်တဲ့။ အခုမှစပွင့်မှာ ဆိုတော့ လူနာဝင်လာအောင် စောင့်ရဦးမယ်ဆိုတာ သူတို့ နားလည်တယ်လေ”

“ငါက ခုမှ အလုပ်သင် တစ်နှစ် ပဲ အတွေ့ အကြုံ ရှိတာ။

ငါ့ တစ်ယောက် တည်း ဆေးခန်း မထိုင်တတ်သေးပါဘူး”

ဒီစကားကို မေပွန်အတော် ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ်နဲ့ စိတ်ကိုဆွဲဆန်ပြီး ပြောရတာ

ပါ။

“ဒါဆိုလဲ ဒေါ်ပလောရင့်ဆီမှာ အကူအညီအနေနဲ့သွားလုပ်ပါလား။ သူလဲ

မဟာအိုဂျီကြီး ပဲ။ တကယ်တော့ ငါတို့အိမ်မှာ နင်ဝင်ငွေရှာဖို့လိုတဲ့ အထိလဲ

မကွပ်တည်းသေးပါဘူးမမရယ်”

မေပွန်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး

“ငါ့အသက်အရွယ်မှာ ငါ့ဘွဲ့ကိုအသုံးပြုပြီးတော့တောင်မှ အလုပ်တစ်ခု

မလုပ်ရဘူးလား။ ငါ့ကို ဒီအထိတော့ချုပ်ချယ်မထားပါနဲ့”

စုက ပခုံးကလေးတွန်ပြီး အင်မတန်မှ အဖြေရှင်းရခက်နေသလို
ခေါင်းကလေးခါယမ်းနေ တယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုကွန်းထိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့။ အိမ်ကနေစောင့်နေပါတဲ့။
မနက်ကိုးနာရီ လောက်လာမယ်ပြောတယ်”

မေပွန်ပိုပြီး စိတ်အနောက်အယုက် ဖြစ်တော့တာပေါ့။

ကျွတ်ခနဲ တိုတိုဖြတ်ဖြတ် စုတ်သပ်လိုက်မိတယ်။

“ငါအလုပ်သွားရဦးမယ်”

“မနက်ဖြန် ခွင့်ယူလိုက်ပါ မမရယ်”

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ တယ်လီဖုန်းမြည် လာတယ်။

ညကျမှ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ဆိုပေမယ့် ဖုန်းသံမြည် တာနဲ့သူများ လားလို့
စိတ်က စောမိတယ်။

စုဟန်ပြင်တုန်းမှာ ပဲ တယ်လီဖုန်းနားကို မေပွန် အလှိုင်အမြန်ရောက်သွားတယ်။

ခါတိုင်းဆို တယ်လီဖုန်းကို မေပွန်ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ။

မေပွန်ဆီ ဆက်မယ့်သူကလည်း ခင်သန်းမောင်ရယ်၊ ကွန်းထိုက်ရယ်၊ ပြီးတော့ တင်တင်ဖြူ
င်ပဲရှိတာ။ မေပွန် ဖုန်းဆိုရင်တောင် တစ်ခါတလေ စာအုပ်ထဲမှာ စွဲနေလို့ ချက်ချင်း
သွားမပြောဘဲ နောက်မှဖြန်ဆက် မယ်ပြောခိုင်းတက်တာ။

မေပွန် မျက်နှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဟာ သိသာလေ့မရှိပေမယ့်

မေပွန်အမူအရာ အပြောင်း အလဲ ကတော့ ပုံးမနိုင်ဖိမရ ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ဖုန်းကောက်ကိုင်ရင်း စုဆီ မျက်လုံးရောက်သွားတော့လေ စုဟာ မေပွန်ကို

အင်မတန် ကြိတ်ပနိုင် ခဲ့မရ မခွဲတင်ကဲကြည့်နေတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ဆိုးဖို့ထက် ရှက်တာကပိုပါတယ်။

မေပွန် အသံမပြုမီမှာ ပဲ . .

တစ်ဘက်က “ဟလို” တဲ့။

မေပွန်နလုံးသွေးတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားတယ် ထင်မိတယ်။

“ဟလို . . . . စုလားဟေ့” တဲ့။

ကိုကို . . . . ကိုကို ရယ်လေး။

အာလေးလျှာလေးနဲ့။

ဒါပေမယ့် သူ့အသံမှန်း မေပွန်သိနေတယ်။

မေပွန်မှာ မရေမရာ ဝိုးတဝါးသာ အသံပြုနိုင်တယ်။

ဖုန်းလက်ခံ စကားပြောတဲ့သူရှိကြောင်း သူ့သိရုံလေးသာ

အသံထွက်ရဲတော့တယ်။

“ကိုကိုဒီည ပြန်မလာတော့ဘူး။ နည်းနည်း မှန်နေလို့။”

သူ သောက်လေ့ သောက်ထမရှိပါဘူး။

တလောကတောင်ဆေးပေါ့လိပ်ဖြတ်မယ်ဆိုပြီး ကွမ်းပြုနေသေးတယ်။ အရက်သောက်ရင် သူ့သိပ်အော့အန်တာပဲ။ အရက်နဲ့ သူ့နဲ့ကိုမတည့်တာ။ သောက်တာထက်လည်း အဆမတန် ဟန်ပျက်အောင်ကို မူးတက်တာ။

“ဟို မိန်းမ ပြန်ရောက်လာပြီလား။”

“ဟင်” လို့ မေပွန် အူလည်လည် အသံထွက်သွားတယ်။

“အလေလိုက်နေတဲ့ မိန်းမလေ၊ ပြန်မလာဘူးလား။”

မေပွန်ကို သူ့သိပ်စိတ်ဆိုးနေပြီလို့ မေပွန် နားလည်လိုက်တယ်။

ရင်ထဲမှာ အပ်သွားရထောင် ဆွသလို ဂူးရှုနာကျင်လိုက်တာလေ။

“မေမေ့ကို ကြည့်ပြောလိုက်ပါကွာ။ ရက်ပ် တစ်ယောက် ပါတီ ပေးနေလို့ပါလို့။”

မေမွန် ဘယ်လောက်အထိ မူပျက်သလဲဆိုရင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ စုရိပ်မိတယ်။

စု သိတယ်။

မေမွန်နဲ့ဘေး လာရပ်ပြီး ဖုန်းကို အသာ လက်လွှဲယူလိုက်တယ်။

“ကိုကို ပြန်မလာဘူးလား။”

မေမွန်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ ကိုကို့ဆီက ဖုန်းမှန်း စု သိနေတာဟာသူ ပါးနပ်လွန်းလို့ပဲလား။ မေမွန် ထူလွန်း နံလွန်းလို့ပဲလား။

ကိုကို ဘာတွေ ရေရွတ်ဆဲရေး နေပြန်သလဲ မသိပါဘူး။

“ကိုကိုကလဲ”

စု ညည်းတွားနေတယ်။

“ပြန်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုမလာလို့ မ ဖြစ်ဘူး။ စု တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လိုလုပ် ပြောမလဲ၊ ကိုကို ရှိမှ ဖြစ်မှာ”

စု တစ်ယောက် ပညာတွေ သုံးနေပြန်ပါပြီ။

ကိုကိုပြန်လာပြီး မေမွန်ကို နားချိုင်းမလို့ပါ။ တစ်ဘက်ကလည်းမေမွန်ကို ပြောဖို့တာဝန်ရှိ တယ်ဆိုပြီး ကိုကိုပြန်ရောက်လာအောင်လို့ပါ။

စု သိပ်လည်တယ်နော်။

“မေမေက ငိုချည်းနေတာ။ ကိုကိုကပါ အဲသလို လုပ်နေရင်တော့ မေမေတော့ ဒုက္ခပဲ။ ကိုကို နေ့ခင်းပြန်လာ။ မနက်စာ စားအမိ ရောက်အောင်ပြန်လာ။ မဟုတ်ရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်လိမ့် မယ် ကိုကို”

ကိုကို ဘာပြောတယ် မသိပေမယ့် ကြည့်လင်သွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ စု

သက်ပြင်းကလေးချလိုက်တာကြောင့် သူတို့ပြေလည်သွားကြပြီး သဘောတူညီမှု ရသွားကြပြီလို့ ပေမွန်နားလည်လိုက် တယ်။

“ဆယ့်တစ်နာရီထက် နောက်မကျနဲ့နော် ကိုကို”

ဒီတစ်ခါ ကိုကို ဘာပြောတယ် မသိ။ စုပျက်နာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီ ...

“ကိုကိုကလဲကွာ” လို့ညည်းထွား တောင်းပန်တယ်။

ပေမွန်ကို ပျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ အားဖြင့် ကိုကိုက ပေမွန်အပေါ် တစ်ခု ခုရင့်ရင့် သီးသီးပြောလိုက်မှန်းလည်း ပေမွန် ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။

ချက်ချင်း ပဲ မျက်မှော င်ကုတ်ပြီး ...

“ဟလို ... ဟလို”နဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကြိုး စားတယ်။

ကိုကိုဖုန်းချသွားပြီး ဖြစ်မှာ ပါ။

စုဟာ ဖုန်းခွက်ကို မတင်မကျကြည့်နေပြီးမှ မတတ်သာလို့ လက်လျှော့ရဟန်နဲ့ ဖုန်းခွက် ပေါ် အသာချထားလိုက်တော့တယ်။

ကိုကိုနဲ့ ပေမွန်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ မမြင်သာတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ကလေးဟာ နဂိုကမှ တိတိက လေးရယ်။ ခုတော့ လုံးလုံးလျားလျား ခြားပြတ်တောက်သွားခဲ့ရပြီလား။

ကိုကိုရဲ့ ခါးသီးတဲ့ စကားလုံးတွေ ဟာ ပေမွန် အသည်းနှလုံးကို ဆုပ်ကိုင် ခြေမွနေသလိုပဲ။ နာကျင်လိုက်တာ။

ပေမွန် ဘယ်လို ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ။

ပေမွန်ဘာသာဘဲ ရှင်းမပြုတတ်တော့ဘူး။

ပေမွန်ဘာသာလည်း အံ့ဩနေမိတယ်။

အလေလိုက်နေတဲ့ မိန်းမတဲ့။

ကိုကို ပြောရက်လိုက်တာ။

မေပွန် အင်မတန် ငိုခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ဟာမျက်လုံးအိမ်မှာ

မြည့်လှုံလာတယ်။

“ကိုကိုက ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ရာလွန်းလို့ပါ မမရယ်။ နင်နဲ့ ငါ့ကို သူ ဘယ်လောက် အရိပ်တ ကြည့်ကြည့် ယုယ အလိုလိုက်ခဲ့သလဲ။ ပန်းကောင်း အညွန့်ချီး လုပ်ရက်လေခြင်း ဆိုပြီး နင့် ..... နင့်ဆရာ အပေါ်မှာ လဲ ...

ရဲ့. အသံ တိမ်မြုပ် နှစ်ဝင်သွားတယ်။

စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှာ ကံပြီး ကျိတ်ရှိုက်နေမိတယ်။

မေပွန် ကျောပြင်ကို စုကာအသာကိုင်ပြီး နေ့မယ်ကြံရွယ်ပုံ ရပေမယ့်

တကယ်တမ်းကျတော့ သူက ပိုလိုတောင် သဲကြီးမဲကြီး ငိုနေတော့တယ်။

မေပွန်ရဲ့ ညီမလေးက မေပွန်အတွက် တကယ်ပဲ စိတ်ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ

မေပွန် နားလည်လိုက်ရပါပြီ။

နက်ဖြန် ကိုကို ပြန်လာရင် ဘယ်လိုရင် ဆိုင်ရမလဲ။

ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ။

ပိုပြီး ပိုပြီးသာ ခေါင်းခဲလာတော့တယ်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပေပေပြန်မရောက်ခင် မေပွန်တို့ ညီအစ်မ မျက်ရည်ဝကို

သိမ်းကြရပါတယ်။

မေပွန်ရင်ထဲမှာ အံ့ဩထူးဆန်းနေပြီး အထင်ကကြီး ဖြစ်မိရတဲ့

အကြောင်းကလေးကို ခုနေ ခါမှာ ပွင့်အန်လိုက်ချင်တယ်။

မေပွန်ထက် စဉ်းစားတတ်တဲ့ ရင်ကွက်ခိုင်မာလေ့ရှိတဲ့စုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို

မေပွန်မြော မြရမှာ တဲ့လဲ။

“ယောက်ျား တစ်ယောက် ဟာ ကွာရှင်း ပြတ်စဲခဲ့ပြီးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို အပြစ်တွေ ပုံကြီးနဲ့ လေ့ရှိကြတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အေး ... ငါသိသလောက် ကြားဖူးသလောက်တော့ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဟင် မမ”

မေပွန် ပခုံးတွန့်ပြီး ခေါင်းခါငြင်းဆိုတယ်။

“အဲဒီ ယောက်ျား ကတော့လေ သူ့မိန်းမကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ အပြစ်လုံးဝ မပြောဖူးခဲ့ပါ ဘူး”

စုက မေပွန်ကို အံ့သြဂရုဏာနဲ့ မေပွန် ရှောင်ပိတ်မိသွားခဲ့ပြီလေ။

မရည်ရွယ်ဘဲ အဆင်သင့်မ ဖြစ်ဘဲ မေပွန်ဟာ မှက်ကန်း တစ်ယောက် လို ရုတ်တရက်မိန်း ပိတ်မှောင် သွားခဲ့ရသူပါ။

မေပွန် ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

အဲဒီ ညက သူ ဖုန်းဆက်မယ်ပြောပေမယ့် ဘာဖုန်းမှမလာပါဘူး။

မဟုတ်ရင် မေပွန်မျှော်မိဦးမှာ။

အိမ်မှာ ဒီလောက်ပြဿ နှာတက်နေတော့ ဘာကြောင့် များ သူ မဆက်ပါလိမ့်လို့ တစ်စိမ့်စိမ့် တောင်မတွေ့ အားပါဘူး။

ဒါတွင် မက ဖုန်းမလာတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေလို့ စိတ်သက်သာရာရနေသေးတယ်။

ကလင်ခနဲ တယ်လီဖုန်းမြည် တိုင်း မေပွန် ခေါင်းနားပန်းကြီးရ ထူပူရတာ လေ။

ပေပေ မြန်ရောက်လာပြီး သမီးကြီး ရောက်ပြီလားလို့မေးသံကြားသေးတယ်။

မေပွန် အိပ်မပျော်ပါဘူး။ အိပ်ခွင့်ဟန်မဆောင်နေတာ။

ဖေဖေသိသွားပြီလားလို့ မေးမထားမိတော့ တစ်ခါရင်ထဲမှာ မလုံမလဲ မတင်မကျ
ပူပန် သော က ရောက်နေရသေးတာ။

“သမီးကြီး အိပ်ရေး ပျက်တယ်ထင်တယ်။ သူတို့ ဆရာဝန်တွေ မှာ လဲ
တယ်ပင်ပန်းတာပဲ ဟင်။ အိပ်ပါစေ။ ထမင်းစားလည်း နှိုးမနေနဲ့ ချိန်ထားပေးလိုက်ပေါ့။
သူနိုးတဲ့အချိန် ဆာတဲ့အချိန် ထစားလိမ့်မပေါ့”

နားစွင့်နေရင်း မေပွန်စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ဖေဖေ ဘာမှမသိသေးတာ
သေချာ ပါတယ်။ အဖေ တစ်ယောက် သိသင့်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။
အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ဖုံးဖိ ထားမှပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

မေပွန်ပြဿ နာဟာ အဖေ တစ်ယောက် က မသိသင့်တဲ့ပြဿ နာလို့
မေပွန်ကိုယ်တိုင် လက်ခံထားရပါကလား။

မေပွန်တုန်လှုပ်မိတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဖေဖေမသိအောင်တော့ ဖုံးဖိထားပေးကြသေးတာပဲ။

ဒါတွေ ဟာ နောက်တော့ ရှင်းသွားမှာ ပါလေ။

စိတ်မောလူမောနဲ့ မေပွန် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

အိပ်မက် မက် ဖြစ်အောင် မက်လိုက်သေးတယ်၊ သိလား။

ဆောင်းတွင် :အိပ်မက် ကယောက် ကယက်တဲ့။ ဟုတ်မှာ ပါ။

အိပ်မက်ကလေး အပြင်မှာ တကယ် ဖြစ်နေသလိုပဲ။

မမပန်းရောင် နဲ့ ဇွေးထဲမှာ သွားဆုံတယ်။ မေပွန်ကဇွေးထဲဘာလို့ ရောက်ရမှာ
လဲ။ တစ်ခါမှ ဟင်းစားမှ ထွက်မဝယ်ဖူးဘဲနဲ့။ ဒါပေမယ့် အသီးအရွက်တွေ ရောင် :နေတဲ့
ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဇွေး သည်တွေ ကြားမှာ ...။

အိပ်မက်ထဲမှာ မမပန်းရောင် ကို မေပွန် သေချာမြင်ရတာ ။ မေပွန်နဲ့တူတယ်လို့

ဦးကိုပြော တာဟုတ်သားပဲလို့တောင် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ :မိသေးတယ်။

“သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်လမ်းစီသွားမှ ဖြစ်မှာ မေမ့နဲ့ရဲ့။ အဝကတည်းကိုက ကိုယ်တို့ဟာ အသိုင်းအဝိုင်းချင်း တူညီကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ယူတို့ ကတော့ စမ်းကြည့်ကြဦးပေါ့လေ။ ဘယ်ပြော နိုင်မလဲ။ ဘယ်အရာမှ ပုံသေကားကျ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ”
“တဲ့။ သေချာကို မေမ့နဲ့မျက်နှာက စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နူးနူး ည့်ည့်ပြောသေးတယ်။

နီးလာခါစက အိပ်မက်ကို တကယ်မှတ်နေသေးတယ်။ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ မိုးပေါ့လေ။ တကယ် မဟုတ်တာ ကတော့တွေ့ :ကြည့်လေ သိသာလေပါ။

မေမ့နဲ့မှ မမပန်းရောင် ကို မမြင်ဘူးတာ။

မမြင်ဘူးတဲ့သူကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ လိုက်တာလည်း နီးထလာတော့ ဘယ်မှတ်မိပါတော့ မလဲ။

သူပြောတာကို နားမှာ စွဲနေတာကြောင့် လည်း မမြင်မှူးဘဲနဲ့ မေမ့နဲ့နဲ့တူတယ်လို့ အိပ်မက် မက်နေတာ။ ဘယ်လိုတူတယ်လို့တော့ မသိတော့ဘူးပေါ့။

အစောကြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေပြီးအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားရတာ ဆိုတော့ မိုးမလင်းခင် နီးနေပြန်တယ်။

ဆာရကောင်းမှန်းလည်း မသိပါဘူး။

နလုံးလှကိုရောက်ရင်မေမ့နဲ့ဘဝ

အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသွားရလိမ့်မယ်လို့ မေမ့နဲ့ ဘယ်မှာ ကြိုတင်သိထားနိုင်ခဲ့မှာ လဲကွယ်။

ဦးနိုင်ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ အိုကျီကိုတွေ ဦးစမှာ တော့ မေမ့နဲ့ရဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ အေးစက်တဲ့ နလုံး အိပ်ကို သွက် သွက်ခါအောင် ပွေ့ယမ်းပစ်လိမ့်မယ်လို့ မေမ့နဲ့ဘယ်ထင်တတ်ခဲ့မှာ လဲ။

မတွေ့ :ဒဲ့ မထင်ဒဲ့တာတွေ ကို တွေ့ .ဒဲ့ကြုံဒဲ့ပြီ။

မတွေ့ :ဒဲ့ မထင်ဒဲ့တာတွေ က ရှေ့မှာ ကြုံနေ စောင့်နေပြီ။

ဒရောသော ပါး အလုံးလုံးအထွေးထွေး တွေ :နေစဉ်းစားနေရတယ်။

မေပွန်နဲ့ဦးကို ယူကြမှာ လား။

မဟုတ်သေးဘူး။

လတ်တလော ဖြစ်နေတာက ဒီအဆင့်တောင်မရောက်ဘူး။

မေပွန်က သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်စေချင်နေကြတာ။

နှလုံးလှပဆေးကုခန်းကနေအောင် ပြန်ပြီးနှုတ်ထွက်လိုက်ဖို့စုက ပြောနေတာ။

မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ မေပွန်ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေမိတယ်။

ငြင်းဆန်နေရင်းကပဲ အားနည်းစိတ်လျှော့နေမိပြန်တယ်။

မကြာခင်ကလေးကမှ တွေ့ ပေမယ့် မေပွန်တစ်သက်လုံးတစ်ဘလုံးတွင် မကသံသရာတစ် လျှောက်လုံး ကျွမ်းဝင်ဒဲ့ရသလို ရင်းနှီးတွယ်တာမိတဲ့သူ့ကို မေပွန်ဘယ်မှာ ဖြတ်တောင်နိုင်မှာ လဲ။

အနည်းဆုံးစိတ် ကတော့ သူ့ဆီမှာ ပဲ။ သူ့ကိုပဲ။

မေပွန်လိုပဲ စုလည်း စောစောစီးစီး နိုးနေတယ်။ ဟိုလိုမ့်ဒီလှည့် ခုတင်

တကျိကျိနဲ့။

နောက်တော့ အိပ်ရာထပြီးခြင်ထောင်သိမ်းနေချေတော့တယ်။

သူလည်းထရော မေပွန်လည်း မှုန်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်ဟန်ဆောင်နေရပြန်ရော။

သူ အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီး ကြော်လှော် လိုးချွတ်နေသံ၊ ဆေးကြောနေသံတွေ

ကြားတယ်။

ပိုင်းကူတဲ့ ဒေါ်စိန် ဒီနေ့မလာဘူးထင်တယ်။ မေ့မိလည်း ပီးဖို့ချောင်
မဝင်ချင်သေးပါဘူး။

ဆေးခန်းကနေ ပြန်ပါလာတဲ့အဝတ်တွေ ကို လျှောက်ပွပ်လိုက်မှပဲလို့
ပိတ်ကူးရပြီး မေ့မိ အိပ်ရာထတယ်။ အချက်အပြုတ်ပျင်းတဲ့ စုပဲ တစ်လှည့်တာဝန်ပေးစေတော့။

အိပ်ရာထ။

ဆံပင်ဖြိုး။

မှန်ကြည့်ရင်း မေ့မိ ဖျက်နာဟာ အလှိုင်လို ဆေး(၂) ကတော
ကျောင်းသူကလေးနဲ့ မတူတော့ဘူးလား။ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီလားလို့ ကြံကြံမန်မန် တွေ မိလေ့လာ
မိနေသေးတယ်။

မေ့မိကိုက အတွေ့ : သိပ်လေသလား။

ယောက်ျားဆိုတာ မေ့မိ တွေ .ဖူးသွားပြီး အတွေ့ .အကြံအသစ်ရှိပြီးပေါ့။

အဲဒါကလွဲလို့ ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး။

မေ့မိပါပဲ။

အလှိုင်က မေ့မိပဲလေ။

နှစ် ခန်းတွဲတိုက်ရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ ရေချိုးခန်းကလေးထဲမှာ
မေ့မိတံခါးပိတ်ပြီး အဝတ် လျှော်တယ်။

ဒေါ်စိန်မလာတဲ့ရက်တွေ မှာ အလှောက်မိအောင် သုံးရဝတ်ရမှာ တွေ ကို
ကိုယ်ဘာသာလျှော် တာက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါ။

တံခါးပိတ်ထားပြီး လျှော်တာ ကတော့ ခါတိုင်းလို စုက စကားလှမ်းပြောနေမှာ
စိုးလို့၊ ပြောမယ့်စကားတွေ အခါတိုင်းလိုမှ မဟုတ်တာ။ တတ်နိုင်သမျှ မေ့မိ မကြားချင်ဘူး။
လာမယ့် ဘေးကို ပြေးမတွေ့ .တတ်လို့ဘဲ ဖြစ်မှာ နော်။

ဒါပေမယ့် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လိုက်တာနဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ
အသင့်ထိုင်စောင့်နေတဲ့ စုရှေ့က ပြေးမလွတ်ပါဘူး။

"ပေး... ပပ။ ငါလှမ်းပေးမယ်၊ နင်ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်တီ၊ လက်သုပ်စား၊
ညကလဲ ဘာမှမစားထားတော့ ဗိုက်အောင့်နေဦးမယ်။"

ငြင်းခိုက်တောင် မရလိုက်ဘဲ မေမွန်လက်ထဲက လျော်ပြီးသား အဝတ်တွေကို
မေမွန်လက်ထဲက ဆွဲယူသွားတယ်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ မေမွန်လက်ထဲက လျော်ပြီးသား အဝတ်တွေကို မေမွန်
လက်ထဲက ဆွဲယူသွားတယ်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဖေဖေ အလုပ်မသွားခင် စားသွားဖို့ အားလုံး
အသင့်ပြင်ထားပြီး နေပြီ။

မေမွန်ဖြင့် စုပြင်ထားပေးတဲ့ လှလှပပ မုန့်တီ သုပ်ကို ကြည့်ရင်းနဲ့
ရင်ပြည့်ချင်လာတယ်။

မေမွန် စိတ်ညစ်နေတာ ဖြစ်မှာ ပါ။

မေမွန်ဘာသာ မတိုင်းဆတတ်ပေမယ့် မေမွန် စိတ်တွေ ဟာ တော် တော် ကြီး
ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

"ဖေဖေ ဘာမှမသိဘူးနော်ပပ။ နင် ဟန်မပျက်နေတတ်ရင်နော်၊ မနေတတ်ရင်
အပေါ်ထပ် မြန်တက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်နေပေါ့။"

ဖေဖေနဲ့လှေကားမှာ ဆုံမှာ တောင် မေမွန် ကြောက်နေတာ။

မေမွန်ဖြင့် မြေစရာမြေမရှိအောင်ကိုပဲ။

"ဖေဖေသွားမှ မေမေကို ပရက်ရှာ တိုင်း ကြည့်ဦး ပပ။ တက်နေမှာ ပဲ။
သိတဲ့အတိုင်း သူ့စိတ်ကသိပ်ကို ဒီလီကိတ် ဖြစ်တာ"

ဒီဒဏ်ဟာ အစပိုင်းမှာ တောင် အတော် ပြင်းထန်ဆိုးရွား လှပါလားလို့ မေမ့န်
အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ချင်လာတယ်။

"ဟော ... ဖေဖေ ဆင်းလာပြီ မမ"

စု ပိုတယ် သည်းတယ်လို့ လွှဲချမရှိပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့စကားအဆုံးမှာ
မေမ့န်ဟာ ထမင်းစားပွဲကနေ ကယျာကသီထပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးမလို ဟန်ပြင်တယ်။
ပြီးတော့တစ်ခါ ဖေဖေမျက်နှာ မသစ် ကိုယ်လက်မသန့်စင်ရသေးတာ သတိရလာပြီး
မီးဖိုချောင်ဘက် လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေးသွားရတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲမဝင်ခင် ဖေဖေကစုကို " သမီးကြီး အိပ်တုန်းပဲလား " လို့
မေးသံကြားလိုက် သေးတယ်။

" ဖေဖေ မြန်မြန် အဝတ်လဲနော်။ မုန့်တီသုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ ဖေဖေရဲ့ ။
မုန့်ပတ်တွေ ပွကုန်မယ် "

မီးဖိုချောင် နံရံအကွယ်ကပ်ပြီး ပုန်းကွယ်နေရင်းနဲ့ စုရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှု တွေ ကို
အံ့ဩဘနန်း နှိုးမွမ်းချင်နေမိတယ်။

စုမှာ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအဖော်တွေ အများ ကြီး ရှိတယ်၊
သူရည်ရွယ်ထားတာ ကလည်း တစ်ယောက် နှစ် ယောက် ရှိတယ်။

ဒါနဲ့တောင် ဘာမှပြဿ နာ မ ဖြစ်ခဲ့ရဘူး။

ဆိုလိုတာက စုကို မေမေတို့က လူကြီး တစ်ယောက် လို့
ယုံကြည်စိတ်ချကြတယ်။

မေမ့န်ကတော့ ...

မေမ့န်ဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ မိုက်ပဲ့တဲ့ သမီး တစ်ယောက် တဲ့လားကွယ်။

ဖေဖေရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေတုန်း မေမ့န်ကယျာကသီ ဧည့်ခန်းထဲ
ခြေကုန်သုတ်ပြီး လှေကားထစ်တွေ ကျော်လွှားပြေးတတ်မိတယ်။

ဖေဖေကို မေမေ မှန် နှာပူတယ်။

စု အကြံပေးတဲ့အတိုင်း အိပ်ခန်းထဲပဲ ဝင်နေလိုက်ရတာ ပါပဲ။

စောစောက အိပ်ရာသိမ်းမသွား မိတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း၊ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး

ငြိမ်နေရပြန် တယ်။ အခန်းတံခါး အသာစေ့ ထားလည်း ဖေဖေက ဝင်ကြည့်မှာ မှ မဟုတ်တာ။

မေမေကိုက မလုံမလဲ အကဲမရ ဖြစ်နေမိတာပါ။

ဖေဖေကို ရုံးကြိုကား လာခေါ်သွားတဲ့ အထိ မေမေ

အခန်းအောင်းလိုက်ရတယ်။

မေမေ အောက်ထပ်ဆင်းသွားတာ၊ အတူ

စားသောက်စကားပြောနေကြတာတွေ သိနေ ကြားနေလျက်နဲ့ မေမေ ငြိမ်နေရတာ ။

စု ကျွန်ုပ်က သိ အဝတ်လာလဲတယ်၊ သူ့ကို ကျောင်းပို့မယ့် ကိုကိုမရှိတော့ သူ့

အသိ တစ်ယောက် ဝင်ခေါ်မှာ ပေါ့။

ဖေဖေသွားတော့ ရှစ်နာရီခွဲပြီ။

မေမေ အဝတ်လဲရတော့မယ်၊ ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်

ဖြစ်နေဖို့ လိုသေးတယ်လေ။

ကွန်းထိုက်နဲ့ တွေ့ ရရင်လည်း တစ်မျိုး အဖော်ရတာ ပဲလို့ လိုလိုလားလား

ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေခိုက်မှာ အင်မတန် အကျွမ်း တဝင် ခင်မင်တဲ့သူ

တစ်ယောက် နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရရင် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် အားရှိမှာ အမှန်ပဲ။

" မမ ရှိနေလိမ့်မယ်နော် မေမေ၊ သူ့ဘက်မှ မ သွားပါဘူး၊ မေမေကို ပရက်ရှာပဲ

တိုင်းပေးလိမ့်မယ်။ သမီးလေး သွားမယ်နော်"

စုက မေမေကို ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း နဖူးကိုလား၊ ပါးကိုလားမသိ၊ ရွတ်ခနဲ

နမ်းလိုက်သံ ကို ကြား ရတယ်။

စုကို လာကြိုသွားတာက ရွှေလမင်း (ဂိုးလ်ဒင်းမွန်း) ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ သား၊
နိုင်ငံခြားကို ပဲတွေ ပို့တယ်တဲ့။ စုရည်ရွယ်ထားတဲ့ နှစ် ယောက် ထဲက တစ်ယောက် ပေါ့။ စုကို
လိုက်နေတာ တစ်နှစ် လောက်ရှိပြီ ။မေမေ ကတော့ စုသဘောတဲ့။ ကိုကိုကလည်း ဘာမှ
ကန့်ကွက်ပုံ မရဘူး။

မေမွန်ဟာ အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မေမေဆီ သွားဖို့ကိုတောင်မှ အတော် ကို
တုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ မေမွန်ဘာသာ အသိမဲ့ ကျူး လွန်လိုက်မိတဲ့ ကိစ္စ အမှန်ပါပဲလေ။

"ပရက်ရှာတိုင်းမယ် မေမေ"

အသံပြုရင်း အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

မေမေဟာ ခေါင်းအုံး သုံးလေးခု ဆင့်ပြီး ခပ်မတ်မတ် မှီနေတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ငေးနေတယ်။ အပြင်မှာ သရက်ပင်ပဲ မြင်ရတာ ။
ငေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူ့အတွေး :နေတာပါ။

သူ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ နှမ်းနေတယ်။ သူ
စိတ်မနှမ်းသာဘူး ဆိုတာလည်း ယုံမှာ :စရာ မရှိပါဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေ အစ်နေတယ်။ သူ
ဘယ်လောက်တောင် ငိုထားပါလိမ့်။ သူ ငိုရလောက်အောင် မေမွန် အပြစ်က
ကြီးလေးတယ်လို့ လက်မခံနိုင်သည့်တိုင် သူ့ကို မေမွန် သနားမိတယ်။

သူ့ကို မဖြီးမလိမ်း မပြုမပြင် နဲ့ မြင်ရခဲ့တယ်။ သူ့မျက်လုံးထောင့်က ကျိုး
ခြေရာကလေးတွေ ရေး ရေး ပေါ်နေတာ ကို သတိထားမိပြီး မေမွန်ကြောင့် ပေါ်လာတာတော့
မဟုတ်နိုင်ဘူး လို့ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ငြင်းဆန်နေမိတယ်။

ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။

ဘာမှ မပြောဘူး။

သူ့နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်တယ်။ သူ့ကို သွေးပေါင်ချိန်တယ်။

နှစ် ရာနှစ် ဆယ် ... တစ်ရာသုံးဆယ်။

မေမွန် ဖြူသွားပါပြီ။

"ခေါင်းကောက်ကိုက်သလား မေမေ"

လေးလေးတွဲတွဲ ခေါင်းညိတ်တယ်။

ဆီးဆေး တစ်လုံးရယ်၊ ဘတ်ကလော လေးဆယ်မီလီဂရမ် နှစ် လုံးရယ်၊

လန်ဖိုက်တစ်လုံးရယ်၊ ပါရာဝက်တမော တစ်လုံးရယ် ရေတစ်ခွက်နဲ့ တိုက်လိုက်ရတယ်။

သားသမီးတွေ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မှာ အမတွေ ပါဝင်ခြယ်လှယ်ကြတဲ့ ဝတ္ထုတွေ

ရုပ်ရှင်တွေ ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးရလှပြီ။

အဲဒီ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးသွားမှာ ကိုမဟုတ်ဘူး။

ဖဝါးလက်နှစ် လုံး ပခုံး လက်နှစ် သစ် လူမ ဖြစ်မီ ကတည်းက သွန်းဖြိုး ပြု

စုလာခဲ့တဲ့ မိခင် မေတ္တာတွေ ကို ဘယ်သူလွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလဲ။

မိခင် တစ်ယောက် လည်း သူ့ အသွေးအသားနဲ့ ရင်းနှီး တည်ဆောက်ထားရတဲ့

သူ့သားသမီး ကို သူ့ကိုယ်ပွား တစ်ယောက် လို အောက်မေ့ပြီး သူ့ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တာ

မှန်သမျှနဲ့ ပြည့်စုံစေဆွင်နေမှာ ပဲလေ။

"တိုင်းမိပ် နှစ် အုပ်ရောက်နေတယ် မေမေ၊ အပျင်းပြေ နည်းနည်း ပါးပါး

ဖတ်ပေါ့။ သိပ်ဖတ်ရင် ခေါင်းခဲနေမယ်"

မေမေဟာ တကယ့်ကို နှမ်းဖတ်ပျော့ခွေလို့ နေတယ်။

ကေ့ရူး တစ်ခွန်းသဲ့သဲ့ဆိုပေမယ့် မေမွန်ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။

သူ စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ရပါဘူး။

သူ ဝမ်းနည်းနေတာ။

သူ စိတ်ထိခိုက်နေတာ။

မေမွန် မချောတတ်ဘူး။

"ကွန်းထိုက်လာမယ် ပြောတယ်၊ မေပွန် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး
စောင့်လိုက်ဦးမယ်။" လို့ တိုးတိုးပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

လှုပ်ခါကုန်ရစ်တဲ့ ခန်းဆီးဟာ မေပွန် နောက်ကျော လှဲအောင်
ကာကွယ်ပေးလိုက်တဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးလိုကို ခိုင်မာပါတယ်။

ဖတ်ဖို့စာအုပ် တစ်ခုခုကို ရှာဦးမယ် စိတ်ကူးတယ်။

ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြစ် ဖြစ်။ ကိုကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖြစ် ဖြစ် စာအုပ်တစ်အုပ်တော့
တွေ့ မှာ ပဲ လေဆိုပြီး အောက်ထပ်ကိုပဲ ဆင်းခဲ့တယ်။

အတော် ပါပဲ။

မေပွန် ဆင်းလာရင်း အိပ်ဘက်လျှောက်လာတဲ့ ကွန်းထိုက်ကို လှေကားကနေ
လှမ်းမြင်တယ်။

ခေါင်းလောင်းလှုပ်တဲ့ ကြိုးစကို သူ့ဆွဲ နေခိုက်မှာ ပဲ မေပွန်အိပ်အပြင်
ရောက်သွားတယ်။

သူ့ကို တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခိုက်မှာ မေပွန် ဘယ်လိုမှ
အားတုံ့အားနာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မ ဖြစ်ပါဘူး။

သူနဲ့ ပြန်တွေ့ ရတာ မေပွန် ပျော်တယ်။ သူဟာ မေပွန် သူငယ်ချင်းပဲ
ဆိုးတူကောင်းပက် တိုင်ပင်နီးနှော နေလာကြတာပဲ။

"ငါတော့ တကယ့်ခရိုက်စစ်နဲ့ တိုးနေပြီ ကွန်းထိုက်။ အစသွားဆွဲတာ နင်ပဲ။
နင်ပြန်လာရင်းပေးမှ ဖြစ်မယ်"

မေပွန်က ခပ်နောက်နောက် ကလေးပြောရင်း ဝင်းတံခါးဖွင့်တယ်။ စကားပြောရ
လွယ်စေချင်လို့ ကြိုးစားလိုက်တာပါပဲလေ။

ပျော်မြဲ၊ ရယ်မြဲ မြဲ၊ ကြွမြဲ ကွန်းထိုက်ဟာ ဒီတစ်ခါ ပျက်နာသေနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

မေပွန်ကို မယုံကြည်နိုင်တဲ့ ယူကျုံး မရတဲ့ အကြည်နဲ့ ကြည်နေတယ်။

မေပွန် ထုံပေပေ ဖြစ်နေတယ်ထင်တာပဲ။

သူ ခံစားရမယ်လို့ မေပွန် စာနာ နားလည်နိုင်ပါတယ်။

သူဟာ မေပွန်ချစ်တယ်လို့ ပွင့်ပြောထားတဲ့သူပဲ။ မေပွန်ဆီက လက်ထပ်ခွင့်

တောင်းခံထားတဲ့သူပဲ။ မေပွန်မိသားစု ကလည်း ကြည်ဖြူလိုလားနေသူပဲလေ။

ဦးနိုင်ကျော်စွာ အခန်းထဲမှာ မေပွန်ရှိနေမှာ ပေါ့လို့ ပြောသံကြားတော့

သူ့ဆံတစ်ပင်ထင်း ခံပြင်း ဒေါသထွက်ပေမှာ ပေါ့။

"ထမင်း စားပြီးမှ ပြန်ပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်"

သူပြုံး ပိုကြိုးစားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြိုး စားတယ် လို့ပဲ ပြောရမှာ ပဲ။

အပြုံး ကမှ မပီပြင်ဘဲ။ နှုတ်ခမ်း တွန့်ရုံ ဗျဉ်းကွေး ရုံကလေး။

"ဆေးခန်း ပိတ်ခဲ့သလား"

"ရီလီဗင် ထားခဲ့တယ်"

"ဆေး လာဝယ်တာလား"

"ဦးလေး တစ်ယောက် စယ်ရီဗရာ ပေါလစ်ခွဲဖို့ အင်္ဂလန် သွားမှာ ဖို့

လာလိုက်ဖို့ရင်း..."

သူသက်ပြင်းခိုးရှိုက်တာကို သတိထားမိတော့ မေပွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။

နလုံးလှက ဘယ် တစ်ယောက် မှန်းမသိတဲ့ " ဦးနိုင်ကျော်စွာ အခန်းမှာ ဒေါ်မေပွန် ရှိနေမှာ ပေါ့..." ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ပဲ လက်မှန်း ရုပ်ဆိတ်ဆိုးနေမိတယ်။

"ဘာစားခဲ့ပြီလဲ ဟင်၊ တစ်ခုခု စားမလား၊ တို့တွေ အိမ်မှာ မုန့်တီသုတ်စား တယ်။

စားမလား"

ကွန်းထိုက်က ခေါင်းခါတယ်။

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီပဲသောက် ၊ ထိုင်ဦးနော်။ တို့သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“တို့ သောက်ခဲ့ပြီ မေမ့နဲ့၊ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

သူက ဧည့်ခန်းထဲက တစ်ယောက် ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငူငူကြီး ငိုက်နေတယ်။

သူ့ကို ကန့်လန့်ဖြတ် မြင်ရမယ့် နှစ် ယောက် ထိုင်ခဲ့ အစွန်မှာ မေမ့နဲ့

ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“နင် ဘာပြောမှာ လဲ ဟင် ... ကွန်းထိုက်၊ ငါ့ကို အပြစ်ထင်မလို့ မဟုတ်လား”

မေမ့နဲ့က သူ့စကားစရာခက်နေမှာ ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ညှင်ညှင်သာသာပဲ

အစဖော်ပေး လိုက်ပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ ဘာကူညီရမလဲလို့ မေးလိုပါ”

မေမ့နဲ့ အငိုက်မိပြီး အထဲကို ထိုးခဲလိုက်ရတယ်။

စုလို၊ ကိုကို အားလုံးလိုပဲ သူလည်း မေမ့နဲ့ကို အပြစ်တင်မှာ ပဲလို့ ထင်နေတာ။

သူပြောမှပဲ မေမ့နဲ့ဟာ ရေနစ်သူလို ဖြစ်နေပြီလို့ သတိထားလိုက်မိတယ်။

ကူညီမယ့်သူတော့ မေမ့နဲ့ လိုအပ်နေတာ သေချာတယ်။

ခက်တာက ဘာကူညီရမလဲ ဟင်။ ပထမဆုံး လိုအပ်နေတာက ငါ

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပဲ”

“နင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟုတ်ပြီ။

မေမ့နဲ့ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ၊ မေမ့နဲ့ စဉ်းစားရမယ်။

မေမ့နဲ့သိမှာ ပါ။

မတွေ : ဖြစ်ပေမယ့် တွေးမကြည့်ပေမယ့်၊ မေမ့န့် မသိဘဲရှိပါလား။

ပထမဆုံး ဆန္ဒ ကတော့ မေမ့န့်နဲ့သူ ကွဲမသွားချင်ဘူး။

သူ့ကို အဖြေတောင်းသလို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်မိတယ်။

“သူနဲ့ ငါ မကွဲချင်ဘူး”

“သူ့ကို နင် လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

သူအသံဟာ အက်ကွဲကြမ်းရှနေတယ်။

မေမ့န့် ဆွဲအသွားတော့တယ်။

ကွန်းထိုက်ဟာ မေးကြော ထောင်လာအောင် အံတင်းတင်း ကြိတ်ထားတယ်။

မေမ့န့် အဖြေကို သူအားတင်းပြီး စောင့်နေတာ။

တော် တော် နဲ့ အဖြေမရတော့မှ သူ ဖျက်ခနဲ ကြည့်တယ်။

မေမ့န့် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးလို့များ သူထင်သွားလေရော့ သလား”

သူ့ကို မေမ့န့် အားကိုးရာမဲ့ မျက်စိသူငယ်ကြည့်မိတယ်။

သူ ဝေခွဲရ ပိုခက်သွားသလိုပါပဲ။

“သူ့ကို နင်လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပြီးပြီလား”

လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို မေမ့န့် လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့တော့ ခုလို ပြဿနာ

ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ပေါ်လာတဲ့ အခါ ဘယ်လိုမှ တင်းတင်းပြတ်ပြတ် အဖြေမပေးနိုင်တော့ဘူး။

မေမ့န့် ခေါင်းခါရတဲ့ အလှည့်ပါ။

“သူ့ကို နင် မယူဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကွန်းထိုက်က မျှော်လင့်ချက်တွေ နဲ့ မေးလာတော့ မေမ့န့် ပိုပြီး ဒွက္ခနေရော့။

“အဲဒီ လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ချည်နဲ့ နဲ့ ဖြေရပြန်တယ်။

“သူက နင့်ကို မယူဘူးလား။

မေပွန်မျက်နှာတွေ ပိန်းခနဲ ပူထူတယ်။ နားရွက်တွေ တောင် စကားကြွ
တက်လာသလို။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ငါ့က ရှင်းရှင်းသိ ချင်တာပါ။ ငါဟာ အရင်းနှီးဆုံးထက် ပိုတဲ့
သူငယ်ချင်း ပါဟာ။ ပွဲလန်ရင် စင်ဖျာခင်းမယ့် စိတ်ဆိုး စိတ်ညစ်မျိုး ငါ့မှာ မရှိတာ နင်ယုံစမ်းပါ
”

မေပွန်ရဲ့ ထုံထိုင်းနေတဲ့စိတ်ဟာ ဒီစကားနဲ့ပဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်
ဖြစ်လာတော့တယ်။

“ငါ့ကို နင်ရန်စတာလား ကွန်းထိုက်၊ ငါတို့ချင်း ဒါမျိုးတွေ
ရှင်းပြနေစရာလိုလိုလား ဟယ်”

“တစ်ပိတ်တွေ ရှိသေးတယ် မေပွန်ရဲ့ ။ ငါကပဲ ပြဿ နာကို အစရာမိလျက်သား
ဖြစ်သွားပြန် တော့ နင့်ကို အားနာနေတယ်”

အမှန်တော့ ဒီရက်ပိုင်းကလေး အတွင်း မှာ ဒီလောက်မြန်မြန် ဟိုးလေးတကျော်
ဖြစ်သွားမယ်လို့ မေပွန်လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး။

ဦးကိုဟာ ဦးနိုင်ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ သားဖွားမီးယပ် အထူးကုကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့်
နဲ့တော့ ဒီလောက်လူတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူး။

ပြီးတော့လည်း သူဟာအခု လူလွတ် ဖြစ်နေပြီပဲ။ မေပွန်ကို သူယူမယ်ဆိုရင်
အပြစ် တင်စရာမှ မရှိတာ။

မေပွန်က သူ့ကို ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ဥပဒေအကြောင်း အတားအဆီးမှ မရှိတာ။

မေပွန်ခေါင်းထဲကို အတွေ့ သစ်တစ်ခု ပျက်ခနဲ လင်းလာတယ်။

သူကမေပွန်ကို ယူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လိုလား။

“ငါ့အိမ်က သူ တစ်ခုခုလုပ် ဖြစ်ပြီး အသက်ကလဲကြီးလို့သဘောမတူနိုင် ဖြစ်နေတာ”

သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မေပွန်တီးခေါက်ကြည့်တာပါ။

သူက ခေါင်းကို လေးလေးတွဲ .တွဲ .ညှိတ်တယ်။

သူဝတ်ထားတဲ့ မဲနယ်ပြာ ဝပိုရှပ်ကလေးရဲ့ အိတ်ကပ်ကပိုးချည်နဲ့

စက်ပန်းထိုးထား တဲ့ တံဆိပ်ကလေးကို အမှတ်မဲ့ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ပူးကလေးတစ်ခု၊

ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ခုစီ ထောင့်တန်းပါတဲ့ ဒိုင်းကလေးပေါ်ကို ခြင်္သေ့နှစ်

ကောင်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးဆံ လည်မော့နေတယ်။ သူ့အင်္ကျီကလေးက လှသားပဲ။ အနီအဝါ

စိမ်းပြာ အစင်းကလေး ခပ်ကွဲကွဲနဲ့။

သူဟာ ကြည့်ကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက် ပဲလို့ မေပွန်အတော်

စောစောကတည်း ကအသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနီးနီး မဆက်ဆံဘူးပေမယ့် အနီးကပ်

ဆုံး။ အရင်းနီးဆုံး ဆက်ဆံရပူတဲ့ သူ့ကိုကော မေပွန် မငြိုခဲ့မိတာပါ။

နီးစပ်လို့သံယောဇဉ် တွယ်တာ သာယာတာကို အချစ်လို့ ထင်မိပြီး ကွန်းထိုက်နဲ့

ပူးစာ ဆုံခဲ့ရင့်လည်း အကောင်းသား။

“သေချာအောင် ငါပေးမယ်၊ နင်က သူ့ကို ယူမယ်ပေါ့” သူ့ကို ရင်ဆိုင် မကြည့်ဘဲ

မေပွန် “အင်း” လိုက်တယ်။ ဒါကိုပဲ သူက မကျေနပ်နိုင်သလို မယုံနိုင်သေးသလိုနဲ့... .

“သူ့ကို နင်ယူမှာ လား မေပွန်လို့ ထပ်ပေးတယ်”

“ယူမှာ”

ကွန်းထိုက်မှာ ကြက်ကြီး လည်လိမ် ငိုငိုဆင်းသွားတော့ တာပဲ။

“သူဘက် ကတော့ ရွှေရုပ်ကောက်ရသလို ရှိမှာ ပါလေ”

ကွန်းထိုက်အပြင်ဟာ မေမေတို့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ရှိမှာ ပါလေ”

သူ့ဇာ နတ်သမီးကလေးက အပါယ်လေးဘုံကို ခုန်ဆင်းလိုက်သလိုလေ။

“ယူမှာ ဖြင့် မြန်မြန်ယူလိုက်တော့ မေမွန် ၊ နင်တို့ငါတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဒီအထိ

ခေတ်မီ တိုးတက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။

ကွန်းထိုက်က မေမွန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး “လက်မထပ်သေးဘဲနဲ့ လူသိရှင်ကြား

အဲသ လောက်အထိ မ ဖြစ်သင့်ဘူး။” လို့ တစ်ခွန်း ဆုံးမတယ်။

မေမွန် မျက်နှာပြောင်ပြောင်ထားပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

သူ့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မေမွန် မိသားစု၊ မေမွန် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သည်အထိ

အနေထိုင် မရဲကြပါဘူး။

နလုံးလှက လူတွေ အတွက်လည်း မကြာခဏ မေမွန် မျက်နှာ ပူလာတယ်။

အလှိုင် ရက်တွေ ကလည်း စိတ်ထဲမှာ တော့ နည်းနည်း ကလေး စနောင့်စနင်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နေခဲ့တာ ပါလေ။ ဒီကြားကပဲ ရှေ့ဆက် တိုးခဲ့မိတာဟာ မွန် နေတယ်ဆိုတာများ လား။

မေမွန် အလုပ် မသွားချင်တော့ဘူး။

“ဦးနိုင်ကျော်စွာ အခန်းမှာ ရှိမှာ ပေါ့” လို့ တရော်ကြံလှောင်ကြံတဲ့ လူတွေ နဲ့

မေမွန် ရင်ဆိုင်မတွေ ချင်တော့ဘူး။

လောလောဆယ် ရှောင်နေတာပဲ ကောင်းမှာ ပေါ့။

ဦးကိုနဲ့တွေ ချင်တယ်။

မေမွန်အလုပ်မသွားရင်တော့ သူ့ဖုန်းဆက်မှာ ပဲထင်တယ်။ သူ့ဆေးရုံကနေ

ခဏတစ်ဖြုတ် အလာ၊ မေမွန်ကို သူမတွေ ရင်ပေါ့။

“နလုံးလှမှာ ခွင့်တင်ပေးမလားဟင်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါလား။

ငါခွင့်ယူထား တဲ့ အကြောင်းပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒီကိုလဲ ဖုန်းမဆက်နဲ့လို့၊ ကိုကိုနဲ့ တိုးနေမှာ

စိုးလို့ပါ။”

“နင် စာရေး လိုက်လေ၊ ငါပေး ပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော် ကြာ ...”

မေမ္မန် ဆိုလိုတာကို သူရိပ်မိတယ်။ မခိုပြူး နဲ့...

“နင့် အစ်ကိုလို ငါက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောရေး ဆိုခွင့်မရှိပါဘူးဟာ”

အားနာနာနဲ့ပဲ ခွင့်စာတစ်စောင်ရေး တယ်။

ဦးကိုဆီ တစ်စောင်ရေး တယ်။

အိမ်က သိသွားကြပြီ ဦးကို။

မေမ္မန်ကို စောင့်ကြည့် ကြပ်မတ်နေကြတယ်။

ဘယ်မှသွား လေ့မရှိတော့ အိမ်က အထွက်ပြုရခက်နေသေးလို့ပါ။

ဆေးခန်းကို မေမ္မန် အလုပ်ပြန်ဝင်မှပဲ

တိုင်ပင်ကြမယ်နော်။

မေမ္မန် ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်၊

မငိုလို့ ရယ်ချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဆီကို အသက်အစိတ် အရွယ်ရောက်နေပြီ

ဖြစ်တဲ့ အပ်-ဘီ၊ ဘီ-အက်စ် ဘွဲ့ရဆရာဝန်မ တစ်ယောက် ကရေး တဲ့ စာလေ။

အိမ်က သိသွားကြပြီတဲ့၊

ခုခေတ်ကြီးမှာ အင်မတန် ရယ်စရာကောင်းနေတဲ့ အ ဖြစ်ပဲ။

တင်တင်မြိုင်သာဆိုရင် ဝက်ဝက်ကွဲ ရယ်ပစ်မှာ ပဲထင်ပါရဲ့ ။

လူတွေ ကို ဘာလို့ ဂရုစိုက်နေမလဲတဲ့၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ပစ်ရုံပဲတဲ့။ ဒါက

တင်တင်မြိုင် ပြောဖူးတဲ့ စကား။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် မေမ့န် စာရေး တယ်။ စာရေး စက္ကူတော့ ရှိပါတယ်။ စုဇီ စာရေး စက္ကူက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာ။ ခင် သန်းမောင်နဲ့ ကွန်းတိုက်ဆီရရင် အဲသလိုပဲ ယူရေး လိုက်တာပဲ။

“ငါ့မှာ စာအိတ်တောင် မရှိဘူးဟယ်”

စာအိတ် ကတော့ သူရှိရင် သူ့ဆီကတောင် ၊ ကိုကို ရှိရင် ကိုကို ဆီကတောင်။”

“ငါမဖတ်ပါဘူးဟာ၊ လမ်းကွေတော့ ငါဝယ်ပြီး ထည့်ပိတ်ပေးမယ်”

ကွန်းထိုက်က ကျွန်ုပ်သလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်ပြီး ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် သူခဲစားရတယ်ဆိုတာ အလုံအခြုံမပုံကွယ်သာပါဘူး။

“နင့်ကို ကားဂိတ်အထိ ငါလိုက်ပို့မယ်၊ အဲဒီ နားက ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ပဲ စာအိတ် ဝယ်လိုက် တော့မယ်”

“ငါမဖတ်ပါဘူး ပြောနေတာ မယုံဘူးလား”

“ဖတ်လဲ ရပါတယ်ဟာ၊ အိမ်က ကန့်ကွက်နေတဲ့အကြောင်း ရေး ထားတာပါပဲ၊ ဒါမှ သူသိမှာ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ငါတို့လို မဟုတ်ဘူးဟာ။ ဒါတွေ ကို သိပ် အလေးထားတာ မဟုတ်လား”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်တဲ့ ကွန်းထိုက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကြောင့် မေမ့န် အနေခက်သွားတယ်။

မေမ့န် အမှတ်ပဲ့ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ ရဲ့ အတိမ်အနက်ကို မေမ့န်ဘာသာ သတိထားမိ သွားလို့ပါ။

သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ဒါတွေ ကို သိပ် အလေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မေမ့န် ပြောလိုက် တယ်လေ။ တွေ့ တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုရင်လဲ ဖက်အိပ်လိုက်ကြတာပဲလို့

မေပွန်ပြော ချင်တာ။

မေပွန်တို့ဘက် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်
ချောက် ချောက်ချားချား ဖြစ်ကုန်ကြတာ။

အမှတ်မဲ့ ပြောရင်းနဲ့မှ ဒီကွာဟချက်ကို မေပွန်ဘာသာ သတိထားမိတာပါ။
သူတို့နဲ့ မေပွန်တို့ မတူညီကြဘူး။ ကွာဟတယ်။

ဒီကွာဟ ခြားနားမှု ဟာ မေပွန်တို့ကြားမှာ အင်အားကြီးမားတဲ့ အတားအဆီး
တစ်ခုလား။

နောက်မှပဲ စဉ်းစားတော့မယ်လို့ မေပွန် ရှောင်ဖယ်တယ်။

လောလောဆယ် စာအိတ်ဝယ်ရင်း ကွန်းထိုက်ကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့ဖို့ပဲ။

မေပွန် ရွှေရောင် နေ့ရက်တွေ ဟာ အဆမတန် တိုတောင်းခဲ့တယ်။

ရှောင်ဖယ် ရွှေ့ဆိုင်းလို့ မရအောင်ဘဲ ဇာတ်က ကြမ်းခဲ့တယ်။

မိသားစုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ ပြီးသား။ ကွန်းထိုက်နဲ့လည်း ပွင့်လင်း

ဆွေးနွေးနိုင်ပြီသား။

ကိုကိုနဲ့ကျမ္မာ...

ကိုကိုစိတ်တိုတတ်မှန်း သိပေမယ့် ဒီအထိ ပေါက်ကွဲတာမျိုးတော့ တစ်ခါဖူးမှ
မကြုံဖူး ခဲ့ဘူး။

ကွန်းထိုက်ကိုပို့ပြီး မေပွန် ပြန်လာသည်။

စုစီမှာ သွားတဲ့အတိုင်း ညက ရေခဲ သေတ္တာထဲ သိမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့ ဝက်နံရိုးပြု
တ်ရည် ကို ထုတ်ယူပြီး မီးပေါ် နွေးတယ်။ ပြီးရင် တစ်ဇွန်းခပ် အချို အငန် မြည် ရုံပဲ။

အဲဒီတုန်းမှာ ပဲ ကိုကိုရောက်လာတာ။

ကိုကိုက ဝင်းတံခါးကို သူနည်းသူ ဟန်နဲ့လက်လျှီပြီးပွင့်တတ်တယ်။

တံခါးသံကြားလို့ ပြတင်းကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူခြံထဲ

တောင်ရောက်နေပြီ။

ဆံပင်တွေ ထိုးထောင် ပွယောင်းပြီး မျက်နှာကြီး နီလို့မူ နီလို့။

အို... သူ့ကိုမြင်လိုက်တာ မေပွန် ဘယ်လို

ကြောက်လန့်သွားမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။

အပေါ်ထပ် တက်ပြေးပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်နေရမလား။ မ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ။

ခုရှောင်နိုင်လည်း နောက်နောင် ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စ။

သူ့ကို အိမ်တံခါးဝကနေပဲ စောင့်နေလိုက်တော့တယ်။

မေပွန်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ သပြေသီးမှည့်လိုက် ညို

ပုပ်သွားတော့ပဲ။ မကောင်းဆိုးရွား၊ သရဲသဘက်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရတာ ကျေနပ်တာပါပဲ။

မေပွန်ရှေ့မှာ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်တံခါးကနေ

ဝင်သွားတာ။ ဒေါသကြောင့် လမ်းလျှောက်တာတောင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်

စောင်းငန်းစောင်းငန်း ဖြစ်လို့။

မေပွန် မခံချင် ဖြစ်လာတာပေါ့။

ထမင်းစားခန်း တံခါးဝကနေ ပိတ်ပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။

မေပွန်ရှေ့မှာ သူရပ်လိုက်ရတယ်။

မျက်ထောင့်နီးကြီးနဲ့ မုန်းမုန်းတီးတီး နာနာကျင်ကျင်စိုက် ကြည့်တယ်။ (ကိုကိုက

မေပွန်ကို တကယ်ပဲ မုန်းတီးသလဲလား။ ခါးလည်း မေပွန် မသိပါဘူးလေ။

“ဖယ်ဝမ်း မေပွန်”

“ဖယ်မှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် မေပွန်ကို ဒီလိုကြိုတော့ ကိုကို မုန်းမနေပါနဲ့။ ဆူဆူဆူ ၊

ရိုက် ချင်ရိုက်၊ ဘာလုပ်စေချင်သလဲ။ ဘာ ဖြစ်စေချင်သလဲ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပါလား။”

“ငါပြောဖို့ လိုသလား မေမ့န့် ၊အစကတည်းက နင်စဉ်းစားပါလား။”

သူ့အသံဟာ အက်ကွဲ တုန်ရီနေတယ်။ သူ့ရဲ့ တင်းမာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မလိုက်အောင် တိုးတိတ်လွန်းနေတယ်။

နံရံကို မေမ့န့် လက်တစ်ဘက်နဲ့ အားပြုကိုင်ထားလိုက်ရတယ်။

“ပြီးတာပြီးခဲ့ပြီပဲ ။ ရှေ့ကိုမေမ့န့် ဘာလုပ်မလဲ ပြော၊ ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း မေမ့န့် လုပ်မယ်”

ဒီလို ပြောမယ်လို့ မေမ့န့် စဉ်းစားမထားတာအမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင်တွေ့ လိုက်တဲ့ခဏမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ အတွက် သူ့ကျေနပ်နှစ် သိပ်သည်အထိ အလျော်အစားပေးလိုက် ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖျိုသိပ်မရတော့ဘဲ အလိုလိုပေါ်ထွက်လာခဲ့တာပါ။

သူနူးညံ့လာမယ်လို့ မေမ့န့်မျှော်လင့်ပြီး အားတက်သရောစောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာ

ပဲ

ကိုကိုဟာ မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေ နဲ့ မေမ့န့်ကို ကြည့်တယ်။

သူနူးညံ့လာမယ်လို့ မေမ့န့်မျှော်လင့်ပြီး အားတက်သရော

စောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာ ပဲ....

ရုတ်တရတ် မကြုံစဖူး ထေ့ငေါ့လှောင်ပြောင်တဲ့ အမူအရာကို သူ့မျက်နှာမှာ မြင်လိုက်ရတော့ မေမ့န့်မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ပြီး

ကြောက်လည်းကြောက်လန့်သွားပြီး နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုဟာ အရူး တစ်ယောက် လို ဟတ်ဟတ်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရယ်ရင်းနဲ့ ပဲ သူ့ညှော်ခန်းထဲ ရောက်သွားတော့တယ်။

သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မေမ့န့် မရွံနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်လာပြီး စူးစူးရှရှ

ခွန်းတုံ့အောင်ဟင်လိုက်မိသည်။

မေမ္မန်လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ရာက ဖျစ်ညှစ်ဆွဲဆုတ်ထားသလိုပဲ။

မေမ္မန် ပေါက်ကွဲအော်ငိုပစ်လိုက်မှပဲ အသက်ရှူနိုင်သွားတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာတုန်း”

အလန်တကြား အော်ဟစ်ပေးမြန်းသံအောက်မှာ လှေကားပေါ်က တဝုန်းဝုန်းပြေးဆင်းလာတဲ့ အခြေသံတွေ ကြားရတယ်။

မေမ္မန်ဟာ ထမင်းစားခန်း တံခါးဝမှာ ရုပ်သေးကြိုး ပြတ် ပုံလဲနေပြီ။ ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေပြီ။

“ဖြည်းဖြည်း မေမေ၊ ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ ကျွန်တော် တို့ ဘာမှ မ ဖြစ်ပါဘူး”

ကိုကိုဟာ ချက်ချင်း ရယ်သံ တိခနဲ ပြတ်သွားပြီး မေ့မေ့ဆီ စိုးရိမ်တကြီး လျှောက်သွားတယ်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် ၊ သမီးဘာလို့ ငိုနေတာလဲ။ သားကြီးကလဲ ညီမလေးကို ဖျောင်းဖျောင်းဖြူဖြူ ပြောမှပေါ့”

မေ့မေ့ အသံဟာ နှမ်းရော်ချိနဲ့ နေပါတယ်။

သူ သွေးတိုးတက်နေတာကို မေမ္မန်သတိရလာတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု သိပ်မြင်းထန်လာရင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်မှာ စိုးရတယ်။

မေမ္မန် အငို ရပ်သွားတယ်။

“မေမေ ပရက်ရှာတက်နေတယ်” လို့ ကိုကို့ကို အသိပေးလိုက် မိတယ်။

မျက်ရည်ကို သုတ်ရင်း ရှိုက်ငင်ရင်းနဲ့ ပဲ မေမေ နားကို တိုးကပ်သွားရတယ်။

ကိုကိုဟာ မေမေကို နှစ် ယောက် ထိုင်ခုံပေါ်ထိ တွဲ ခေါ်လာပြီး

အတူယှဉ်ထိုင်လိုက်တယ်။

သူခေါင်းရင်းက မျက်နှာသုတ်တဘက်ကို ဆွဲယူပြီး မေမေပါးဖြင့်ကို
ညှင်ညှင်သာသာ သုတ်ပေးတယ်။

မေမေ မျက်ရည်ကျနေပါလားလို့ ခုမှ မေမွန် သတိထားမိတော့တယ်။

“မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ။ ကျွန်တော် အပြစ်ပါပဲ။ တကယ်တော့ မေမေတို့ဟာ
ကျွန်တော် တို့ မိသားစု အရိပ်မိုးကလေးပေးခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ခုလိုမပိုက်မဲသင့်ဘူး။
ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရာ၊ ကျွန်တော် လူပိုက်ပဲ။”

“ကြံကြီးစည်ရာ လိမ္မာရေး ခြားရှိတဲ့ သားကလေးပါ။ မေမေသေချာ သိပြီးသား။
နား လည်ပြီးသားပါ သားရယ်”

အခု လက်ငင်း ဖြစ်ဖျက်နေတဲ့ ပြဿနာနဲ့ မသက်ဆိုင်သလိုဘဲ သူတို့
ပြောနေကြတယ်

မိသားစု အရိပ်အမိုးကလေးပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို မေမေတို့ရဲ့ ဝမ်းမနာသား
မောင်ဘုန်းမြင့် ကတန်ဖိုးထားလွန်းပါတယ်။

အသက်နဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့လဲပြီးသည့် ကျေးဇူးတရားကို
ပေးဆပ်မယ့်လူပါပဲလေ။

မေမွန် နားလည်ခဲ့ပါတယ် ကိုကို။

မေမွန် သိခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

မေမွန်လေ . . . .။

နှလုံးလှမှာ မေမွန် အလုပ်မလုပ်တော့တာ အဲဒီ အခွင့်ယူပြီးကတည်းကပါပဲ။

အလုပ်ထွက်စာကိုလည်း ကွန်းထိုက်ပဲ သွားပို့ပေးရတယ်။

ဦးရွှေမြိုင်ကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးအကျိုးအကြောင်းပေးတဲ့အထိပဲ။

မေမေကိုယ်တိုင်ပဲ စုဟန်ဆောင်ပြီး။ “ကျွန်မတို့အမေနေမကောင်းလို့ပါ

ဆရာကြီး ရယ်၊ နလုံး ရောဂါ အခံကလဲ ရှိနေလို့ပါ။ အနားမှာ မမရှိနေဖို့လိုလိုပါ။ ဘာညာနဲ့ ဆရာကြီးကို ဖိန့်လိုက် တယ်။

အဲဒီ လို မေမေ ခပ်တည်တည် ညှာနေတဲ့ အချိန်မှာ မေမွန်ဟာ ကိုကို့အတင်နံဘေး မှာ ထိုင်ပြီး သီချင်းခွေ ရွေးနေခဲ့တာ။

မေမွန် ရင်ထဲမှာ ဆွဲဆုပ်နေသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

မေမွန်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်တစ်ခုအစပျိုးကာမှ အစိုးအညွှာက် မှမပေါက်ရခင် တူးဆွနုတ်သင်ပစ် လိုက်သလိုပါပဲလေ။

ခုတော့ နောက်တစ်နေရာမှာ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ဖြစ်စေ မေမွန်မြေစမ်း ခံရမ်းပျိုးနေပြန်ပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်။

မေမေတို့ ပြောဆိုငှားရမ်းပေးတဲ့ မြေနီလမ်းကလေးထိပ်က ကိုယ်တိုင်ဆေးခန်းကလေးမှာ ပဲ မေမွန် တစ်ယောက် တည်း . . .။

စုတစ်လှည့် မေမေတစ်လှည့်လာပြီး၊ ဧည့်ကြိုပေးကြပါတယ်။ တစ်နေ့ လူနာ သုံးလေး ယောက် လေးငါးယောက် တစ်ခါတလေ ဘဲဥထောင်မကွဲဘူး။

ဉာဏ်သစ်လောင်း သင်တန်းခေါ်လည်းမသွား၊ ဘယ်မှာ မှလည်း လုပ်အားမပေး။ မေမွန်ဟာ လူတောမတိုးတဲ့ အိမ်တွင် ပုန်းကလေး လုံးလုံး ဖြစ်နေတော့တယ်။

ဆေးခန်းသွားခါနီး ရေပိုးချိုးတော့ ခြေမကလေး မစိုရအောင် ခွေးခြေတစ်ခုပေါ် တင်ထားရ သေးတယ်။ ညှာခူးဆစ်အောက်ပိုင်း ရေမချိုးဘူးပေါ့။ ရေဖတ်ပဲ တိုက်လိုက်ရတော့ တယ်။

နာလာတာနဲ့ ပါရာစက်တမောရယ်၊ စီဗစ်ရယ် တစ်လုံးစီသောက်ထားလိုက်တယ်။

စုက မေပွန်သွားခါနီး မှာ ရေချိုးဖို့ပြင်တယ်။

“မမသွားနှင့် နော်၊ ငါလာခဲ့မယ်” တဲ့။

“မလာပါနဲ့ဟာ၊ ရပါတယ်”

“လာပါ့မယ်၊ ငါနဲ့ကိုကို လာခဲ့မှာ ပေါ့”

သူတို့လာလည်း အဖော်ရတာ ပေါ့။ မလာလည်း

မေပွန်ဘာသာစာဖတ်နေတာပါပဲ။ လာတာ မလာတာဘာမှပထူးပါဘူးကွယ်။ ကိုကိုဟာ အရင်တုန်းကလိုတောင်မှပဲ မေပွန်အပေါ် ခင်တွယ် တော့မှာ မှ မဟုတ်တာပဲ။ မေပွန် အဖော်မှမဟုတ်နိုင်တာဘဲကွယ်။

ဆေးစာအုပ်တော့ အထက်ဦးကုန် အနက်ကလေးထဲမှာ အမြဲပါတယ်။

လူနာမလာရင် မေပွန်ဆေးစာဖတ်တာပေါ့။ ခေါင်းထဲမရောက်လည်း ဘာ ဖြစ်လဲ။ မေပွန်တွေ ချင်ရာတွေ ။ လွင့်ချင် ရာလွင့်နေတော့ကော ဘာ ဖြစ်တာလိုက်လို့ကွယ်။

မေပွန်ဘာသာပဲ ဆေးခန်းသော့ကို ပွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ရတယ်။

ပြတင်းပေါက်ပွင့် ဆေးထိုးပိုက်တွေ အပ်တွေ ကို ဝိုးသတ်ရေနွေးအိုးထဲထည့်ပြီး ပလတ် ပေါက်ထိုး၊ မီးခလုတ် ပွင့်လိုက်တယ်။

အိမ်ရှင်ရဲ့ သမီးလေးက တံမြက်စည်းလာဝိုင်း လှည်းပေးတယ်။

ဆေးခန်းငှားတုန်းက အိဒီ လိုပျိုး မပေါပေမယ့် ခင်မင်မှု ပေါ့လေ။ ပြီးတော့ သူတို့ကို တက်နိုင်သမျှ မေပွန်က ပေတ္တာနဲ့ ကုသပေးခဲ့တာမို့ အပြန်အလှန် စေတနာ ထားကြပါတယ်။

စုတို့ မလာအားတဲ့ အခါလည်း သူတို့မိသားစုထဲက အားတဲ့ တစ်ယောက် ယောက် လာပြီး ဧည့်ကြိုအဖော်လုပ်ပေးတာပဲ။

ဒီနေ့ လာဘ်ကောင်းတယ်လို့ ဖြောရမယ်။

အပ်ပြုတ်အိုး မဆူခင်မှာ ကို လူနာရောက်တယ်။ ဆေးခန်းလာတဲ့ လူနာအများစုနည်းတူ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်ကြောတက်အာကလံပါကလံပါပဲ။ သွေးတိုးလည်း မရှိပါဘူး။

ဝက်ချပ်သည်ဆို တော့ မျက်စိအားနည်းတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပြီး မျက်စိဝမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ အကြံပေးရတာ ပေါ့။

တစ်ယောက် သွား တစ်ယောက် လာနဲ့ သုံးယောက် လောက်ကြည့်လိုက်ရရင်ပဲ ပါလာတဲ့ အဖော်တွေ ဘာတွေ နဲ့ မေမ့နဲ့ ဆေးခန်းဟာ တော် တော် ကလေး စည်ကားသွားတယ်။

မေမ့နဲ့ နှုတ်နည်းလွန်းတယ်ဆိုပြီး အားမရတဲ့အိမ်ရှင်ဒေါ်ကြီးက လာပြီး ထမင်းစားပြီးပြီ လား။ ဘာဟင်းချက်လဲလားလေပေး ဧည့်ခံနေသေးတယ်။ အဟတ် ... လူနာကို မမေးရပေတဲ့ အဖော်တွေ ကိုတော့နေကောင်းလားမေး ဖြစ်အောင်မေးနေသေးတာ။

အဲဒီ လူနာ တစ်သုတ်ကြည့်ပြီး သွားတော့ တစ်ခါ ဆေးခန်းဟာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ် သွားပြန်ပါရော။

ဒေါ်ကြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ သူ့သမီးကလေးပဲဆေးခန်းမှာ ကိုကိုပို့ထားပေးလေ့ရှိတဲ့ ကာတွန်းထဲက တစ်အုပ်ကိုထိုင်ပတ်ရင်း စောင့်ကျန်ရစ်တယ်။

စုတို့ရောက်မလာတော့ မေမ့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစာပတ်နိုင်တာပေါ့။ စာအုပ်ကြည့်ရင်း တွေ နိုင်နိုင်နိုင်တာပေါ့။

မေမ့နဲ့ မအားတာကောင်းပါတယ်။

နည်းနည်း ကလေး မအားလိုက်နဲ့ သူ့ကို သတိရတော့တာပဲ။

ဒီအချိန်ဆို ဦးကို ဘာလုပ်နေမလဲ။

ဒီနေ့ဟာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

သူ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့နေ့။

အပြောကောင်း အဆိုကောင်း၊ လူမှု ဆက်ဆံရေး အင်မတန် ပြေပြစ်တဲ့လူ ဆိုတော့ နလုံးလှမှာ လိုပဲ လူနာတွေ ပိုင်းပိုင်း လည်နေမှာ ပါပဲလေ။

သူအခု ပိန်နေမလာ။ ဝလာမလာ။ အလှိုင်လိုပဲလာ။။

အရက်တွေ သိပ်သောက်နေမလာ။။

သိပ် သောက်မှာ တော့မဟုတ်ပါဘူး။။ သူက စိတ်ညစ်လို့သောက်တာမှ

မဟုတ်တာ။ ကြိုက်လို့သောက်တာပါ။။

သူနဲ့ နောက်ဆုံး တွေ ကြေတုန်းကလည်း . . . .။

အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့၊ ဆရာဝန်မ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီးတဲ့ မေမွန်ကို ဘယ်လိုတား ဆီးချပ်ထိန်းကြပေမယ့်အခါခပ်သိမ်း သူတို့ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ။။

လုပ်သားဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်စည်းဝေးရှိတယ်လို့ မေမွန်ပြောရင် စုအများ ဆုံးလုပ်နိုင်တာက မေမွန်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ရုံပဲ။။ ဆေးရုံမှာ ကျင်းပဆွေးနွေးနေတဲ့ အစည်းအဝေးကို မေမွန် တက် မတက်အထိတော့ သူတို့ လိုက်မကြည့်နိုင်တော့ဘူး။။ သူတို့အသိ တစ်ယောက် ယောက် ပါရင် တောင်မှမေးကြည့်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ရိုင်းတဲ့၊ အင်မတန်ကြောင်တဲ့အလုပ်။။ မေမွန်ကို သိက္ခာကျမှာ နှမြောနေတဲ့ လူတွေ ပဲ၊ ဒီအထိ ဘယ်လိုက်ပြီး ရေနစ်သူဝါးကူ ထိုးပါ့မလဲလေ။။

ဘာ အစည်းအဝေးမှ ဘာလက်ချာမှ မေမွန် မတက်ဘူး။။

သူတို့ မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဦးကို ရှိနိုင်မယ့်နေရာကို ဖုန်းဆက်ရှာဖွေပြီး လိုက်သွားတာပဲ။။

တစ်ခါတလေ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ၊ တစ်ခါတလေ လူနာတွေ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေရင်း . . . ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ်သူ့ကို မြင်ရရင်၊ သူ့အနားရောက်ရရင် မေမွန် ကျေနပ်ခဲ့တာပါ။။

နလုံးလှမှာ အလုပ်မလုပ်ပေမယ့်

သူ့အခန်းကိုတော့မေမွန်တစ်ခါခါသွားသေးတယ်။။ အဲဒါ နောက်ဆုံးတွေ ခွင်ရတာ ပါပဲ။။

သူက မနက်စောစောပိုင်း အေပီပီပီ တစ်ခု သွားလုပ်တာ။ မနက်ခြောက်နာရီ။ သူ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ရိုးနေတဲ့ ခွဲပိတ် ချပ်လုပ်မှု ဆိုတော့ သားအိမ်ကျလူနာကို နာရီဝက်နဲ့ ထားခဲ့ နိုင်တယ်လေ။

“ဆေးရုံမှာ မေးခိုင်းပိုင်းဝင်လို့ ခွဲခန်းပိတ်ထားတယ် မေပွန်ရဲ့ ။ ကိုယ် အခုတလော သိပ်ပျင်း နေတယ်။ မင်းလာတာကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဘယ်လိုစွန့်စားပြီး ထွက်လာသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါ ဦး”

သူ့ရင်ဘက်ပေါ်မှာ မေပွန် ခေါင်းမှေးတင်ထားရင်းပြုံးနေမိတယ်။

“ဘယ်သူမှ မထခင် အဝတ်တွေ ယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲတာပေါ့။ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင် ကထွက်ပြီး တံခါးချက်ပြန်ချထားပေးခဲ့ပေါ့”

သူက မေပွန်နာခေါင်းကို ဆွဲပြီး ကျိတ်ရင်း ရယ်နေတယ်။

“မင်းကို လိုက်ရှာနေကြတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း ၊ စားရေး ခဲ့တယ်။ ဆေးခန်းချိန်အပီ ပြန်လာမယ်လို့ ရေး ထားတယ်”

“မင်း တကယ် နေမလို့လား ဟင်”

“နေမှာ ပေါ့၊ မနေလို့ ပြန်သွားရင် သူတို့ရဲ့ မျက်နှာရှည်ကြီးတွေ နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရမှာ”

“ကိုယ့် မျက်နှာ ကတော့”

မေပွန်လည်း မော့ပြီး မိရာ မေးစေတို့၊ လည်းပင်းတို့ကို နမ်းလိုက်တယ်။

“ကိုယ် ပြောင်းသွား ရင်း မင်း လွမ်းနေမလားဟင်”

“ဘာ ပြောင်းတာလဲ၊ မေပွန် နားမလည်ပါဘူး”

“ကိုယ်ပြောင်းမိန့်ကျတယ်”

မေပွန် မှာ က်လျက် အနေအထားပြင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရတယ်။

“ဘာလို့ ပြောင်းရတာ လဲ ဦးကို”

“ရန်ကုန်မှာ အနေကြာလာတော့ တစ်နေရာ ရွှေ့ရတာ ပေါ့။ နယ်က တစ်ယောက် ယောက် က ရန်ကုန်လာချင်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဦးကိုရဲ့ နေရာကို ဘယ်သူက လာချင်တာ လဲ”

“နီး... နီး။ အဲဒီ လို ပုံသေတွက်လို့ မရဘူးလေ။ နေရာတွေ က လေးငါးခု ပြောင်းကြရတာ ။ ရန်ကုန်ရောက်လာတာ နှစ် ယောက် ကိုး။ ဘယ် တစ်ယောက် က ကိုယ့်နေရာ လိုချင်တယ်။ ပြောတယ်လို့ မသေချာဘူး။ ဒါတွေ ဟာ သိပ်လဲ မဆန်းပါဘူး။ ဆန်းတာက ...”

မေပွန် နဖူးကို ပွတ်ပေးနေတဲ့ သူ့လက်ကို ရုပ် လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ် ဘက်စလုံး သူ့ခေါင်း အောက်ပို့ပြီး ခုထားလိုက်တယ်။

“ကိုယ် ဘာ ဖြစ်လို့ ပန်းရောင် တို့မြို့ ကို ရောက်ရတာ လဲ”

“ပန်းရောင် က ပုသိမ်သူ၊ ဟို တုန်းက သူ ပုသိမ် ဖြန်ရင် သင်္ဘောဆိပ်ကို ကိုယ်အမြဲ လိုက်ပို့တယ်။ ဗဒ္ဒကတို့ ဗန္ဓုလတို့နဲ့ သူပြန်သွားရင် ကမ်းကို မမြင်တော့မှပဲ သူအခန်းထဲ ဝင်တယ်”

သူငေးသွားတယ်။

သတိရလာသလို တစ်ချက်ပြုံး ပြီး မေပွန်ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။

“အတိတ်ဆိုတာ ဟိုတုန်းကပစ္စုပ္ပန်ပေါ့ ကလေးရယ် ။ အခု ကလေးနဲ့ကိုယ် ပစ္စုပ္ပန်ဟာ နောက်ကျရင် အတိတ် ဖြစ်သွား မှာ ပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ့ရင်ခွင်မှာ ပြန်မှီအိပ်နေပေမယ့် မေပွန်ဟာ ကြားနေရတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို မေးသင့်မ မေးသင့် ချိန်ဆနေရပါပြီ။

“ဟိတ် ... ချာတိတ်၊ ငြိမ်လှချည်လားကွာ၊ ကိုယ့်ကိုစကား ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ခု ဖြေမလား ဟင်”

“ပေး”

“ဦးကိုနဲ့ မမပြန်ပေါင်းကြတော့ မယ်ဆို”

ခဏတော့ သူငြိမ်သွားတယ်။ ချက်ချင်း လိုလို ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်တယ်။

“ရပ်တစ်ရံ” တဲ့။ မဟုတ်တာတွေ ပေါ့လေ။

သူ ခါချလိုက်ရုံနဲ့ မေမ့န် ယုံသွားတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မေမ့န်ဘာများ ထပ်မေးလိုက် သူ့စောင့်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။

မေမ့န်က သူ့လည်ပင်းအောက်နားက မှဲ့ ပြောက်ကလေးတစ်စက်ကိုပဲ လက်ညှိုးနဲ့သာတို့ ထိ ပွတ်သပ်နေခဲ့တယ်။

“ မေမ့န် ဘယ်ကကြားတာလဲ” လို့ သူကပဲ မေးတယ်။

“တက္ကသိုလ်တစ်ဝိုက်ကပေါ့”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့”

စု ကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ဒေါ်ခင်မေလွင့် ဌာနက သရုပ်ပြ ဆရာမ တစ်ယောက် ဆီ ကြားရတာ တဲ့။ ဦးကိုရဲ့ အမေကြောင့် အိမ်ထောင်သက် တစ်လျှောက် လုံး အဆင်မပြေလာရုံမက အဘွားကြီးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကလေးတွေ နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေရင်လည်း စွပ်စွဲတတ်တယ်တဲ့။

စန္ဒီကျော်စွာ ကလေးကို အကြီးတွေ နဲ့ ဆက်နှစ် ယောက် ကွာပြီး မွေးလိုက်တာမှာ အဘွားကြီးက အတော် သံသယဝင်တာ ဆိုပဲ။ ဦးကိုလည်း ရောယောင်ထင်မှာ မှာ ပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ကွဲသွားကြတယ် ထင်တာပဲ။ မေမ့န်ဘာသာ ထင်ကြည့်ရတာ ပါ။

“ပန်းရောင် က လက်ထပ်တော့မှာ ပေါ့”

သူအသံဟာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိမနေဘူး ဆိုရင်တောင် ဝန်လေး

ပင်ပန်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“သူက ဟနကြီးတယ်”

ဒါဟာ အပြစ်တင်လိုက်တဲ့ သဘော မဟုတ်ဘဲ မှတ်ချက် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်တယ်။

“သိပ်ရိုးလွန်းတော့ ခင်မိရင်ယုံလွယ်တယ်”

သိပ်ရိုးလွန်းတယ်တဲ့။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ အမြဲလက်သုံးစကား။

ဦးကို အမေက မှောင့်ရတဲ့အထဲ ဦးကိုနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပြဿနာကလည်း မကြာခဏ စီခနဲ ညှစ်ခနဲပဲတဲ့။

အဲဒါကို မေမ့န် တစ်ခါမှ မေးမကြည့်ပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ရုပ်ဖြောင့်၊ ပညာတော် ဖြိုး ပြေလည် ချီသာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ကို အထင်ကြီး ချဉ်းကပ်သူတွေ အပုံပေါ့။ ဒီအထဲမှာ သူကလည်း သာယာတာ၊ ညွတ်နူးတာတွေ ရှိမှာ ပေါ့။ မေမ့န်လိုပေါ့။

“စန္ဒီ နေမကောင်းလို့ ကိုယ်သွားသွားနေသေးတယ်လေ။ မေမ့န်ကို ကိုယ်ဖြောသားပဲ”

မေမ့န် ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကလေးက တိုက်ဖျိုက် ဖြစ်တာ။ ရက် နှစ် ဆယ်လောက် ကု ယူရတယ်။

“သားတွေ ကတော့ မသက်ဆိုင်သလို ခပ်ခွာခွာပဲ နေကြတယ်။ သူတို့က လူကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေကြပြီပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ပန်းရောင် ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားတယ် ထင်ပါရဲ့ ကွာ”

သူပြုံး နေသည်။

မေပွန်ရဲ့ ရောက်မလာသေးတဲ့ အနာဂတ် ကာလတွေ မှာ ရင်ဆိုင်ကောင်း
ရင်ဆိုင်ရမယ့် မိဘနဲ့သားသမီး ဆက်ဆံရေး တွေ ပါ။ ဦးကိုရဲ့ စကားအရဆိုရင် အနာဂတ်ဟာ
ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်လာပြီ နောက်တော့ အတိတ် ဖြစ်သွားဦးမှာ ပေါ့နော်။

“စန္ဒီ ကတော့ ကိုယ်သွားတိုင်း မပြန်ဖို့ တားတာနည်းပဲ။

သူ့အဖျား တစ်ရောဂါအထိ တက်နေတဲ့ ည ကတော့ ကိုယ်တစ်ညလုံး
စောင့်ရတယ်”

သူ စိတ်တွေ ဟာ မေပွန်ဆီကနေ ပုဇွန်တောင် အထိ ပြန်လွင့်သွားပြီး ဆိုတာ
အလိုလို လျော့ရဲသွားတော့တာကလား။”

“သမီး အဖျားနည်းနည်း ကျလာပြီး ခဏ အိပ်ပျော်သွားတော့၊
ကိုယ့်ကိုစကားထိုင်ပြော နေကြ တယ်။ ကိုယ့်ကိုအလှိုင်လို ဘလက်ကော်ဖီနဲ့သံပရာတစ်စိတ်
လာပေးတော့ ကိုယ့်စိတ်မှာ ဝမ်းနည်းမိတယ် မေပွန်ရယ်၊ မင်း စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မေပွန်ခေါင်းယမ်းဖြူပါပဲ။ အသာ ငြိမ်ပြီး တော့ပဲ နာထောင်နေလိုက်တယ်။

“ကိုယ် ပုသိမ်ပြောင်းမယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးလိုက်တယ်။
ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ ကြုံနေတော့ စန္ဒီ လိုက်မယ်တဲ့”

“ဘယ် တော့သွားမှာ လဲ”

“ရှေ့ အပတ်ထဲမှာ သွားမှာ ပဲ။ ဒီမှာ လဲ ကြာ ကြာမနေချင်တော့ ပါဘူးကွာ”

ဒါပေါ့လေ သူ့ကျင်လည်လာခဲ့တဲ့ ဘဝယန္တရားကြီး
ဈွတ်ယွင်းရပ်တန့်သွားမှတော့ သူနေရတာ ဘယ်ပျော်ပါတော့မလဲ။ မေပွန်ဟာ သူ့အတွက်
အဖော်ကလေး၊ ကွန်းရိပ်ကလေး ဆိုရင်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ် အရိပ်ခိုရုံ၊ ရေချမ်းစင်မှာ
ရေတစ်မူ တံခပ်သောက်ရုံပဲ ရှိနေမှာ ပါ။

ပြီးတော့လည်း သူ့ခရီးကို လွင်တီးခေါင်မှာ သူဆက်လျှောက်သွားဦးတော့မယ်
ထင်ပါရဲ့။ ။

မေပွန် မငိုပါဘူး

အဲဒီ တုန်းက မငိုခဲ့ပါဘူး။

သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေပွန်ကသာ နားလည်ဖို့ ကြင်နာဖို့၊ ငဲ့ညှာသနားဖို့ အမြဲ

အသင့်ရှိခဲ့ ပါတယ်လေ။

ခွဲခွာကာနီး သူ့ပါးပြင်ကို မေပွန် နားခေါင်းနဲ့ အသာထိပြီး တယုတယ

ရိုက်နှမ်းခဲ့ပါသည်။

ဒါဟာ နောက်ဆုံး တွေ့ မြင်ခြင်းတုလား။

မိုး တစ်ခါ ရွာချလိုက်တာ ဆေးခန်းတံခါးတွေ ပြတင်းတွေ ထဲတောင်

အင်နဲ့အားနဲ့ ပတ်စဉ် လာလို့ မေပွန်နဲ့ ကလေးမ ကဗျာကသီ ထပ်တတ်ကြရတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကို နည်းနည်း တော့ ဟထားရတယ်။ မိုးစက်မဝင်ရုံကလေးပေါ့။

“တစ်ရက်နှစ် ရက် ခုလို မိုးရွာချရင် ၊ နေလဲပူရော၊ မှိုတွေ ပေါ်တော့မှာ မမ”

“သမီးက မှိုကြိုက်သလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဈေးလဲကြီးတယ်၊ တောက်လဲ တောက်တတ်သေးတယ်၊

မစားချင်ပါဘူး။ သမီးတို့ပေးပေးက ကြိုက်တာ”

သူကလေးက မိုးစက်ကျပြီး ရေစိုနေတဲ့ ခုံတန်းရှည်ကို အဝတ်စုတ်နဲ့

လိုက်သုတ်နေတယ်။

ကပ်ရက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သီးချင်းသံသ့သ့ကို မေပွန် ကြားနေရတယ်။

“ x x နွေရဲ့ အနမ်း ပန်းနုရောင် ပါးနှစ် ဘက်ကို နမ်းမိသူ x x ပူလောင်ခြင်း

နွမ်းရဲရဲ အသက်ပဲ့တဲ့ ပင့်သက်ရယ် x x x နွေလိုပဲ ရင်မှာ မွန်းကျပ် ရိုက်ခတ်ဆဲ့ x x နွေမှာ ပဲ

ဒီဇာတ်လမ်း လေး စခဲ့တယ် x x x ဒီရာသီမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ထတက်ကြွတတ်

ဒုက္ခပေးတတ်တာမို့ ကလေးဆေးပညာ မှတ်စုစာအုပ်တွေ ပြန်ဖတ်နေရတယ်။

ပြန်ကြည့်နေတာလေ။ မမြင်ပါဘူး သွေးလွန်တုတ်ကွေး ကလေးလူနာရဲ့ ခြေထောက်ကို ကွန်းထိုက်အရှည်လိုက်ခွဲပြီး သွေးပြန်ကြောရှာတဲ့အကြောင်း ကလေး ပြန်သတိရအောင် ဇွတ်တွေ :တယ်။ ပြုံး ချင် ရယ်ချင်မလားလို့ ဟင့်အင်း စိတ်တွေ ဟာ ကြားနေရတယ်။

သီချင်းတော့ ကြားနေရတယ်။

“x x မခေါ်နိုင်မှန်း သိတဲ့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ x x နှုတ်ထွက်သူ x x ရင်မှာ အမြဲအမှတ်တရနဲ့ x x နှလုံးသားထဲ x x နေရစ်ကွယ် x x နေရာသီ ရင်ခတ်ပန်းတို့ ပွင့်ချိန်မယ် xx နေမှာ ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းလေး ဆုံးခဲ့တယ် x x”

မခံစားမယ်တတ်တော့ပါဘူး။

ပြောသားပဲ။

ထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟာ ... မိုးထဲ လေထဲ တစ်ယောက် တော့လာတယ်။ လူနာ ဟုတ်မလားတော့ မသိဘူး လူနာတော့ ဒီလောက် မိုးသည်းထဲ မလာဘူး ထင်တယ်နော် မမ”

ကလေးမက ဟနေတဲ့ ပြတင်းရွက်ကြားကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးနေတယ်။

“ကိုကို မဟုတ်ဘူးလား”

မေမ့နဲ့အတွက် မဟုတ်သည့်တိုင် မိသားစုအတွက် ကိုကိုက တာဝန် ယူတတ်နေသေး တယ်။ မေမ့နဲ့ ကတော့ အဲသလိုပဲ မချီတင်ကဲ တွေ :ရပါတယ်လေ။

မဟုတ်ဘူး ပိုမြင့်တယ်။

မ ဖြစ်နိုင်မှန် သိပါလျက်နဲ့ မျှော်လင့်ချက်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကလေးဟာ ဘယ်တုန်းကများ စိတ်မှာ စွဲလမ်း အမြစ်တွယ်လာခဲ့တာပါလိမ့်။

ညခြောက်နာရီ ခွဲနေပြီး မိုးရိပ်ကြောင့် ပိုလို့လည်း မှော င်မည် :နေပါပြီ။

ပွင့်ဟလာမယ့် ဆေးခါးတံခါးဆီကို မေမ့န့် မျက်တောင်မခတ် အသက်ရှု
ရပ်တန့်ပြီးကို တောင်ကြည့်နေမိတယ်။

“ မေမ့န့် စိတ်တွေ ဟာ ရောဝတီ မြစ်ကြောတစ်လျှောက်က ဗေဒါ တစ်ပွင့်လို
စုန်ချည် ဆန်ချည် မျှောလွင့်နေပြီလား။”

“ဒေါ်မေမ့န့် ရှိသလား သမီး”

သူ့ ငယ်နာမည် သမီးမှန်း မသိကြလည်း ကျွမ်းဝင် ယဉ်ပါးတဲ့ အသံကို
မှတ်မိနေပါတယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကွန်းထိုက်ရယ်။

နင်ရောက်လာတာ ငါ ဝမ်းသာမသာလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ...

သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငေးငိုင်းနေမိတယ်။

ခုမှပဲ ရင်ထဲက တစ်စစ်စစ် နာကျင်လာလိုက်တာ။

နာမှာ ပေါ့။ နုပပ်တဲ့ နုလုံးသည်ပွတ်ဟာ သုံးချိုးတစ်ချိုး မက ကျိုးပဲ့ပြီး
ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီကိုး။

သွေးစိမ့် နီရဲနေခဲ့ပြီကိုး

အတွင်း ကြေ ကြေပြီး၊ သွေးက အလိမ်းလိမ်းနဲ့၊ အင်း .. ဒီ အသည်းနုလုံးတော့
ပြုတ်ကျကွာတတ်မှာ ပါပဲ ထင်ပါရဲ့ လေ။

“နင်တို့ အိမ်ကို မသွားခင် ဒီ အလျင်ဝင်ခဲ့တာ မေမ့န့်”

သူ့လက်ထဲက ထီးကို ပိတ်ပြီး ဆေးခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။

ဒါပေါ့၊ ဆရာဝန်ဟာ ဒီအချိန် ဆေးခန်းမှာ ကပဲ ရှိနေမှာ ပေါ့။ နင် ဘယ်တုန်းက
ရောက်လာ တာလဲ”

စကားပေါ့ တွေ ဟာ မေပွန်ပါးစပ်ကနေ လွယ်လင့်တကူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထွက်လာတယ်။

"ဒီနေ့ ပဲပေါ့ဟာ"

ကွန်းထိုက် ရောက်လာတာ မေပွန် ဝမ်းမသာလိုမှ မဟုတ်တာဘဲနော်။

"လူနာ မလာဘူးလား"

"စောစောက လာပါတယ်။ ခုတော့ မိုးရွာနေတာကိုး။ သိပ်လဲ မလာပါဘူး။ ငါကလဲ ရှိမိ သိပ်လုပ်ခွင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

သူထိုင်ဖို့ မေပွန် က ခုံးတန်းအစွန်းဘက် နည်းနည်း ရွှေ့ပေးလိုက်တယ်။

သမီးက လူနာမဟုတ်တဲ့ ဧည့်သည်ကိုစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာက ပြတင်းကနေ ချောင်းပြီး လက်ဖက်ရည်မှာ တယ်။ အလိုက်သိတဲ့ သမီးပါပဲ။

"နင်နဲ့ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ အလုပ် ကတော့ ပြခါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပါပဲ၊ နောက်ကို နင်မထိုင်ခင်လဲ ဖြစ်ပါပြီ"

သူက သူ့အိတ်မည့် :ကလေးထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်နေတယ်။

ဪ... တဘက်သေးသေးလေး။ မိုးရေစိုတဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့ လက်ဖုံတွေ ကို သုတ်နေ တယ်။

"ဟုတ်လား၊ မြန်လှအည်လား။ နင်ဘယ်က သိလာသလဲ ဟင်"

"ကိုယ့်နည်း ကိုယ်ဟန်နဲ့ပေါ့ဟာ။ နက်ဖြန်မှ စာနဲ့ ပေနဲ့ ထွက်လာမှာ ။ ဒါပေမယ့် သေချာပါ တယ်။ ငါတို့ သုံးယောက် မြန်ဆုံကြရဦးမယ်"

ထုံပေပေ ထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း နိုင်လွန်းနေတဲ့ မေပွန် အသိအာရုံ တွေ ပူနွေးလှုပ်ရှားလာတယ်။

ကိုကိုဟာ မေပွန်ကို သိသားပဲလို့ ဖျက်ခနဲ ခေါင်းထဲမှာ အတွေ့ :ရောက်တယ်။

သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်အခါမဆို ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းပဲ ရယ်။

"ငါဟာ ဆေးရုံမှာ ပဲ ပျော်တယ်လို့ ကိုကိုက ပြောတယ်။

သူက ငါ့ကို အလုပ်ရသွားစေချင်နေပါပြီ။ ငါ့ကို ကြာကြာမြင်နေရရင် သူ
အသက် တိုမယ်"

မေပွန်ပြောပြီး ရယ်နေမိတယ်။ ငိုချင်ရင် ရယ်တဲ့အတတ်ကိုလည်း မေပွန်
တတ်မြောက်နေ ပြီပေါ့။

ကွန်းထိုက်ဟာ တဘက်ကလေးနဲ့ ပါးစပ်ကိုကွယ်၊ ခေါင်းကို တစ်ဘက်လှည့်ပြီး
နာချေ ဆတ်တယ်။

"လက်ဖက်ရည် ပူပါတယ်။ နိုကိုလီ ကလေးနဲ့ သောက်မလား"

"ငါအပြန် အိပ်ငိုက်နေမယ်ဟ"

"တစ်ခြမ်းသောက်ဟာ၊ ဆရာဝန်ပဲ။ ဒို့စေ့ရုံမဖြည့်ဖြည့် ကြိုက်သလို
သောက်ပစ်"

မေပွန် မြှောက်ပေးတဲ့ အတိုင်း သူကလည်း ဆေးလုံးကို တစ်ခြမ်းပဲ
ဖဲ့သောက်တယ်။

"ဆေး (၁)၊ ဆေး (၂) မှာ ဆရာပြန် ဖြစ်နေရင်ကော"

"တော် ပါပြီဟာ၊ ပန္နလေးတောင် မ သွားပါရစေနဲ့"

ကွန်းထိုက်တာ မေပွန်ကို အကဲခတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်သလို
ခိုန်ဆနေတယ်။

"ငါ့ကို ဘယ်ရောက်စေချင် နေသေး သလဲဟင်။ ပုသိမ်လား"

မေပွန် ပြောပါပြီကော။

ငိုချင်ရင် ရယ်တတ်လာသလို။

ငိုစရာကိုလည်း ရယ်စရာလုပ်ပြီး ပြောတတ်နေပါပြီ။

"နင် စိတ်ခိုင်မယ်ဆိုရင် ငါတစ်ခုပြမယ်"

"ပြပါ၊ ခိုင်ရမှာ ပေါ့"

သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲက စာရွက်ခေါက်တစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူနေတယ်။

သတင်းစာခေါက် မှန်း မေ့မိသလိုလိုတယ်။

"ဒါမကြည့်ခင် နင်နဲ့ နင့်ဟိုဒင်းတို့ အခြေအနေ..."

"ပြောင်းသွား ပြီး ကတည်းက မတွေ့ပါဘူး။ စာမလာ တာလဲ ကြာပါပြီ။ ကဲ ... ဘာပြမှာလဲ"

မေ့မိရိပ်မိနေပြီ။

မေ့မိ သွေးဆုတ်အေးစက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

"နင် ထင်သလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး မေ့မိ။ ငါ နင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိနေပြီ ထင်တယ်"

သူ့လက်ထဲက သတင်းစာကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူပြီး ဖြန့်လိုက်တယ်။

"ဘာလဲ၊ ဘယ်နှစ် နှစ် မြောက် မင်္ဂလာတဲ့လဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး"

မေ့မိ သိပ်တော် နေပြီ။

ကြော်ငြာစာမျက်နှာမှာ တော့ ဟုတ်တယ်။

နီးစပ်တယ်ဆိုပါတော့။

မွေးနေ့မင်္ဂလာတဲ့။

သမီးကလေး စန္ဒီကျော်စွာ နဲ့ ၁၃ နှစ် မြောက် မွေးနေ့မှာ ဆုမွန်ကောင်း

တောင်းလျှော်တဲ့။

ပေပေ နိုင်ကျော်စွာ ပေပေ ပန်းရောင် တဲ့။

ကိုကို နိုင်ဝဏ္ဏ၊ နိုင်သီဟ တဲ့။

"ဒါဟာ သူတို့ ပြန်လည် ပေါင်းသင်း နေကြပြီ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမ့န် ရယ်"

ကွန်းထိုက်က ညင်းညင်းတိုးတိုး နှစ် သိပ်နေတယ်။

"ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မတင်းမပြတ် ဆက်စပ် နေမယ်ပေါ့၊ ငါ နားလည်ပါတယ်"

မေမ့န် အသံဟာ အက်နေသလား။

ဦးကို...

ဦးကိုရယ် ...

သူကို တမ်းတ ငိုညည်းသံဟာ မေမ့န် နှလုံးသည်းပွတ်တွေ သွေးစိမ်းယိုမတတ် နာကျင်စေပြီးမှ ကြေကြေမြည် မြည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

သူ မသိပါဘူး။

သူ မကြားပါဘူး။

ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင်၊ မကြားနိုင်ပါဘူးလေ။

မေမ့န် တစ်ယောက် တည်းသာ တိတ်တဆိတ်နဲ့ပဲ နှလုံးသား ဒဏ်ရာကို ပေမပွေ့ထွေးလို့ နေရပါတယ်။

အချစ် ...

အမှန်း ...

ဒါတွေ ကို မေ့မိန့် နားလည်ပြီလား။

လောလောဆယ်တော့လေ...

မေ့မိန့်က ကွန်းထိုက်ကို ပြုံး ပြလိုက်ပါတယ်။ ဝိပြင်တဲ့ အပြုံး လိုပဲ

ထားလိုက်ပါနဲ့...။

လောလောဆယ်တော့လေ ...

မေ့မိန့်က ကွန်းထိုက် ကို ပြုံး ပြ လိုက်ပါတယ်။ ဝိပြင်တဲ့ အပြုံး လိုပဲ

ထားလိုက်ပါနဲ့...။

"ငါတို့ ဘယ်တော့လောက် သတင်းသွားပို့ကြရမှာ လဲဟင် ကွန်းထိုက်။

သင်တန်းမြန်မြန် တက်ပြီး ဆေးရုံတစ်ရုံရုံကို ငါ့ရောက်သွားချင်လှပါပြီဟာ"

"ကွန်းထိုက်က မေ့မိန့်ကို မြန်မြန် ပြုံးကြည့် နေစဉ်မှာ လည်း ကရုဏာတွေ

မပါဘူးဘဲ ထားပါနဲ့။

ချစ်ခင်တွယ်တာမူ တွေ ချည်းသာပဲလို့ ထားလိုက်ပါနဲ့...။

မြနောင်းညို

BOOK SHARING